LIVIU RADU

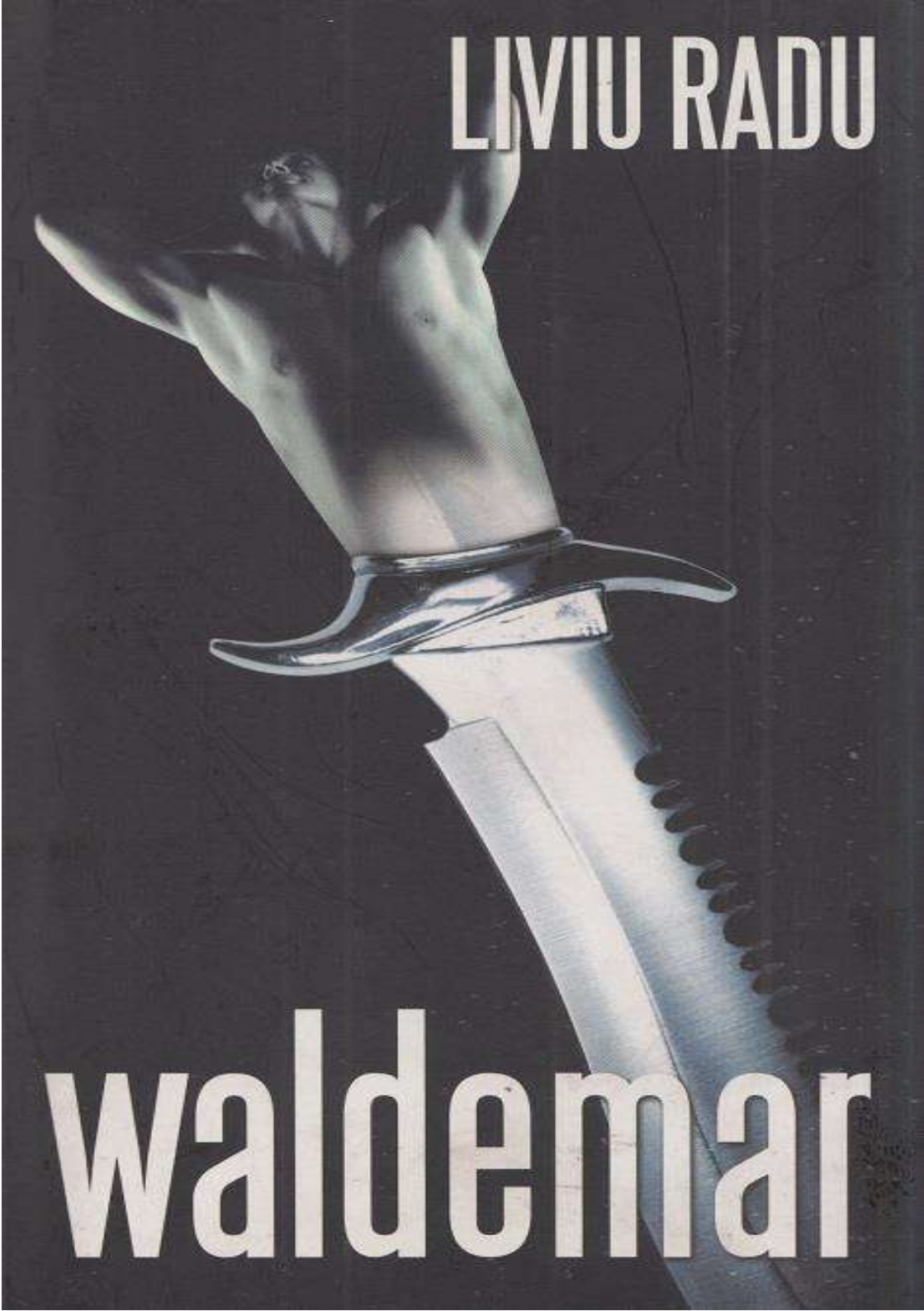

waldemar

Liviu Radu

Waldemar
romanț

Liviu Radu s-a născut în 1948 în Bucureşti. Tot aici a absolvit Facultatea de Automatică a Politehnicii, secția calculatoare. A debutat cu povestirea „Fața reală a planetei Marte” în revista *Quasar* nr.5/1992. A publicat proză scurtă, romane, recenzii, eseuri. A tradus peste 40 de cărți. A obținut numeroase premii, cei mai important dintre ele fiind cel al Convenției Europene de SF din 2000 (Gdansk, Polonia).

Bibliografie:

Romane: Trip-Tic (1999), Opțiunea (2004), Spaime (2004)

Proză scurtă: Spre Ierusalim (2000), Constanța 1919 (2000), Babl (2004), Cifrele sunt reci, numerele-s calde (2006).

Este prezent în antologiile: Nemira ’96, Timpul eroilor (2001), România SF 2001, Atelierkult: povestiri fantastice (2005)

Aş vrea să zburăm, mărturisesc,
Dar ne târâm
Către un alt tărâm,
Neomenesc…

Prima Carte
Tărâmul celălalt

1. Hora ielelor

1

Obosiți de cât îi fugărise vântul, norii se odihneau rezemați de culmi. Printre ei, razele de soare se strecurau discret, ca un zâmbet înțelept – şi un pic ironic – prin barba creață a unui rabin bătrân.

Waldemar stătea întins pe spate în iarba înaltă, privind cerul. Îl copleşea atâta albastru... Se pierdea în el, se topea, devenea o fărâmă din imensitatea aceea fără formă şi densitate... Intra într-o transă ce-i curăța memoria de toate lucrurile mărunte, absurde, ale cotidianului meschin.

Muntele rămăsese singurul său refugiu. Rămăsese locul unde nu avea nevoie de nimeni ca să se simtă altfel. Ca să se simtă altul.

Probabil că muntele îi oferea ceva ce avea valoare doar pentru el. Încercase să-şi convingă prietenii să-l însoțească în excursiile lui fără țel, în hoinărelile sale prin văi umbroase şi peste culmi bătute de soare, dar nu reuşise. Unii îl refuzaseră din comoditate. Se îmburgheziseră prea mult, deveniseră prea sedentari ca să mai simtă bucuria mersului pe jos şi a miresmei de răşină. Alții preferau excursii în grup, cu grătare şi casetofoane

ce umpleau văile de urletele melodiilor la modă. Misticismul naturii nu le spunea nimic. Pentru el, muntele dăruia liniște și împăcare indiferent de anotimp, și prin arșița verii, și prin nămeții iernii. Altora muntele nu le pria decât dacă era garnisit cu șosele asfaltate, cu popasuri turistice înzestrate cu bere rece și cu sfârâit de mititei. Adică atunci când natura era castrată, când era lipsită de ceea ce o deosebea de jungla de asfalt citadină.

Rămânea mereu singur... Și pe munte, și în viață. Nu reușea cu niciun chip să-și găsească parteneri. Doar prieteni de pahar și de discuții sterile.

Poate cerea prea mult. Probabil că pretindea celorlalți cel puțin atât cât le dăruia el însuși. Sau cât credea el că le dăruia. Și nu primea înapoi nimic. Sau rămânea cu impresia că nu primea nimic.

Sau se înșela. Nu știa să aprecieze ce i se oferea. Nu-și dădea seama care era cantitatea maximă care se putea obține de la fiecare, de aceea nu putea să aprecieze dacă ceilalți îi dăruiau tot ce se putea sau se zgârceau, păstrând pentru alții simțiri și înțelegeri ce i s-ar fi cuvenit...

Oricum, prietenii îl dezamăgiseră. Nu-i răspundeau din străfundul sufletului, ci doar din vârful buzelor. Nu încercau să-l înțeleagă, să-i iasă în întâmpinare, să împărtășească acele bucurii simple, nefalsificate, care-i năpădeau mintea uneori, și care i-ar fi umplut și sufletul, dacă ar fi

avut posibilitatea să le ancoreze acolo, împărțindu-le cu alții şi simțindu-se, prin acest lucru, o parte a lor, după cum şi ei ar fi devenit o parte a sa.

Oamenii nu dăruiau nimic. Se mulțumeau să ia, cu lăcomie hulpavă, nesătulă.

Dar muntele dăruia totul, fără să ceară nimic. Doar să vii la el, să te împărtăşeşti din dărnicia lui…

2

Ajunsese pe culme. Cărarea făcea un mic ocol pe creastă, ca şi cum nu s-ar fi îndurat să se aventureze la vale, printre steiuri şi grohotişuri.

Se oprise şi se aşezase pe o stâncă. Mersese mult, repede, şi obosise. Aprinsese o țigară şi aştepta să i se usuce transpirația, să i se relaxeze muşchii. Se lăsă în voia razelor de soare şi închise ochii, percepând lumina portocalie prin pleoape.

Simți o apăsare pe umeri. Încercă să se întoarcă şi auzi un mârâit înfundat. Înlemni. Apoi auzi şi vocea ciobanului:

— Stai liniştit, domnule, că nu-ți face nimic! Aşa se joacă el. Fugi de-acilea, javră!

Labele dulăului se ridicară. Răsuci capul şi-l văzu: o namilă albă, cu un ciuf ce-i acoperea ochii. Zgardă groasă, plină de țepi de metal. Îl trecu un fior: dacă ciobanul n-ar fi fost aproape, câinele l-ar fi sfâşiat, fără ca el să-i poată opune rezistență. Nici nu-l auzise când se apropiase…

Sudoarea ce se uscase fu înlocuită cu alta, rece ca gheața…

Apoi auzi iar vocea ciobanului:

— N-ai o țigară, domnule? Că aici, în munți…

Îi întinse pachetul de Carpați şi-i făcu semn să-l oprească.

— Mulțumesc, rânji omul şi plecă, după ce-şi fluieră câinele.

Se speriase degeaba. Probabil că ăsta era trucul individului de a face rost de țigări. Turiştii, încântați că scăpau nevătămați, nu se zgârceau… Până şi aici, pe munte, începuseră să se practice chestii din astea.

Oftă, îşi luă rucsacul şi porni mai departe.

3

În timp ce mergea pe cărarea abruptă, în pas săltat, mintea lui, liberă de orice grijă, revenea la obsesiile obişnuite. De ce nu reuşea să se înțeleagă cu nimeni? De ce nu găsea limbajul comun care să-i deschidă porțile comunicării cu ceilalți?

Într-o noapte de beție, Liviu îi făcuse un simulacru de analiză psihologică. Pe vremea aceea, Liviu, proaspăt divorțat şi singur, venea des pe la el. Se îmbătau şi ascultau muzică. Descoperiseră că, atunci când ascultau muzică împreună, intrau, într-un fel, în rezonanță, îşi amplificau reciproc sentimentul de recepționare a mesajului interpretului, îl simțeau mai bine şi mai amplu decât dacă ar fi ascultat singuri discurile

respective. Petreceau nopți întregi delectându-se cu LP-uri de succes ale momentului:

Gentle Giant, Tubular Bells al lui Mike Oldfield, *Short Stories* al lui Jon Anderson şi Vangelis şi – favoritul lui Liviu, care urmărea textul tipărit pe coperta discului – *Rain Dogs* al lui Tom Waits. Şi Pink Floyd. Cât mai mult Pink Floyd. Şi Roger Waters… Pălăvrăgeau în neştire până-n zori… Filosofii ieftine. Drumuri închise, care nu duceau nicăieri. Era, totuşi, ceva: o tentativă de comunicare. Pe urmă, Liviu începuse să avanseze în funcție, cariera îl absorbise cu totul, venea tot mai rar… Obosit, fără chef de vorbă, distant, preocupat… încă o legătură care se rupsese…

În noaptea aceea, Liviu se dezlănțuise fără milă. Era atât de beat, încât probabil nu-i păsa că-l răneşte.

— Cauți un substitut de tată, Waldy! (De obicei îi spunea Waldemar, ca toată lumea. Doar când se îmbăta şi devenea sentimental folosea diminutivul ăla penibil. Şi făcea acest lucru după ce-i ținuse o prelegere despre copiii care au un prenume ce nu permite folosirea unui diminutiv rezonabil – şi dădea exemplul său – şi care, drept urmare, se maturizează prematur, neavând parte de alinturi corespunzătoare la vârsta la care au neapărată nevoie de dragoste şi ocrotire) Eşti un complexat, suferi de un complex de inferioritate, băiete, deşi n-ai niciun motiv. Lipsa de apreciere a tatălui tău te-a marcat puternic. Suferi pentru că n-ai reuşit

să-l depăşeşti, să-i arunci în faţă că s-a înşelat în privinţa ta. De aia cauţi pe cineva să te asculte, să te înţeleagă, să-ţi dea sfaturi şi să te laude pentru ce faci. Degeaba! Tatăl tău a murit convins că fiul lui e un ratat. Şi nu mai ai cum să schimbi lucrurile. Asta e. Ori îţi suporţi povara, ori ajungi la balamuc.

Poate avusese dreptate, gândi Waldemar. Individul ăla egoist, singuratic şi egotist, preocupat doar de realizările lui minuscule ce-l săltau cu un milimetru deasupra gloatei în care se cuibărise, reuşea uneori să lovească direct la ţintă.

Dacă era sincer cu el însuşi, trebuia să recunoască faptul că toată viaţa se considerase inferior tatălui său. Mare erou, aviator de performanţă, plin de decoraţii ca un mareşal sovietic, menţionat în cărţile de istorie militară a României, Alexandru Ciorbă fusese un om dur, cu nervi de oţel, obişnuit să supravieţuiască şi să reuşească.

Uneori, Waldemar avea câte o răbufnire de orgoliu şi se întreba, plin de sarcasm: cine îşi mai aminteşte de eroii neamului, cei care au luptat vitejeşte pentru reîntregirea României, vărsându-şi sângele şi pe frontul de est, şi pe cel de vest? Cine auzise de piloţii de vânătoare ai patriei? Erau menţionaţi în câte o carte de istorie cu circuit închis şi de unii dintre ei mai pomenea câte un ţicnit ca Adrian Protopopescu, cel care de 1 Mai cânta la şedinţa de partid *Trăiască regele în pace*

şi onor, după care se lansa în şlagărul său preferat în asemenea împrejurări:

A plecat la vânătoare Agarici
A plecat să vâneze bolşevici.

Despre Agarici se compusese un cântec. Despre comandorul Ciorbă nu se compusese nimic, nici măcar o epigramă. N-ar fi îndrăznit nimeni. Fusese un om dur, fără simțul umorului, dar cu un simț exagerat al onoarei. Impunea respect doar pentru că exista, iar oamenii îl plăceau, îl admirau, îl luau drept model.

Waldemar nu-i semăna. Introvertit, cu izbucniri de exteriorizare ce şocau şi speriau, nu avea nici ambițiile, nici dorința de afirmare a tatălui. Chiar detesta asemenea lucruri. Îşi dorea doar să nu fie singur. Simțea nevoia unei călduri de care fusese lipsit şi pe care n-o găsea nicăieri.

4

Privea hăul, stând pe marginea prăpastiei. Simțea iar dorința nebună de a sări. Nu merita clipa de zbor zdrobirea finală?

În depărtare, în văile fertile, lanurile de grâu aşteptau să cadă sub seceri. Grâul galben sclipea în soarele cald ca o mare de aur moale ce se tălăzuia pe loc… Galben ca părul Claudiei…

Claudia… Eşecul cel mare. Zece ani irosiți zadarnic. O legătură ruptă, reluată, iarăşi ruptă,

din nou reluată... Se căutaseră fără a reuşi să se găsească. Existaseră doar clipe în care credeau că-s o singură ființă, când gândurile unuia se transmiteau, fără vorbe, celuilalt. Iar abandonul final, în momentul când o crezuse mai aproape, părea acum, la o analiză cât de cât lucidă, drept singurul rezultat posibil...

Abandon încheiat printr-un reproş absurd, prin care Claudia recunoscuse că el îi ceruse prea mult, că el fusese cel care avusese dreptate, dar că nu ținuse seama de cât putea ea să-i dea...

Ciudat... Avusese întotdeauna succes la femei. Îl căutau. Mai ales cele pentru care nu simțea mare lucru. Legături de-o clipă, de-o seară, de-o lună... Apoi le uita, după cum îl uitau şi ele. Biete organisme ce-şi căutau satisfacția, o satisfacție pur fizică, iar după ce se săturau, se retrăgeau în bârlogul lor. Cum să nu devii misogin?

Însă nu trebuia să le acuze doar pe ele. Avea şi el vina lui. Cuceririle acelea facile îi gâdilau orgoliul de mascul, reprezentau trofee cu care se mândrea uneori, mai ales atunci când încerca să ascundă că, de fapt, victoriile respective reprezentau înfrângeri amare, pentru că urmărise – în străfundul sufletului – să se răzbune pe ele pentru eşecul său. Da, se răzbuna, dar şi spera că, din întâmplare, va găsi comoara pe care o căuta...

Interesant era că, la început, toate doreau să-i facă pe plac. Căutau să-i ofere ceea ce-i lipsea. Iar după ce-l prindeau în mreje, îşi scoteau colții... Se

schimbau, sau fuseseră aşa de la început iar el, în orbirea lui, nu vedea niciodată realitatea? Sau căutarea zadarnică îl făcea să se amăgească, de fiecare dată, că va fi altfel?

Unele dintre ele avuseseră calități de necontestat. Majoritatea văzuseră în el un bărbat demn de admirație, demn de cucerit, demn de iubit, demn de păstrat. Dar fiecare încercase, până la urmă, să-l modeleze după placul său, să-l transforme în ceva care ar fi fost opusul a ceea ce admiraseră inițial la el. Nu, niciuna dintre femeile cu care avusese de-a face nu fusese proastă sau banală. Dimpotrivă.

Însă niciuna nu se comparase cu Claudia. Niciuna.

Claudia…

Claudia…

Muntele şi Claudia…

Asta ar fi însemnat fericirea deplină…

5

Introvertirea şi nesiguranța îl făcuseră să se caute îndelung. Practicase yoga şi artele marțiale. Nu avusese răbdare, sau existase o respingere organică? În orice caz, nu-i aduseseră acea satisfacție, acea linişte interioară pe care o dorise. Mijloacele de autodisciplinare eşuaseră. Un temperament prea scormonitor, prea însetat de absolut nu se consola cu simple exerciții…

Îi trebuia ceva fundamental.

Studiase misticii. Citise mult, discutase şi mai mult, fără nicio izbândă. Cum credea că a ridicat voalul de pe cele ascunse, dădea în spate de un voal mai gros…

Alergarea asta haotică de colo-colo, căutând disperat ceva, fără să ştie prea bine ce, îl făcuse pe Liviu să-i spună într-o zi că trecea prea des „cu arme şi bagaje” dintr-o tabără în alta.

Observația îl jignise, Poate pentru că avea în ea un strop de adevăr. Se implicase întotdeauna cu sinceritate, deplin, în ceea ce întreprinsese. Ce-i lipsise, ce nu-i oferise nimeni, fusese un sfat. O indicație: ce anume să caute.

Nici el, nici alții nu descoperiseră ce i-ar fi completat sufletul care se chinuia zadarnic, împingându-l spre autonemulțumire continuă. Lumea întreagă părea indiferentă. De o indiferență ostilă, ce trezea în el accese de agresivitate stupidă, în momentele cele mai nepotrivite şi împotriva unor persoane lipsite de importanță.

Agresivitate care era, de obicei, doar verbală, dar care putea avea urmări grave. Într-o seară se dusese la o petrecere, împreună cu companioana sa de moment. Nu cunoştea pe nimeni acolo, iar gazda i se păruse un individ de-o mitocănie împinsă la extrem. Îl suportase cât îl suportase, apoi îi făcuse semn femeii că vrea să plece. Amfitrionul îl condusese la uşă, iar Waldemar nu se putuse abține să nu-i spună, ritos:

— Nu mi-a făcut nicio plăcere să te cunosc!

Individul rămăsese cu gura căscată, apoi o închisese calm şi-i plasase lui Waldemar un pumn în gură, de-l lăsase ameţit, după care, la fel de calm, îi trântise uşa în nas.

Waldemar rămăsese uluit, incapabil să reacţioneze. Se întrebase un timp ce-ar fi trebuit să facă: să spargă uşa, să năvălească în casă şi să-l calce pe tip în picioare? îşi dădea seama că scandalul şi bătaia n-ar fi rezolvat nimic. Prietena sa de moment stătuse lângă el, urmărindu-l plină de curiozitate. Apoi, văzându-l gânditor şi fără intenţia de a face ceva, plecase. Din clipa aceea nu mai auzise de ea.

După un timp, plecase şi el.

O perioadă, se ferise să-şi mai găsească vreo tovarăşă, de pat sau de discuţii. Refuzase să-şi mai întâlnească prietenii de palavre şi de pahar.

Devenise tot mai singur, fără a găsi alinare în singurătate.

Ajunsese la concluzia că, în pustiul sufletului lui, doar Dumnezeu îl poate ajuta. Credea sincer în divinitate, cu disperare. Dar Dumnezeu nu-şi găsea timp şi pentru el...

6

În toată perioada aceea de frământări, căutări şi deziluzii, muntele fusese singurul ce-i oferise împăcare. Se gândise chiar să-şi găsească o slujbă la vreo cabană, la o staţie meteo, şi să rămână acolo. Dar exista şi Claudia, exista încă şansa s-o

întâlnească, s-o convingă să se reîntoarcă la el, nu putea să renunțe la şansa asta, oricât de teoretică ar fi fost ea…

Muntele îi plăcea şi vara, şi iarna. Nu conta anotimpul. Nu conta vremea. Doar să se afle pe munte. De parcă anumite câmpuri energetice aflate acolo îl pătrundeau şi-l completau…

Chestia cu câmpurile energetice îl preocupase îndelung. Citise tot felul de cărți şi de articole despre Babe şi despre Caraiman, aflase nişte teorii interesante despre Sarmizegetusa, participase chiar la o serie de experimente făcute de nişte cercetători de la un institut al academiei, discutase îndelung cu cabanierii şi notase o serie de lucruri bizare, care-l convinseseră că acolo, în creierii munților, în locurile neatinse de civilizație, se petreceau fenomene stranii care meritau cercetate şi analizate.

Dar nu reuşise să ajungă la nicio concluzie. Rămăsese cu impresia că nimeni nu dorea cu adevărat să descopere adevărul. Autoritățile nu vedeau cu ochi buni studierea unor fenomene care nu se potriveau cu învățătura partidului, iar el, cu modul său lipsit de astâmpăr, nu se împăca doar cu jumătăți de măsură.

Ce fel de câmpuri energetice ascundea muntele, de-l atrăgea şi-l liniştea, făcându-l să-l dorească mai mult decât orice pe lume?

Soarele căzuse brusc dincolo de culmi. Doar norii pătați cu roşu aminteau că undeva mai există un izvor de lumină.

Trebuia să-şi găsească un loc de înnoptat. Un loc destul de neted, ca să-şi poată întinde cortul. Şi în apropiere de apă, un loc cu lemne din belşug, ca să-şi aprindă focul. Să fie apărat de animale, cabanierul din vale îi spusese că urşii atacaseră nişte turme. El nu păţise niciodată nimic, dar nu strica să fie prudent. Purta la şold un cuţit de vânătoare lung, cu lama lată, tăioasă. O baionetă veche, de pe timpuri, pe care o şlefuise cu grijă şi-i pusese mâner nou. Toiagul avea vârf ascuţit şi mâner în formă de secure. Arme luate mai mult din obişnuinţă şi ca să respecte tradiţia muntelui, fiindcă avea siguranţa că nu le va folosi niciodată.

Cărarea ce şerpuia printre copacii rari se sfârşi brusc, în marginea unei poieni largi, acoperită cu iarbă înaltă, ce părea verde-albăstruie în crepuscul. În dreapta se auzea clipocit de unde. Nimerise bine. Pădurea era aproape, putea să găsească vreascuri din belşug. Avea să rămână aici, pe malul apei, lângă câmpul mirosind a flori şi verdeaţă. Se îndreptă spre susurul pârâului, croindu-şi drum prin mijlocul luminişului. Firele lungi de iarbă îi ajungeau până la jumătatea gambei. Printre ele sclipeau palid, alb sau galben, flori izolate, înmiresmate. Probabil că în timpul zilei locul era plin de zumzet de albine…

Se opri brusc. În față se zărea un cerc larg, alcătuit din iarbă bătătorită. Cu un diametru de vreo zece metri. Un inel în mijlocul căruia rămăsese, delimitat clar, un cerc de iarbă înaltă, neatinsă. Ca aceea prin care mersese până atunci. Zona în care plantele fuseseră culcate la pământ părea apăsată, de undeva, de sus, cu un obiect greu, imens…

O farfurie zburătoare?

Puțin probabil.

Nu simțea niciun fel de miros bizar, nu se zărea nici urmă de arsură…

Vedea doar iarba strivită, din care se scursese seva. O senzație de frig, țâşnind parcă din fâşia aceea, lată de cel mult un metru, îi cuprinse picioarele… Frig ce-l făcea să tremure nu din cauza temperaturii scăzute, ci a unui simțământ de stranietate, faptului că percepea ceva diferit şi duşmănos.

Interesant…

Rămase locului, se aplecă şi ridică un fir de iarbă. Părea zdrobit, de parcă ar fi fost izbit cu un mai, mânuit de un uriaş furios, ce nu găsise un obiect mai potrivit asupra căruia să-şi reverse mânia.

Nu era cazul să zăbovească. Avea să studieze fenomenul pe îndelete, a doua zi. Acum trebuia neapărat să-şi găsească loc pentru tabără, cât mai era lumină.

În albia îngustă se scurgea un fir vioi de apă, țopăind plin de neastâmpăr printre pietre, grăbindu-se să-şi întâlnească frații mai mari, din vale. Apă limpede, rece ca gheața.

Waldemar alese un loc uscat, lângă mal, şi-şi instală cortul. Apoi scoase din albia pârâului câțiva bolovani şi întocmi o vatră. Strânse vreascuri uscate şi aprinse focul. Rămase în fața flăcărilor zglobii, ce mâncau lacome lemnul moale care trosnea uşor, protestând…

Liniştea pădurii se întinsese ca o cuvertură peste cearşaful cenuşiu al înserării. Doar susurul pârâului şi unduitul crengilor legănate de boarea slabă fredonau o melodie slabă, abia auzită…

Waldemar se lăsă cuprins de pacea locului şi-şi simți sufletul plin de împăcare.

Apoi liniştea fu întreruptă brusc.

Se auzi un ropot rar de copite călcând pe piatră.

Din susul apei venea un călăreț. Un țăran de la munte ce zorea să ajungă în vreun cătun înainte să se întunece de tot. Căluțul mic, păros, păşea cu atenție pe pietrele ude ale văii, cărând cu grijă bărbatul ce aproape că ajungea cu picioarele la pământ.

Omul zări focul, trase de frâu, zăbovi o clipă, apoi, după ce-l văzu pe Waldemar, îşi îndreptă animalul spre el.

— Bună seara, îl întâmpină Waldemar, ridicându-se.

— Bună să fie, domnule, dar rău loc ați ales pentru popas! Sunt om bătrân, dar n-am întâlnit pe cineva să rămână aici peste noapte!

Nu era chiar bătrân, părea trecut cu puțin peste cincizeci de ani şi arăta în putere.

— De ce, bade? se interesă Waldemar. Bântuie pe aici urşii sau mistreții? Că nu cred că pârâiaşul ăsta poate să se umfle din senin şi să risc să mă înec în somn…

— Nu, domnule. E vorba de ceva mult mai rău. Aiasta-i Poiana Ielelor. În nopțile cu lună ielele vin aici, să danseze. Iar cine-i prins în hora lor, îşi pierde mințile.

— Serios? făcu Waldemar. Şi cum arată ielele astea?

— Cine ştie? Cine le-a văzut n-a fost în stare să povestească… Rămân doar urmele dansurilor lor… Iarba zdrobită de atâta țopăit. Un cerc în care nu mai creşte nimic…

— Am văzut şi eu unul. Iarba părea strivită de curând. Pământul era încă umed de sevă.

— Şi mai sunteți aici? Plecați îndată, cât mai departe! Rugați-vă la Dumnezeu să ajungeți la loc sigur până răsare luna! Eu m-am dus, că nu vreau să înnebunesc! Am femeie şi copii, nu-i pot lăsa în voia Domnului! Sănătate, domnule, şi plecați cât mai iute!

Țăranul îşi îmboldi calul, lovindu-l cu călcâiele, iar animalul porni la vale, în trap uşor. Cal şi călăreț dispărură printre stânci şi copaci. Un timp,

se mai auzi păcănitul potcoavelor pe piatră, apoi liniştea acoperi iar poiana, cu mantia ei apăsătoare.

9

Waldemar rămase în fața focului, aruncând din când în când un vreasc pe jăratecul ce ardea mocnit. Lemnul răşinos se consuma în grabă, ridicând spre cer un fum subțire, cu miros de tămâie. Ca o jertfă adusă Celui de Sus…

Nu-i venea să plece. Se simțea bine şi avea încredere în munte. Credea în fenomene paranormale, în extratereştri şi puterea divină. Nu şi în superstiții.

Sigur, țăranul acela păruse speriat cu adevărat, iar el văzuse cercul de iarbă zdrobită înainte de sosirea omului, dar trecuse de mult vremea în care crezuse în poveştile cu zâne. Mitologia populară era plină de făpturi bizare, dar care, la o adică, reprezentau doar alegorii mai mult sau mai puțin convingătoare. Iele, zâne, ştime, zmei, balauri, vârcolaci şi alte bazaconii… Nu mai credea nimeni în ele, mai ales că făpturile acelea nu se mai manifestaseră de veacuri. Iar anii de propagandă ateistă îşi spuneau cuvântul, oamenii începuseră să gândească altfel, nu mai acceptau orbeşte poveştile din bătrâni, ba chiar înclinau să le disprețuiască, încercau să fie în pas cu vremurile, tehnica modernă – atât cât apucase să pătrundă în România aceea izolată de restul omenirii – li se

părea mai convingătoare decât ce auziseră de la bunici.

Care iele? Care zâne? Tineretul citea despre OZN-uri, poveştile cu roboți ale lui Asimov aveau succes mai mare decât basmele de altădată. Oamenii se uitau seara la televizor – la alea doua ore cât era programul național, apoi mai prindeau bulgarii, sârbii, ungurii sau ce vecini aveau prin preajmă – şi nu se mai strângeau la şezători, ca pe vremuri.

Nu ielele striviseră iarba.

Exista altă explicație a cercului ciudat din mijlocul poienii. Nu îl îngrozeau basmele țăranilor şi nu-i păsa de pericolul de a-şi pierde mințile. Cine le mai avea întregi, în ziua de azi?

Nu, n-o să plece. Se simțea prea bine ca să-şi părăsească locul comod pe care şi-l amenajase şi să orbecăiască prin întuneric. Se duse şi strânse un braț de vreascuri, apoi câteva buturugi. Voia să facă un foc zdravăn, să-şi pregătească masa şi să se odihnească. Iar țăranii nu aveau decât să-şi păstreze basmele şi superstițiile.

10

Când termină de mâncat şi-şi puse ibricul pe foc să-şi facă un ceai (nu bea de obicei cafea, şi oricum era prea târziu), răsărise luna.

Se ridicase aşa, deodată, un balon gălbui deasupra brazilor înalți, umplând poiana de-o lumină sidefie, ireală.

Totul se transformase. În strălucirea aceea bizară, copacii păreau făcuți din sticlă mată, sclipind stins a smarald întunecat. În schimb, iarba devenise albă, cu urme vagi de verde şters, palid. Aerul se încărcase cu o linişte amenințătoare, rău prevestitoare. Înlemnise, devenise solid, ca o gheață transparentă, de se mira că-l putea respira. Chiar şi focul îşi flutura flăcările lin, abia simțit, ca şi cum s-ar fi ferit să atragă atenția asupra lui…

Deodată, se porni o agitație stranie. Norii care zăcuseră potoliți, agățați de culmi, se învârtejiră, se mişcară în grabă, strângându-se în jurul lunii. Fără s-o acopere, dar construind un ecran mat ce stinsese toate stelele, lăsând în acel ecran un gol circular prin care razele sidefii continuau să se reverse asupra poienii. Copacii zvâcniră brusc, scuturându-se parcă de o povară grea, apoi înlemniră din nou…

Un vânt rece, puternic, iscat din senin, culcase iarba transformând-o într-un covor des, gros, neted. Focul, ațâțat o clipă de suflarea neaşteptată, se stinsese. Rămăseseră doar tăciunii sclipind în cenuşă ca ochii unor animale lacome, de pradă, ascunse undeva, sub pietrele vetrei…

Aerul îşi pierdu imobilitatea, deveni fluid, începu să curgă învolburat, cu un sunet slab, strident, pătrunzător. Aducea cu el o melodie lentă ce urca şi cobora într-un ritm solemn.

În poiană izbucni o vâlvătaie, o strălucire albă,

orbitoare, ce dură doar o clipă, apoi se şterse, lăsând loc unei scânteieri disipate în mii de puncte mărunte, de un alb-verzui.

Cântecul se auzi mai puternic. Un cânt fără cuvinte, un cor ce intona *a capella* o melodie săltăreață al cărui ritm creştea mereu…

În centrul covorului de iarbă apăru un cerc format din umbre de culoarea fildeşului proaspăt, siluete în veşminte largi, strălucind şters a opale obosite. Siluetele se țineau de mâini, formând o horă ce se mişca încet, în sensul acelor de ceasornic. După părul lung, de-un galben pal, Waldemar bănui că-s femei.

Femei apărute din senin, în miez de noapte, în creierul munților… Dansând o horă ciudată, ireală şi ilogică…

Poate că țăranul avusese dreptate… Sau, poate, erau preotese ale unui cult secret, străbun, păstrat aici, departe de civilizație…

Pentru prima dată, Waldemar simți că muntele nu-l poate ajuta. Nu-i devenise străin, dar puterea ce se scurgea altădată în el dispăruse. Nu dispăruse în totalitate, puterea aceea lupta, încercând să reziste unei puteri necunoscute, mai mari… dar opunându-se fără succes…

Waldemar se pomeni că se ridică şi că se apropie, ca în vis, de cercul ce se rotea încet…

11

Pe măsură ce înainta, desluşea mai bine

dansatoarele. Erau unsprezece. Identice, cu figuri frumoase, atrăgătoare. Părul lung plutea în urma lor, nor gălbui ce captura razele lunii. Lumina acesteia părea focalizată, de ecranul de nori, asupra horei ce se rotea…

Femeile întorseseră capetele spre el şi-l chemau, prin cântecul acela fără cuvinte, îl îndemnau să se apropie, să între alături de ele în joc. Iar el se supunea, incapabil să se împotrivească, cu mintea tulbure, ca într-un vis despre care bănuieşti că se va transforma curând într-un coşmar, dar speri încă să nu fie aşa…

Mâini întinse îl chemau… îl chemau…

Se trezi prins de mâinile acelea fine, cu degete lungi, reci, ca de piatră… Cu strânsoare de piatră. Pe care n-o putea sfărâma. Nici nu dorea. Mintea lui amorțită nu era capabilă să ia vreo hotărâre. Se supunea orbeşte.

Începu să-şi mişte picioarele în ritmul cântecului. Tot mai iute, ritmul creştea nebuneşte. Simțea iarba zdrobindu-se sub picioarele sale, înfundându-se în pământ… Iar hora se rotea, se rotea, se tot rotea… Tot mai iute…

Îşi pierdea răsuflarea. Nu făcea față goanei neomeneşti. Picioarele lui se mişcau singure, mânate de melodia săltăreață. Nu distingea nimic în jur. Nici măcar fețele dansatoarelor. O vâltoare de alb şi galben pal în lumina sidefie, ca o flacără ce se rotea într-un pocal în fața unui altar prins într-o tornadă…

Încercă să se desprindă din horă. Mâinile îl țineau cu o putere nebănuită, îl târau în rotirea continuă, dementă… Îl cuprinse panica. Plămânii îi erau gata să explodeze. Sângele i se urcase la cap, ameţise complet. Începea să înţeleagă de ce au înnebunit cei ce se prinseseră în hora ielelor…

Eforturile lui nu trecură neobservate. În cântul fără cuvinte se strecurau chicoteli răutăcioase, pline de o satisfacţie sadică. Încercă iar să se tragă înapoi. Vârtejul îl târa mai departe, fără îndurare. Atunci, cuprins de un imbold subit, se aruncă înainte spre centrul cercului.

Auzi un strigăt victorios, ce-i produse o durere surdă în timpane. În timp ce făcea câţiva paşi împleticiţi pe iarba culcată, simţi cum aceasta îşi pierde consistenţa, cum sub picioarele lui se deschide un hău fără fund, în care se prăbuşi, cu braţele şi picioarele în lături…

Zbură aşa, în prăpastia întunecată, rotit de-o vâltoare întunecată, un timp infinit…

Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

2. Aloonya

1

Când îşi reveni, Waldemar îşi dădu seama că stătea culcat pe o suprafaţă tare, aspră, într-o penumbră albăstruie. Încercă să se ridice, dar descoperi că era înfăşurat într-o funie groasă cât

degetul. Săltă un pic capul şi se uită în jur.

Se găsea într-o sală mică, cu o uşă îngustă, prin care pătrundeau raze de un albastru intens. Deasupra lui, la vreo doi metri de el, începea un puț întunecat ce se întindea în sus, pe o distanță incomensurabilă. Probabil cel prin care căzuse…

Era întins în centrul sălii, pe o lespede de piatră roşcată, cioplită grosolan. Urmele dălții rămăseseră pe ea, ca o inscripție ciudată. Denivelările acelea îi pătrundeau în piele, fără să-l jeneze totuşi prea mult. Lespedea avea o formă circulară. Diametrul ei era cam cât diametrul puțului de deasupra. De parcă ar fi fost fundul acestuia.

Simțea că-l pătrunde frigul, acel frig ciudat ce-l cuprinsese atunci când descoperise cercul ielelor. Era îmbrăcat aşa cum fusese când se prinsese în dans, doar cu pantaloni scurți, gol până la mijloc. Poate că şi-ar fi spus că îl năpădise răcoarea pentru că stătea pe piatră aşa, dezbrăcat, dacă n-ar fi fost convins că ar fi simțit acelaşi frig şi dacă ar fi fost încotoşmănat într-o şubă de blană.

Lumina ce pătrundea prin uşă se întunecă. În prag apăruse o siluetă. O siluetă înaltă, zveltă, cu păr lung, de-un blond ce părea verzui în lumina albastră. O siluetă acoperită de-un veşmânt larg ce-i amintea de costumele antice ale femeilor ateniene. Doar că veşmântul acela nu părea făcut din pânză subțire de in, ci sclipea mătăsos, lăsând impresia unui material dens, greu…

— Bine ai venit pe tărâmul nostru, Waldemar, zise femeia, cu un glas ciudat, blând, moale, catifelat chiar, dar având în el o urmă de ironie răutăcioasă, periculoasă.

O voce de pisică. De mâță sătulă şi pusă pe şotii. Care nu s-a decis ce să-i facă şoricelului…

Interesant, îşi zise Waldemar. Făptura aceea ştia cum îl cheamă… Asta însemna – poate – că nu nimerise acolo din întâmplare.

2

— Nu am impresia că-s binevenit, răspunse el, după un timp. Cine eşti? Unde mă aflu?

— Noi suntem Aloonya, răspunse, zâmbind straniu, femeia. Şi te găseşti în țara noastră. Cea pe care voi, oamenii, obişnuiați cândva s-o numiți „celălalt tărâm”.

— De ce m-ai legat?

— Pentru că vrem, mai întâi, să discutăm cu tine. Vrem să fim sigure că înțelegi situația în care te găseşti. Ca să nu faci vreo prostie. Ne poți fi de folos.

— Cine sunteți voi?

— Ți-am mai spus, noi suntem Aloonya. Sau poate nu te referi doar la cele care suntem de față, ci la toate cele aflate pe acest tărâm? Atunci află că te găseşti în țara ielelor.

— Tu eşti o…

Se opri, neştiind care-i singularul de la „iele”.

— Te-ai apropiat, fără să-ți dai seama, de un

adevăr pe care strămoşii voştri l-au ştiut, dar pe care voi l-ați uitat…

Bătu din palme. Silueta ei se estompă, se lărgi, acoperind întreg spațiul din fața uşii. Lumina albastră se opri în paravanul acela, sclipind. Apoi razele îşi făcură loc prin el, pentru că trupul proptit în fața uşii se fragmentase, se decupase într-un grup de siluete ce se țineau de mâini. Siluete absolut identice. Acelaşi păr bălai, acelaşi veşmânt larg… Waldemar nu le distingea trăsăturile, lumina venea din spatele lor, dar avea impresia că şi figurile erau aidoma…

— Noi suntem Aloonya.

Unsprezece făpturi identice, alăturate… Vorbind, toate, în acelaşi timp, la unison.

— Nu poate exista singular pentru făpturile noastre, pentru că nu suntem una, ci mai multe în aceeaşi. Noi suntem unsprezece. Altele-s mai puține, altele mai multe… După vârstă, după fapte…

Waldemar simțea că-l cuprinde nebunia. Visa, sau era grav bolnav şi delira…

— Strămoşii voştri nu îndrăzneau să ne pronunțe numele. Ne numeau generic „ele”. Cuvântul s-a transformat, pierzându-şi înțelesul. Acum, suntem „iele”.

— De ce vă țineți de mână? întrebă Waldemar, nu atât din curiozitate, ci mai mult ca să zică şi el ceva.

În realitate era prea uluit, prea şocat, ca să pună

întrebări. Ar fi fost multe de lămurit…

— Pentru că nu ne putem despărți. Decât în anumite condiții, în anumite împrejurări. Le vei afla la timpul potrivit. Deocamdată, încearcă să accepți ideea că suntem mai multe într-una.

Din maldărul de uimiri, o alese pe cea mai simplă, mai stupidă.

— Cum de ne înțelegem? Cum comunicăm?

— Simplu, dragă Waldemar, se auzi răspunsul în cor, uşor ironic, explicând cu răbdare, ca unui copil ce întreabă de ce plouă. Vorbind. Ca şi voi, oamenii Suntem în stare să vorbim în toate limbile pământului. Între noi, putem comunica şi altfel. Ți-am vorbit astfel încât să ne înțelegi spusele…

— Credeam că-i vorba de telepatie…

— Oamenii citesc prea mult şi complică lucrurile simple. Sigur, am fi putut să-ți transmitem ceva pe cale telepatică… Iată ce-ar fi ieşit.

Simți un fulger izbindu-i în creier, arzându-i nervii. În minte i se învârtejeau senzații şi imagini ciudate, pete de culoare, dureri, plăceri, mirosuri, gusturi şi lucruri de nedefinit… Se înălțau, după aceea se prăvăleau iarăşi într-un hău… Apoi totul încetă brusc.

Corul îşi reluă litania, pe ton didactic:

— O comunicare telepatică între făpturi din specii diferite nu poate fi înțeleasă decât dacă se exprimă prin cuvinte, prin simboluri şi reprezentări comune. Ți-am transmis câteva dintre gândurile noastre. Nu credem c-ai înțeles

ceva.

Siluetele se învârtejiră iar, se strânseră, se suprapuseră, iar în pata de lumină albastră a uşii rămase o singură siluetă.

— Ne pare rău, Waldemar, dar până vom lămuri anumite lucruri, vei rămâne legat.

3

Făptura de lângă uşă se apropie. În lumina albăstruie, figura i se vedea cu greu. Suficient însă ca Waldemar să-i remarce ovalul perfect al feței, ochii mari, cu pupile uriaşe, cu iris verde, sticlind în semiîntuneric. Nasul era mijlociu, subțire, fruntea înaltă, bombată uşor, iar buzele pline, de un roşu aprins.

O înfățişare foarte umană. Înfățişarea unei femei deosebit de frumoase, un pic arogantă. Însă în ochii aceia de felină Waldemar citea îndoială şi teamă. În contradicție cu înfățişarea, cu tonul spuselor ei…

Când ajunse lângă el, ființa aceea (nici nu ştia cum să-i zică) întinse mâna, cu degete lungi şi unghii şi mai lungi, aşezându-i-o pe piept, proptindu-şi unghiile acelea enorme în pectoralii săi. Simți răceala strecurându-se în el, ca o lamă înfiptă treptat, încet, în carnea trupului său obosit.

Apoi, cu un gest brusc, femeia (oare femeie era?) îl izbi cu piciorul.

Waldemar tresări, încercând instinctiv să se

ferească. Fiind legat, gestul era inutil. Piciorul trecu prin el. Ca şi cum ar fi fost de aer. Sau ca şi cum el ar fi fost de aer. Simțise doar o învârtejire a simțurilor, o fierbințeală rece prin trup, în momentul în care piciorul Aloonyei îi străbătuse corpul.

Scoase fără să vrea un strigăt de surpriză şi oroare. Din pieptul femeii izbucni un chicotit multiplu, ironic... Ca o mulțime de voci mărunte, subțiri, ce se împleteau, râzând împreună...

Apoi, la fel de neaşteptat, ea (sau ele) îşi scoase veşmântul de mătase grea, lucind stins, şi-l aruncă pe podea. Rămase în fața lui goală, cu un trup ce ar fi fost perfect dacă n-ar fi avut câteva bizarerii ce-i reamintiră brusc că se află pe un alt tărâm.

Acel trup, cu o linie desăvârşită a şoldurilor, cu brațe subțiri, mlădioase, cu picioare minunat modelate, avea, în locul sânilor, două denivelări mărunte, fără sfârcuri... Iar sub pântecele plat, musculos, virginal, se zărea o zonă lipsită de păr pubian, fără sex!

Un trup perfect de femeie, al unei făpturi ce nu era femeie!

Ea chicoti din nou, cu zurgălăii aceia sunând la unison, şi se aplecă asupra lui. Se întinse pe lespedea de piatră lângă el şi se apropie, căutându-i buzele, lipindu-se cu corpul asexuat de el, într-o îmbrățişare ce părea obscenă în inutilitatea ei. Iar când trupurile li se atinseră,

când buzele întinse ademenitor le atinseră pe ale lui, trupul femeii trecu prin el, rezemându-se de lespedea pe care se afla… Rămaseră un timp aşa, cufundându-se amândoi în acelaşi spaţiu, apoi răsună iar clinchetul ironic al clopoţeilor de argint… Aloonya se ridică, îşi adună veşmântul şi se înfăşură în el.

— După cum ai văzut – curseră vorbele ei calme, detaşate, lipsite acum de orice ironie – noi facem parte din universuri diferite, deci nu avem decât prea puţine lucruri în comun… Aparenţele sunt înşelătoare… Materia din care suntem alcătuite noi se supune altor legi decât materia din lumea ta. Vom trece unul prin altul, dacă vom încerca să ne întâlnim… Doar degetele şi, mai ales, unghiile – zise ea, ridicându-şi mâna în lumină, să se vadă mai bine lamele cornoase, transparente, lungi şi ascuţite ca nişte pumnale – pot să-ţi atingă trupul. Între noi – zâmbi ea cu oarecare amărăciune – există doar o posibilitate de contact fizic: posibilitatea de a-ţi face rău… Posibilitatea de a te sfâşia în linişte, fără să te poţi apăra. Am fost suficient de clară? Ai înţeles demonstraţia pe care ţi-am făcut-o?

Waldemar oftă.

Visul continua, coşmarul devenea din ce în ce mai groaznic…

Şi nu exista nici cea mai mică şansă să se trezească.

Însă i se întâmplaseră câteva chestii atât de

ciudate, încât n-ar fi putut să facă parte din vreun vis. Chestii atât de ciudate, încât nu puteau fi întâlnite decât în realitate...

În camera întunecată în albastru se lăsase liniştea...

4

— Te întrebi de ce te-am adus aici şi ce vrem de la tine. Pentru că noi, Aloonya, am dansat în poiană pe iarba care, în lumina lunii, ne poate susține picioarele. Am dansat special pentru tine, pentru a te atrage aici, în lumea noastră. Pentru că tu posezi ceva, un lucru de care avem neapărată nevoie.

Mâna ei se apropie de centura pantalonilor lui, unde, într-o teacă de lemn, atârna cuțitul său de vânătoare. Apucă mânerul din corn de cerb. Waldemar îi privea figura aplecată asupra lui, desluşindu-i trăsăturile în crepusculul albastru. În clipa în care mâna ei atinse mânerul, tot trupul i se zgudui, ca sub impactul unei izbituri puternice. Aloonya gâfâia greu, ca şi cum nu mai putea să respire. Ochii i se holbaseră, iar în luminile lor verzi se zărea o durere înfiorătoare. Cu un efort teribil, femeia-nefemeie trase pumnalul din teacă. Un țipăt grav, disperat, al multiplelor ei glasuri, umplu încăperea. Apoi Aloonya reuşi să se stăpânească. Mâna ei tremura vizibil, dar strângea cu putere arma ce sclipea amenințător reflectând razele de safir ce se strecurau pe uşă. Apoi îşi

îndreptă vârful ascuțit spre brațul stâng.

Când tăişul îi atinse pielea, din lama de metal țâşni o lumină violetă din care se scurseră raze ce se strânseră ca un glob în jurul punctului de contact dintre cuțit şi braț.

Cele unsprezece glasuri ale Aloonyei se văitară amarnic, cuprinse de-o durere nesfârşită. Mâna scăpă pumnalul care se prăbuşi, zăngănind, pe lespedea roşcată, scoțând scântei mărunte, galbene, când lama lovi piatra.

Trupul femeii se întinse o clipă, formând lanțul de trupuri înlănțuite, apoi se strânse, redevenind o singură făptură ce căzu, epuizată, în genunchi, pe solul acoperit cu nisip întunecat de lângă lespede.

Ochii ei mari, verzi, se umpluseră de lacrimi. Pe frunte apăruseră picături de sudoare ce sclipeau ca nişte acvamarine în crepusculul siniliu.

Waldemar tăcea. Înțelegerea ce se furişa încet în el nu ajunsese încă exprimabilă. Rămăsese doar o suspiciune, o bănuială vagă.

Femeia oftă adânc şi se ridică greoi în picioare.

— Ai văzut, şopti ea. Posezi o armă teribilă aici, în tărâmul nostru: un obiect din fier. Fierul este un catalizator al unor energii stranii din lumea aceasta, paralelă şi totuşi intersectată cu a voastră. Pentru toate făpturile din alte tărâmuri decât cel al vostru, fierul a fost materialul ce făcea rău… Bătrânii voştri ştiau şi-l foloseau în descântece şi vrăji… Tu îl poți utiliza fără niciun

efort, fără să te pândească vreun pericol. Deci, dacă vrem să mânuim această armă înfiorătoare, avem nevoie de tine. Dar dacă vei fi liber şi înarmat, vei constitui o ameninţare teribilă pentru noi. Aşa că va trebui să te gândeşti bine, Waldemar. Te afli pe un alt tărâm şi n-ai cum să te întorci în lumea ta. Eşti prizonierul nostru, te putem tortura, te putem jupui de viu... Nu ți-am făcut niciun rău. Până acum... Dacă-ți dăm drumul, tu poți să ne faci rău. Suntem într-un impas. Îți facem o propunere. Nu vrem răspuns imediat, n-am crede în sinceritatea unui asemenea răspuns. Dorim să ni te supui, să fii unealta noastră în ceea ce vrem să făptuim. Nu poate fi vorba de parteneriat între noi, de egalitate în luarea deciziilor. Tu nu cunoşti lumea asta şi nu avem timp să-ți explicăm de fiecare dată de ce trebuie să faci ceva anume şi într-un anume fel. Aşa că va trebui să fii sclavul nostru. În schimb, îți făgăduim trei lucruri: faptele tale vor aduce mult bine lumii ielelor; nu vei face niciun râu lumii oamenilor; iar cel mai important lucru e că, dacă ne ajuți, dacă vei fi sclavul nostru supus, după ce vom termina ceea ce avem de făcut te vei întoarce în lumea ta. Te vei întoarce întreg şi nevătămat. Gândeşte-te bine, Waldemar, la propunerea noastră. Vom veni să-ți aflăm răspunsul atunci când vom crede că ai meditat suficient.

Ce era de meditat? se întreba Waldemar, zăcând pe spate pe lespedea aspră ale cărei rugozități îi intrau în piele. N-avea de ales. Presupunând că, după ce Aloonya îl va dezlega, ar ataca-o cu cuțitul, cine l-ar scoate din lumea asta despre care nu ştia nimic? Trebuia să se supună. Trebuia să afle cât mai multe despre tărâmul straniu şi străin în care ajunsese. Apoi, văzând şi făcând…

Oricum, lumea aceea era guvernată de alte legi decât cea din care provenea el. Faptul că făpturile de aici nu aveau sex însemna că tot ce ținea de sex – lupta pentru perpetuarea speciei, concurența acerbă pentru transmiterea caracteristicelor genetice urmaşilor, implicit dragostea fizică şi tot ce impunea ea, adică agresivitate, dorință de afirmare, sentimentalism, romantism, estetică, forme de artă şi tot ce constituia esența civilizației omeneşti – nu-şi găsea locul în lumea ielelor. Putea fi lumea aceasta superioară lumii oamenilor? Existau şanse mari să fie. Acest lucru însemna că ar fi fost bine să accepte propunerea Aloonyei, că putea să aibă încredere în ea şi în cei din tărâmul acesteia.

Aşteptă un timp nesfârşit.

Aşteptă în tăcere, cu membrele amorțite din cauza funiilor ce-i intrau în carne. Lumina din dreptunghiul albastru slăbea, se întuneca încetul cu încetul, până când urma uşii dispăru, ştearsă de guma beznei.

Apoi, din negura din jur se auzi vocea calmă, sigură de sine, a Aloonyei:

— Te-ai decis, Waldemar?

N-o auzise venind. N-o văzuse. N-o vedea nici acum. Era una cu bezna din jur. Era doar un glas fără trup, fără substanță, care venea de undeva şi care putea veni de oriunde.

— Am să fac ceea ce doreşti, spuse Waldemar, resemnat.

— Juri?

— Pe ce vrei să jur?

— Pe nimic aparte. Simpla ta făgăduială sub formă de jurământ ne ajunge. Noi nu călcăm niciodată un jurământ. Nu ştim de ce, dar suntem înclinate să credem că şi tu vei face la fel.

— Făgăduiesc, sau jur, sau îmi dau cuvântul de onoare, să-ți îndeplinesc ordinele. Cu condiția ca şi tu să-ți respecți cele trei făgăduieli pe care mi le-ai făcut.

— Nu te-ai mulțumi s-o îndeplinesc doar pe a treia?

— Dacă primele două nu-s respectate, s-ar putea ca a treia să nu-mi mai folosească la nimic…

— Ne-ai înțeles foarte bine… A rămas ceva de făcut. Înainte de asta, te vom elibera. E mai bine să fii liber când vom pecetlui înțelegerea. Vom şti cât ne putem bizui pe cuvântul tău.

Simți, prin întuneric, ghearele-i ascuțite sfâşiind frânghia tare, groasă. Tremură la gândul că unghiile ar fi putut face acelaşi lucru cu pielea

lui…

6

Glasul Aloonyei se auzi din beznă, calm şi convingător, explicându-i cu răbdare:

— Va trebui să se ştie că eşti al nostru. Oricine te va vedea va trebui să cunoască faptul că avem o înțelegere. Altfel, nu vei putea păşi pe tărâmul nostru. Lespedea pe care stai e un spațiu intermediar între cele două lumi, a noastră şi a voastră. De aceea te suportă. Dar dacă vei coborî de pe ea… te vei cufunda în străfundurile pământului, de unde nu te mai poate scoate nimeni. Spiritele acestei lumi trebuie să ştie că nu eşti un străin nimerit din întâmplare aici. Eşti de acord că înțelegerea noastră trebuie să fie cunoscută şi recunoscută, pentru ca să poți căpăta dreptul de a păşi în siguranță pe acest tărâm?

— Da.

— Atunci, să te însemnăm…

Aloonya îi atinse pieptul gol cu vârful unui deget. Waldemar simți mişcarea iute a unghiei pe piele. După o clipă, simți şi o usturime groaznică. Înainte de a protesta, Aloonya îşi trecu dosul degetelor peste rana din care mustea sângele. Frigul puternic, simțit şi altădată, îl pătrunse până în măduva oaselor, îi încremeni trupul. O amorțire ciudată ce-i încetini ghidurile, îl copleşi, transformându-l într-o statuie, într-o siluetă

imobilă, cu mintea goală…

Totuşi mintea nu-i era chiar goală, ci doar lipsită de ghiduri conştiente. În spatele ochilor îi goneau imagini începețoşate, cu contururi nedefinite, imagini alcătuite din pete de culori violente – roşu-carmin, galben-sulfuros, albastru-siniliu, purpuriu, indigo, verde ca frunza proaspătă de izmă, alb-sidefiu – pete care se combinau, se suprapuneau, se străbăteau reciproc în mare viteză, se roteau amețitor, apoi se cufundau într-o beznă lucioasă, de culoarea cioburilor de grafit…

Când îşi reveni, rana se închisese. Crusta groasă, de sânge închegat, scria limpede, pe pielea-i bronzată, că devenise proprietatea Aloonyei.

7

Aloonya îi făcu semn spre cuțitul de vânătoare ce zăcea pe lespede.

— Pune-l în teacă. Acum, după ce ne-am înțeles, va trebui să-mi susțin drepturile în fața celorlalte surate ale mele.

Ieşiră prin dreptunghiul ce devenise, între timp, de un verzui palid. După ce merseră un timp, Waldemar întoarse capul. În urma lui rămăsese o clădire scundă, masivă, dintr-o piatră neagră, mată, ca un granit zgrunțuros, nelustruit. Unde dispăruse puțul prin care căzuse şi pe care-l văzuse din interiorul construcției? Deasupra clădirii ar fi trebuit să existe un turn înalt,

îndreptat către cerul acelui tărâm…

În fața lui, în lumina slabă a două luni mici, verzi, îndepărtate, se vedea o stradă largă, pavată cu lespezi negre netezite de paşii celor ce le călcaseră. Stradă mărginită de clădiri scunde, turtite, cu pereți curbați în afară şi cu acoperişuri plate. Clădiri fără ferestre, care aveau doar o uşă, în față, plasată între două coloane sculptate şi împodobite altfel la fiecare casă. Pereții, lucioşi, netezi, şlefuiți, dintr-un material ce sclipea metalic în lumina verzuie, aveau aceeaşi nuanță opalină, uniformă. Doar coloanele de la intrare diferențiau clădirile între ele.

În liniştea oraşului se auzea doar lipăitul surd al sandalelor lui cu talpă zimțată de cauciuc.

Privea în jur, în timp ce-şi urma stăpâna (sau stăpânele?). În spatele clădirilor ca nişte dovleci secționați de planul drept al acoperişurilor, se aflau un soi de grădini. Asta bănuia el că sunt, presupunând că tijele lungi, metalice, cu sfere multicolore în vârf, erau plante…

Oraşul părea pustiu. Nu se vedea nicio mişcare.

Strada se lărgi într-o piață circulară, imensă, mărginită de case asemănătoare celor pe lângă care trecuseră mai devreme. În fața lor se zărea o construcție înaltă, dreptunghiulară, dintr-o piatră gălbuie cu vinişoare roşii.

Clădirea nu era luminată. Probabil că ielele, cu ochii lor verzi, de pisică (aveau irisul rotund totuşi), vedeau în întuneric şi nu simțeau nevoia

vreunei surse de lumină.

Aloonya îl apucă de mână şi-l conduse în bezna din interiorul construcției. Waldemar simți sub picioare o suprafață moale, pufoasă, în care i se cufundau tălpile.

Apoi auzi în jur o rumoare de voci şuşotind vesele, ironice, batjocoritoare.

O împletire de voci puternice, autoritare, obişnuite să comande, impuseră tăcere:

— Acesta vă e sclavul, Aloonya?

Waldemar înțelese că ajunsese în fața celor ce conduceau oraşul.

8

— Da, răspunseră vocile Aloonyei.

— Deşi suntem convinse că îndeplinim o simplă formalitate, punem întrebarea prevăzută de legi: are cineva vreun motiv de a se împotrivi ca acest pământean să devină sclavul Aloonyei?

În liniştea solemnă ce urmă se auziră voci mohorâte, nu foarte decise, ci mai degrabă încăpățânate:

— Noi nu suntem de acord ca pământeanul acesta să devină sclavul inconştientei Aloonya!

— Cine grăieşte împotrivă?

Din felul în care fuseseră rostite cuvintele, se vedea clar că răspunsul era cunoscut, dar că se respecta un anume ritual.

— Noi, Ilmohe.

— Ştiți care sunt implicațiile acestei împotriviri?

— Da.

— Vă asumați obligațiile ce vă revin?

— Întrutotul.

— Atunci să se procedeze cum cer legile din vechime! Va hotărî puterea, dacă aşa a fost să fie! Sclavul trebuie să vadă, pentru a-şi cunoaşte viitoarele stăpâne! Aprindeți torțele!

În beznă izbucniră scânteieri albastre ce se uniră, se întinseră, răspândind o lumină puternică, dar plăcută ochiului, care ocupă tot spațiul ce fusese întunecat până atunci.

Waldemar se pomeni stând în fața unei platforme înalte, cioplită într-o piatră violetă, şlefuită puternic, ce strălucea în lumina de culoarea cerului izvorâtă din torțele metalice prinse de pereți. În spatele platformei, pe tronuri înalte, plasate pe o estradă, se aflau trei făpturi în veşminte de un roşu întunecat.

De-a lungul pereților sălii imense, înaltă ca o catedrală, se întindeau bănci dintr-un fel de lemn gălbui, pe care stăteau iele în veşminte albe, mătăsoase, grele.

În fața băncii din dreapta, în picioare, stătea o făptură de-o frumusețe stranie. O ființă opusă întrutotul Aloonyei. Avea părul negru, cu reflexe albăstrii, strâns într-un coc în creştetul capului. Figura ei, cu proporții armonioase, ce dovedea o inteligență rece, aspră, se schimonosise plină de ură.

Ilmohe păşi înainte spunând, într-un cor

sumbru, macabru chiar, amenințător:

— Suntem gata!

9

De sus, de pe platformă, se auzi ordinul rostit în cor:

— Sclavul să vină lângă noi, să lase liber locul pentru luptă!

Waldemar se supuse, se mişcă lent, ca în vis, şi se alătură platformei violete. Se întoarse apoi, tot fără grabă, să vadă ce se întâmplă în centrul sălii.

Aloonya rămăsese locului calmă, cu un zâmbet ironic pe buzele-i pline, roşii.

— Să înceapă judecata divină! proclamară solemn vocile de deasupra lui Waldemar.

Ilmohe se repezi ca un fulger spre adversara ei, cu ghearele întinse. Se năpusti ca o pisică ce sare la o vrabie. Cu o mişcare iute, Aloonya alunecă într-o parte, unghiile ei tăind adânc obrazul adversarei. Apoi, într-o vălurire rapidă, abia perceptibilă, se extinse, se multiplică, deveni un lanț de femei blonde în veşminte de opal. Şirul de trupuri înconjurară adversarele, ce nu-şi reveniseră încă de pe urma atacului eşuat, şi le strânseră într-o îmbrățişare puternică. Ca un şarpe boa ce-şi cuprinde prada într-o înfăşurare ucigătoare.

Ilmohe încercă, la rândul ei, să se multiplice, să lărgească strânsoarea, dar legătura vie ce-o înconjura era prea rezistentă. Zbaterea sa se

dovedi inutilă. Vălurirea trupurilor ei se stinse. Rămase într-un singur trup, ce se agita cu disperare. Mâinile cu gheare ascuțite îi fuseseră prinse de o mulțime de degete puternice. Alte degete o apucaseră de gâtul alb, a cărui piele părea mai albă decât era în realitate, prin contrast cu părul negru ce se desfăcuse din coc şi care se scurgea, ca o vâltoare întunecată, pe umerii ei dezgoliți.

Unul dintre degetele Aloonyei îşi potrivi încet unghia ascuțită pe vena ce pulsa la baza gâtului celei prinse în strânsoare…

Ilmohe gâfâia din greu. În ochii ei verzi, fosforescenți, ce păreau mai mari ca de obicei, se citea o teamă deosebit de puternică, teamă care înlocuise ura şi furia de mai înainte.

— Maici ale noastre, trebuie să merg până la capăt ca să dovedesc că am învins? murmurară, dulci ca mierea de tei, vocile de clopoței argintii ale Aloonyei.

— Nu, răspunseră vocile grave de deasupra lui Waldemar. E suficient. Judecata s-a terminat.

Lanțul se desfăcu. Aloonya redeveni una, iar Ilmohe se prăbuşi în genunchi, respirând cu dificultate. Pe piept şi pe obraji îi sclipeau urmele roşii ale unghiilor învingătoarei.

10

— Acum, când problema s-a încheiat, glăsuiră cele de pe tronuri, dorim a cunoaşte motivele

conflictului dintre surorile noastre. Grăiți, Ilmohe! De ce ați negat dreptul Aloonyei asupra acestui sclav, când tradiția noastră spune limpede că acelea ce-au capturat un pământean sunt stăpânele lui de drept?

Ilmohe reuşi să-şi tragă răsuflarea şi se adresă celor aflate pe estrada de deasupra tuturor.

— Surorile noastre Aloonya, în inconştiența lor – sau cu ghiduri ascunse – au adus aici un sclav ce deține o armă deosebit de puternică. Această armă poate aduce pieirea noastră, a tuturor. Vor oare ele să ocupe locul cuvenit regelui?

— Răspundeți acuzațiilor, Aloonya! Ce este acea armă puternică? S-o vedem şi noi!

Aloonya întoarse capul spre Waldemar şi-i spuse calmă:

— Scoate cuțitul!

Bărbatul se supuse de îndată. Lama şlefuită scânteie în lumina torțelor. Fulgere de forme ciudate, subțiri, filiforme, cu ramificații bizare, se înălțară din vârful pumnalului, ridicându-se ca un talaz de lumină orbitoare spre tavanul întunecat, împrăştiind orice urmă de întuneric din colțurile sălii. Un miros puternic de ozon umplu încăperea.

De pe băncile întinse de-a lungul pereților se ridică un vaiet surd, îndurerat. Ielele îşi acopereau ochii cu mâinile, se răsuceau astfel încât să se ferească de lumina aceea stridentă, pătrunzătoare. Îşi ascundeau fețele de ea, gemând ca nişte copii bătuți.

— Ajunge! se auziră țipete disperate de pe estrada din partea superioară a platformei. Încetează! Nu ne mai chinui! Ascunde blestemăția aceea! Gata, am priceput despre ce-i vorba!

Waldemar vârî calm cuțitul în teacă. În sală se mai auziră ici, colo, sughițuri de plâns răzlețe. Apoi, treptat, ielele se potoliră, se liniştiră, îşi reveniră.

— Explică-ne, Aloonya! răsunară, poruncitoare, vocile grave ale conducătoarelor adunării. De ce ai adus fier pe tărâmul nostru? Ce urmăreşti?

— Eu? Eu nu urmăresc absolut nimic. Wilwur mi-a spus că are nevoie de un obiect din această substanță şi mi-a cerut să-l ajut să-l procure. Ca urmare, am încercat să-i fac rost de ceea ce mi-a solicitat.

În sala imensă se aşternu tăcerea. Uimirea ielelor prezente, uimire perceptibilă chiar şi pentru Waldemar, era atât de puternică, încât părea că oprise timpul în loc.

11

După o eternitate, glasurile de pe tronuri rostiră, pline de respect şi de teamă:

— Înțelegem, aşadar, că-i vorba de lucruri deosebit de grave! O astfel de cerință din partea lui Wilwur… presupunem că a fost făcută după o analiză foarte serioasă a tuturor implicațiilor… Poate că ar fi fost bine să fi ştiut şi noi, din timp, de această dorință a sa… Aloonya, va trebui să

acționați cu multă grijă şi să cumpăniți bine tot ce veți face de acum înainte… Aveți încredere în acest pământean?

— Îl vom pune la încercare. Dacă va fi un sclav bun, credincios şi ascultător, îl vom folosi şi îl vom răsplăti după cum merită. De nu, îl vom jupui de viu!

— Aşa să fie! Atunci, din acest moment, sclavul vă aparține! Să i se pună însemnul!

De pe băncile din fund se ridicară două făpturi cu păr roşu-aprins, cu veşminte albe ca ale celorlalte iele, dar care aveau o dungă purpurie la poale. Se apropiară de Waldemar, iar una dintre ele îl prinse de mână şi-l trase uşor de ea, îndepărtându-i un pic brațul stâng de trup. Cealaltă îi înfăşură deasupra cotului o fâşie lată din aur greu, de-un galben mohorât. După care lipi capetele benzii de metal, trecându-şi degetul peste ea. Waldemar purta acum o brățară grea. O brățară suficient de largă ca să nu-l stânjenească în mişcări, dar suficient de strânsă pe braț ca să n-o poată scoate. Avea senzația că aurul acela era elastic ca o bucată de cauciuc, pentru că se mula pe piele… Şi nu avea răceala metalului, ci un soi de căldură molcomă, plăcută…

— Puneți-vă însemnul pe cătuşă, Aloonya, şi duceți sclavul ăsta periculos de aici!

Aloonya se apropie de Waldemar, zâmbind subțire. Unghiile ei traseră câteva semne pe aurul ce părea a se înmuia la atingerea lor. După care

metalul se întări din nou, păstrând însă în masa sa literele acelea bizare (sau ce-or fi fost), semne care păreau că fac parte din structura brățării şi că nu mai pot fi şterse în niciun fel. Waldemar avu impresia că brățara se contractă brusc, că se strânge puternic în jurul brațului său, devenind, în acelaşi timp, extraordinar de grea. Simți cum trupul i se lasă brusc într-o parte, copleşit de greutate. După aceea, brățara zvâcni din nou, deveni uşoară ca o bucată de hârtie şi moale ca o fâşie de catifea. Deveni *plăcută.* Apoi Aloonya îl luă de mână pe Waldemar şi, după ce făcu o scurtă plecăciune în fața platformei violete (iar Waldemar o imită, presupunând că asta se aştepta din partea sa), îl trase afară.

În urma lor, torțele se stinseră, iar lumina aceea puternică dispăru de parcă n-ar fi fost nicicând.

Ieşind pe uşă, Waldemar auzi în urmă glasuri agitate, neliniştite. Nu păreau a se certa, dar exprimau o îngrijorare vădită.

3. Sclavie

1

Merseră pe ulițele întunecate până la una din casele cu pereți curbați şi acoperiş neted. Aloonya îl conduse într-o cămăruță întunecată, cu un pat îngust, tare, şi-l lăsă acolo. Waldemar se întinse pe aşternut şi adormi de îndată. Se cufundă într-

un somn fără vise, ca un leşin, care nu-l odihni absolut deloc, şi se trezi în zori mai obosit decât fusese înainte să se culce.

Apoi timpul încetă să mai curgă.

Vreme de veşnicii întregi se deşteptă înainte de răsăritul soarelui. În lumea ielelor exista – din câte îşi dădea el seama – un ciclu diurn asemănător celui din lumea oamenilor. Doar că soarele era albastru, iar luna era dublă şi verde. După ce se scula, deretica prin casă, săpa în grădina cu lujeri lungi, mlădii, cu globuri în vârf... Căra apă de la fântână... O mulțime de treburi mărunte, plictisitoare, monotone, sortite probabil să-l scoată din sărite. Şi poate că asta s-ar fi întâmplat, dacă ar fi rămas cel de dinainte, cel țâfnos şi cu o oarecare înclinație spre agresivitate. Numai că pe el activitățile cele simple şi repetitive nu-l scoteau din sărite, fiindcă ocupațiile astea banale aveau o calitate înspăimântătoare: îi cuprinseseră mintea într-o amețeală leşinătoare, o într-o toropeală buimăcitoare... Îşi amintea doar vag de lumea lui, iar toropeala aceea storsese din el orice dorință de întoarcere într-o lume pe care n-o mai ținea minte. Nu gândea. Nu mai gândea. Devenise un simplu instrument, un robot fără discernământ şi fără inițiativă.

Aloonya îi spusese în prima dimineață ce avea de făcut, apoi îl lăsase de capul lui. Ea lipsea aproape tot timpul. Seara, când revenea acasă, arunca o privire la ceea ce făcuse el în timpul zilei, îi făcea

observații sau îi dădea sfaturi, apoi se retrăgea în camera ei.

Relațiile lor erau distante şi reci. De la stăpân la sclav.

Waldemar răbda. Îndura totul fără să crâcnească. Bănuia că trece printr-o încercare, dar nu ştia în ce consta încercarea aceea. Se mulțumea să aştepte, cu mintea golită de gânduri, fără să-şi pună întrebări, fără să caute răspunsuri.

Înțelegea acum ce înseamnă să fii sclav. Nu pentru că muncea sau pentru că asculta de altcineva. Asta făcuse şi la slujbă. Îşi dădea seama că sclavia nu înseamnă trudă sau supunere. Era sclav pentru că speranțele lui deveniseră aproape inexistente, pentru că depindea în totalitate de altcineva, a cărui logică şi țeluri nu le pricepea.

2

O perioadă nedeterminată trăise singur în grădina Aloonyei, cufundat în monotonia treburilor cotidiene. Nu văzuse niciodată pe nimeni, în afară de stăpâna sa. Casele din jur păreau pustii. Când se ducea la fântână să ia apă, şi privea strada goală, se întreba ce rost avea un oraş pe care nu-l însufleța nimeni.

Aloonya îi arătase cu ce să se hrănească. În magazia de la subsol se aflau saci cu un fel de făină din care Waldemar îşi făcea turte. Turtele aveau gust şi consistență de carne friptă. Le cocea

pe o plită făcută dintr-o piatră verde, veşnic fierbinte, sprijinită pe trei picioare dintr-un metal negru care nu transmitea în jur căldura pietrei. Bea apă, pe care o lua din fântână. Globurile din grădină se dovediseră a fi fructe gustoase, dar un pic acide, ce trebuiau doar jupuite de coaja strălucitoare ca o strunjitură de metal ce se sfărâma destul de uşor.

Îşi făcea nevoile într-un vas mare dintr-o ceramică mată, neagră, cu un capac din acelaşi material. De fiecare dată când ridica acel capac, descoperea că vasul era gol. Nu ştia cine şi când golea vasul, sau dacă acesta se golea singur, prin cine ştie ce proces chimic sau alchimic.

Descoperise că şi Aloonya mânca. Îşi pregătea singură hrana, un terci complicat în care adăuga tot felul de ingrediente necunoscute lui Waldemar. Mânca ascunsă în încăperea ei, fără să-i permită sclavului s-o ajute. Când Waldemar şi-a exprimat mirarea că nu apelează la serviciile sale şi i-a povestit despre ospețele oamenilor, la care toți mănâncă în comun, Aloonya i-a explicat, jenată:

— Noi avem altă alcătuire a trupului decât pământenii… Îngurgităm hrana şi, după ce asimilăm cât avem nevoie, scuipăm resturile… Pentru noi, hrănirea este, înțelegi, ceva ce nu-i prea plăcut de privit de altcineva, este un lucru intim…

Ciudat, dar lui Waldemar lămuririle respective nu-i provocaseră scârbă. I se părea normal ca aici,

pe tărâmul acesta diferit complet de lumea din care venise el, lucrurile să se petreacă altfel.

După un timp, îndrăznise s-o întrebe pe Aloonya de ce nu întâlnea pe nimeni. Stăpâna sa râsese (o îngemănare de chicoteli de tonalități diferite…) apoi îi explicase că ielele trăiesc pe mai multe planuri şi că preferă să fie singure. Se strâng doar când au anumite obligații față de societatea lor. Waldemar nu fusese prea convins că-i spunea adevărul. Dar întrebarea lui declanşase ceva în mintea stăpânei sale, îi amintise un lucru pe care păruse că-l uitase, pentru că Aloonya îi spuse că a doua zi va participa, ca ajutor al ei, la strângerea recoltei. Aceasta era o muncă a obştei, ce se făcea în comun.

3

Îndată după ce lunile verzi se duseseră la culcare, iar după marginea concavă a orizontului apăruse soarele de un albastru intens, exploziv, porniră pe o alee din spatele casei. Din toate locuințele ieşeau iele în veşminte scurte, verzi, făcându-le semne binevoitoare. Unele se uitau cu mirare neascunsă la Waldemar.

Când ajunseră la marginea oraşului, grupul număra vreo sută de persoane. Toate tinere, blonde, semănând leit cu Aloonya. Spre uimirea lui Waldemar, nu duceau niciun fel de unelte, saci sau coşuri.

Pe alte alei se vedeau alte grupuri de iele care se

îndreptau în diferite direcții.

Dintr-o dată, apăruseră câteva mii de iele, după ce vreme îndelungată nu-şi văzuse decât stăpâna…

La marginea localității, peisajul se schimba brusc. Cât vedeai cu ochii, întinzându-se spre culmile ce înconjurau orizontul ca un zid, câmpuri netede, acoperite de un sol sticlos ce sclipea gălbui. Câmpuri împărțite în careuri cu latura cam de o mie de paşi. Din terenul cu aspect artificial țâşneau tije subțiri, cam de un metru înălțime, albe, elastice, legănându-se în bătaia vântului. În vârful lor, sfere colorate, cuburi întunecate sau piramide transparente. Câmpul părea o tablă de şah uriaşă, în care albastrul alterna cu albul transparent, roşul cu negrul, galbenul-auriu cu verdele-închis, ca fiertura de urzici.

Probabil că sarcinile fuseseră bine repartizate, pentru că grupurile de iele se îndreptau spre anumite careuri. Grupul în care se afla Waldemar merse îndelung, până la marginea câmpurilor cultivate care se sfârşeau brusc lângă o pădure stranie, compusă din cilindri groşi, înalți, netezi. Semănau cu nişte coloane săpate în marmură albă cu vinişoare albastre. În vârf aveau un evantai de lame strălucitoare, argintii, verticale. Structura perfect geometrică a pădurii crea o impresie apăsătoare, de bizarerie artificială, construită de cineva fără multă imaginație, sau prea leneş. Înşiruirea coloanelor în rânduri perfect aliniate

răspândea (după părerea lui Waldemar) o amenințare subtilă. Monotonia aranjamentului îi trezea o scârbă nejustificată.

Careul lângă care se opriseră era acoperit cu tije repartizate uniform, la un metru una de cealaltă. Tijele purtau în vârf nişte figuri geometrice alcătuite din două piramide unite la baza hexagonală. Un vârf de piramidă era prins de tijă, celălalt sclipea metalic în soare. Fiecare față a piramidei avea altă culoare: roşu lângă verde, portocaliu după albastru, apoi galben şi indigo. Şi toate străluceau în lumina albastră ce dădea o înfățişare ireală întregului peisaj…

Mintea obosită, încâlcită, a lui Waldemar începu să facă un calcul simplu: o mie de tije pe fiecare latură, deci un milion de fructe de cules. Fără unelte, fără coşuri… Matematizarea extremă a întregului peisaj producea o impresie grotescă, de coşmar al unui elev corigent la matematică…

Ielele se împrăştiară pe câmp. Fiecare dintre ele se aşeză în dreptul unui şir de tije. Waldemar, care nu primise niciun fel de indicații, rămăsese lângă Aloonya, trăgând cu ochiul. Făptura ce rămăsese la marginea câmpului scoase un strigăt ascuțit, iar ielele făcură un pas înainte, cuprinzând în palme fructul ciudat ce le stătea în față. Waldemar făcu acelaşi lucru. Trase de el în toate părțile, dar degeaba. Se uită la Aloonya, care răsucea calmă piramida dublă. Făcu acelaşi lucru, iar fructul se deşurubă uşor şi-i rămase în mână. În aceeaşi

clipă, tija se trase în jos şi dispăru în pământ. O gaură mică, neagră, cu margini netede, amintea de locul în care fusese, cu puțin înainte, un fel de plantă. Figura geometrică viu colorată ce-i rămăsese în mână scoase un bâzâit uşor, se ridică şi porni prin aer către drum. Din toate părțile, fructele zburau şi se aşezau unul lângă celălalt. Waldemar, după o clipă de uimire, socoti că-i mai comod să nu se mire de nimic şi se apucă temeinic de deşurubat fructe zburătoare.

Trei rotiri spre dreapta, după care ținea palmele întinse până când fructul îşi lua zborul, apoi făcea un pas înainte spre tija următoare... Nici nu-şi dădu seama când ajunse la capătul rândului. Porni înapoi, pe alt şir, repetând mecanic aceleaşi operații...

Când soarele socoti că se plimbase suficient pe cer şi se îndreptă spre adăpostul lui de dincolo de orizont, treaba se sfârşise. Câmpul rămăsese neted, pavat cu piatră galbenă, ciuruită de un milion de găurele negre. Ca o sită uriaşă, pierdută de o gospodină grăbită, o gospodină de alte dimensiuni...

La marginea drumului, fructele se strânseseră într-o roată uriaşă, cu muchii zimțate. Ielele o împinseră cu degetele, iar ea porni a se rostogoli pe drumul pavat cu obişnuitele lespezi negre.

4

— De ce nu v-ați multiplicat? o întrebă

Waldemar pe Aloonya, în timp ce mergeau în urma roții uriaşe, multicolore. Treaba ar fi mers mult mai iute…

— Suntem mai multe, dar, în acelaşi timp, doar una. Trebuie să fim legate. Să ne ținem de mâini, sau să ne atingem. Munca în aceste condiții ar fi implicat o sincronizare perfectă, pe care n-o putem păstra timp îndelungat.

— Câte inteligențe diferite există în trupul vostru? se interesă Waldemar, bucuros că, după atâta amar de timp, Aloonya binevoia să discute cu el.

— Există una care conduce, care acționează ca şi cum ar fi singură. Celelalte rămân în aşteptare, gata să intervină, dacă e cazul. Sau să devină independente…

După o scurtă tăcere, Waldemar îşi exprimă o altă nedumerire:

— Toate ielele de aici îți seamănă foarte mult. Am reuşit să te identific numai pentru că ai stat lângă mine…

— E normal să-mi semene. Doar suntem surori.

— Surori? După felul în care arată trupul tău – adică după faptul că voi nu aveți sex – concluzionasem că nu vă înmulțiți…

— Noi nu ne înmulțim ca oamenii. Ci prin diviziune.

O clipă, Waldemar rămase cu gura căscată, apoi reuşi să-şi exprime în cuvinte uimirea:

— Cum adică? Aşa, precum amoebele, sau ca

alte organisme unicelulare?

— Nu, dragul meu. Când, din anumite motive, numărul nostru scade, facem o operație de separare. Una din noi se extinde, iar din ea, prin simpla desfacere a strânsorii mâinilor, se desprind una sau mai multe persoane… Care devin entități independente, capabile să se extindă, la rândul lor…

— Dar atunci când te-ai luptat cu Ilmohe, mâinile voastre au apucat-o de brațe, de gât… Deci unele dintre voi s-au desprins de celelalte. Şi n-au rămas desprinse, ca entități separate…

— Da, am dat drumul mâinilor, dar am stabilit contactul prin alte părți ale trupului. Fiind strâns încolăcite în jurul ei, corpurile noastre se apăsau între ele, deci mâinile puteau fi libere…

— Dar când m-ați prins în hora voastră?

— Am folosit mâinile de la extremitățile şirului, râseră vocile cristaline ale Aloonyei. Adică am rămas legate între noi, chiar dacă te țineam de ambele mâini…

Tot vorbind, ajunseră în oraş. Ielele împinseră roata uriaşă pe străzi, apoi o rostogoliră până într-o clădire înaltă, un soi de depozit, unde o lăsară alături de sfere, cilindri şi alte forme geometrice formate din fructe de toate dimensiunile şi culorile, prinse şi întrepătrunse între ele, alcătuind blocuri masive.

După aceea, ielele se risipiră vesele spre casele lor. Waldemar îşi urmă stăpâna. Era obosit şi

flămând. Pentru că ielele nu mâncaseră nimic toată ziua (mâncatul fiind o treabă prea intimă pentru a fi făcută pe câmp) trebuise să rabde şi el.

5

Urmară iarăşi zile de trudă monotonă, fără interes, mintea îi recăzuse din nou în indiferența anterioară. Singurătatea revenise şi ea. Aloonya lipsea iarăşi aproape tot timpul...

Într-o zi, în timp ce aranja nisipul din grădină trăgând peste el un fel de greblă făcută dintr-un soi de lemn auriu, auzi în spate un amestec straniu de glasuri disprețuitoare şi, în acelaşi timp, timide şi umile, ce-i şoptiră la unison:

— Putem vorbi, Waldemar?

Se întoarse. În fața lui se afla silueta cu plete negre, sclipind albastru, a Ilmohei.

— Ascult, zise el reticent, aducându-şi aminte de ura cu care-l privise făptura aceea atunci, în noaptea în care ea se luptase din răsputeri, pe viață şi pe moarte, cu Aloonya.

— Eşti supărat pe noi. Ne-ai înțeles greşit. Nu avem nimic cu tine, personal. Dacă era aşa, te omoram înainte să ne poată opri cineva. Suntem doar furioase pe Aloonya, pentru că vrea să răstoarne ordinea naturală a tărâmului nostru, lăsându-se târâtă de ambiții stupide şi nepotrivite acestor locuri.

— Lucrurile astea nu mă privesc, mormăi Waldemar.

— Aşa credem şi noi... Tu vrei doar să te întorci pe tărâmul tău. Nu-i aşa?

— Da...

— Vrem să te ajutăm. Nu numai că vrem, dar suntem singurele care putem să te ajutăm.

— Aloonya mi-a zis că doar ea e capabilă să mă ducă înapoi în lumea din care m-a adus aici.

— În principiu, aşa e... Există însă o anumită complementaritate... Puterile unora dintre noi sunt compensate de puterile altora. Eu sunt complementara Aloonyei. Poate de aceea ne uram atât... Am vrut doar să ştii că noi putem să-ți fim de folos. Şi te sfătuim să ai încredere în noi. Şi să nu spui nimănui că am fost aici. Ține minte: dacă ne ajuți, te vom salva! Te vom duce înapoi în lumea ta!

Ilmohe se întoarse şi plecă. Veşmântul de-un galben sclipitor fâlfâi uşor în urma ei.

Waldemar rămase gânditor.

Medită un moment la cele ce i se întâmplaseră în ultimul timp, şi-şi puse o întrebare fundamentală:

Dorea cu adevărat să se întoarcă în lumea lui?

Nu mai era chiar atât de sigur...

6

De parcă ar fi bănuit ceva, a doua zi Aloonya rămase acasă.

Era prost dispusă şi certăreață. Îi făcea tot felul de observații. Ba că aia nu-i aşa, ba că aialaltă

trebuia să fie altfel, că nu-i apă în găleată, că se duce prea des după apă...

Pe Waldemar nu l-ar fi deranjat dacă reproşurile ei ar fi fost justificate, dar se părea că acele critici aveau – în principal – menirea să-l scoată din sărite. Însă el îşi luase rolul de sclav în serios, ca urmare îndură totul, fără să crâcnească. În cele din urmă, Aloonya îşi pierdu răbdarea şi izbucni, furioasă:

— N-am mai pomenit un sclav atât de leneş, de incompetent şi de indolent! De unde s-o fi strâns atâta tâmpenie în tine? Cred că eşti un exemplar unic! Cum de-am greşit în halul ăsta când te-am ales?

Şi, după ce aruncă în el cu o cupă de bronz – gestul ei fusese prea iute pentru ca Waldemar să apuce să se ferească – Aloonya se întoarse şi fugi în casă.

Waldemar rămase locului, ştergându-şi sângele ce i se scurgea dintr-o tăietură măruntă de deasupra sprâncenei, unde-l izbise muchia tăioasă. O clipă, mâna i se îndreptă spre mânerul pumnalului. Apoi se opri. Jignirea nemeritată îl ustura mai rău decât rana din frunte. Însă îi jurase supunere stăpânei sale...

Ştia că, dacă voia, putea apela la Ilmohe ca să scape din țara aceea ciudată. Amenințarea Aloonyei – că depinde doar de ea să se întoarcă acasă – se dovedise falsă. Sau ar fi putut să fie falsă, pentru că nu avea nicio garanție că Ilmohe

îi spusese adevărul.

Făcuse însă un legământ…

7

Oare legământul îl împiedica să reacționeze, să elibereze valul de violență ce creştea în el?

Poseda o armă teribilă şi avea puterea să-i facă rău Aloonyei, foarte mult rău…

Îl oprea ceva, un sentiment greu de descris. Un sentiment pe care situația lui de înjosire i-l dezvoltase fără ca el să-şi dea seama, un sentiment de care devenise conştient abia acum. Dorea din tot sufletul să se remarce, dorea să-i demonstreze Aloonyei că se înşela în privința lui, dorea să-i câştige aprecierea…

Dacă îşi analiza sentimentele cu obiectivitate, ar fi ajuns la concluzia că se îndrăgostise de ea.

Respinse ideea, zâmbind amar. Cum să se îndrăgostească de o făptură din altă lume, asexuată, şi pe care nici măcar n-o putea atinge? Absurd!

Însă undeva, în străfundul sufletului, ştia că nu-i chiar atât de absurd…

8

A doua zi, în zori, se sculă ca de obicei şi se duse, tot ca de obicei, să se spele la fântână.

Aloonya îl aştepta, rezemată de ghizdurile din piatră, privindu-l cu ochii ei mari, verzi. Înainte de a apuca să se retragă sau să zică ceva, începuse

deja să glăsuiască, cu o singură voce, fără amestecul celorlalte făpturi din ea însăşi. O voce ciudat de blândă, de amabilă, de plăcută, de feminină…

— Îmi pare rău, Waldemar. Am fost rea şi nedreaptă. Fără să-mi dau seama, suspiciunea care se ascunde în mine m-a făcut să te provoc, ca să mă conving că trebuie să am încredere în tine. Vremea când lumea noastră va avea nevoie de tine se apropie… Îmi este ruşine că m-am îndoit de tine, de onoarea ta… Te rog să mă ierți. Sau măcar să încerci să mă ierți. Pentru că, de aici încolo, vom colabora mult şi îndeaproape. Vremea încercărilor a trecut.

Vorbise, ca niciodată, la persoana întâi singular. Cu o singură voce. Fusese o singură persoană. O femeie preocupată, îngrijorată şi puțin îndurerată de greşeala pe care o făcuse…

Waldemar şopti, încurcat:

— N-am ce ierta. Nu s-a întâmplat nimic…

Îşi simțea sufletul plin de-o bucurie copleşitoare, de-o satisfacție nebănuită. Dorința lui tainică era pe cale de a se împlini.

Aloonya continuă, cu aceeaşi voce unică, grijulie, preocupată:

— A sosit momentul să-ți dezvălui, măcar în parte – pentru că sunt multe de explicat – de ce avem nevoie de tine. De data asta, poți să decizi dacă vrei să ne ajuți sau nu. În caz de refuz, nu va fi nicio supărare. Te vom duce înapoi în lumea ta.

— Ascult, zise Waldemar cu o voce solemnă, simțind că lucrurile încep să se clarifice.

— În afară de lumea voastră şi de asta a noastră există multe alte tărâmuri. Care se intersectează, se înlănțuiesc sau se învecinează. Toate au acces la lumea voastră. Uneori, comunică şi între ele. Atunci izbucnesc conflicte, fiecare parte încercând să-şi extindă țăranul. Au loc lupte, încăierări, raiduri, chiar războaie... În momentul de față, tărâmul nostru se învecinează cu cel al demonilor, pricolicilor şi ştimelor. Ştimele ne lasă în pace. Lumea lor e o lume a apelor, tărâmul nostru uscat nu le atrage. Dar demonii şi pricolicii sunt din ce în ce mai amenințători. Din fericire, n-au reuşit să se înțeleagă între ei ca să ne atace simultan. Dar acest lucru se poate întâmpla oricând. Raidurile lor sunt tot mai dese, iar pierderile noastre, tot mai mari...

— Voi puteți muri? se miră Waldemar.

— Da, răspunse Aloonya cu amărăciune. Suntem doar nişte făpturi, chiar dacă suntem altfel alcătuite decât voi. Nu suntem divinități. Divinitatea este una singură pentru toți, chiar dacă, în înțelepciunea sa, a creat o multitudine de universuri şi de forme de viață. Noi, ielele, credem în divinul Athwor, Creatorul a toate cele ce sunt... Însă n-am de gând să-ți țin o lecție de religie, nici să te convertesc... Suntem muritoare... Demonii şi pricolicii, trolii, elfii, gnomii, stafiile şi vampirii, ştimele şi djinii, toate făpturile din alte tărâmuri –

cu excepția celui pământesc – ne pot ucide. Iar noi le putem ucide pe ele. Te-ai mirat când mi-ai văzut surorile, la cules… Noi, ielele, avem o populație constantă, tărâmul nostru ne ajunge. Atunci când moare una dintre noi, separăm din lanțul uneia, din aceeaşi spiță, o alta, ce devine o entitate separată. Reuşim să ne păstrăm numărul, cu o condiție: pierderile să nu fie prea mari deodată. Procesul separării nu-i chiar atât de simplu…

— Şi ce doriți de la mine?

— Avem nevoie de ajutor în luptă. Arma ta ne poate salva. Dacă vrei să ne ajuți…

Waldemar, într-un impuls subit, generat de ideea stranie că urma să realizeze ceea ce-şi dorise o viață întreagă, nu ezită:

— Vreau! Ce trebuie să fac?

— Vei învăța… Greul abia începe… Mâine vom merge să luăm un anumit obiect. Un obiect de care depind multe. De fapt, tu îl vei lua. Eu nu pot să mă ating de el.

9

În zori, înainte ca soarele să se ridice, cei doi porniră pe străzile pustii. Aloonya purta o traistă de pânză, atârnată de umăr. Înainte de plecare, umpluse o ploscă din metal violet cu apă de la fântână, pe care o adăugase lucrurilor pe care le avea în sac. Waldemar se oferise să care el traista, dar Aloonya îl refuzase cu un gest, fără să-i explice nimic.

Trecură de câmpurile de pe care fusese strânsă recolta. Din găurile negre răsăriseră lujeri scunzi, cu muguri aurii în vârf. Străbătură coloanele pietroase ale pădurii cu evantaie metalice şi, când soarele ajunsese deasupra lor, atinseră poalele munților ce limitau orizontul. După cum bănuise Waldemar, culmile erau, de fapt, ziduri înalte, imense, foarte vechi, construite din lespezi uriaşe îngrămădite una peste alta, care fuseseră puternic erodate de trecerea vremii şi de precipitații. În crăpăturile pietrelor creştea un fel de iarbă țepoasă, ruginie. Ici, colo, în masa zidului se deschideau peşteri, create prin neîmbinarea perfectă a lespezilor acelora gigantice.

Aloonya se îndreptă spre una dintre caverne. Lumina albastră a soarelui pătrundea prin crăpături, ca urmare se vedea bine interiorul îngust, şerpuitor, al peşterii. Merseră un timp, picioarele lor cufundându-se până la glezne în nisipul verzui ce acoperea solul, apoi Aloonya se opri într-un colț pe care-l identificase după semne ştiute doar de ea, şi începu să răscolească de zor în praful verde. Se opri brusc, trăgându-şi mâinile, de parcă i-ar fi fost opărite cu aburi fierbinți.

— Sapă tu mai departe! Eu… nu pot…

Waldemar îngenunche şi trase cu palmele nisipul mărunt într-o parte. Degetele lui atinseră un obiect rece, tare: un scut rotund, cu diametrul de un metru, făcut din oțel strălucitor. Înțelegea de ce stăpâna lui nu-l putea atinge. Îl trase din

groapă şi-l prinse de mâner. Era greu, dar îl putea mânui cu destul de multă uşurință. Când îl ridică, din el țâşniră scântei roşii, verzi, albastre, care se împrăştiară în toate colțurile grotei. Aloonya țipă ascuțit, cuprinsă brusc de-o durere imposibil de suportat, şi-şi acoperi ochii cu mâinile.

— Acoperă-l cu asta! gâfâi ea, aruncându-i o bucată de pânză groasă pe care o scosese din traistă, apoi se ghemui lângă peretele peşterii, cu spatele la el.

Îndată ce Waldemar înfăşură scutul în stofa grea, mată, scânteierile încetară. În peştera îngustă, dungată de razele albastre ce se strecurau printre stânci, se aşternu tăcerea. După un timp, Aloonya se ridică cu greu şi se îndreptă spre ieşire.

— Prezența fierului îmi sleieşte puterile... Va trebui să mergem încet...

Deodată, peştera se întunecă. În prag apăruse o siluetă diformă, ce oprea lumina. Waldemar apucă să vadă un braț ridicat legănând o lance cu vârf sticlos. Sări în fața Aloonyei, acoperind-o cu scutul, şi trase pumnalul din teacă. Lancea lovi pânza în care înfăşurase discul de metal, o sfâşie, iar vârful sticlos se sparse, zăngănind. Dintr-un salt, Waldemar ajunse la silueta din zona luminată şi înfipse cuțitul în ea. În clipa în care o pătrunse fierul, silueta se ilumină brusc, apoi se chirci, scânteind tot mai stins, până când se transformă într-un morman de cenuşă.

— Un pricolici! gemu Aloonya. Să plecăm de aici! Cine ştie câți or mai fi! Au pătruns atât de adânc în teritoriul nostru! Au reuşit să treacă de zid!

Se târî cu greu la lumina zilei. Făcea fiecare pas cu un efort cumplit. Waldemar îşi vârî cuțitul la loc în teacă. Ar fi vrut s-o sprijine, dar n-avea cum… Mâinile lui ar fi trecut prin ea ca prin ceață. Apoi îi veni o idee. Îi cuprinse degetele. Acestea rezistau, nu se topeau în strânsoarea mâinii lui. O târî pe Aloonya după el, ca pe un sac, pe aleile de piatră dintre copacii cu trunchiuri marmoreene. În cealaltă mână ținea scutul greu, de oțel, înfăşurat în pânză, încercând să-l țină cât mai departe de stăpâna sa. Se îndepărtară destul de repede de zidul stâncos.

Ajunseră acasă târziu, mult după căderea nopții.

Waldemar era mort de oboseală, avea crampe în brațe, îndeosebi în cel care ținuse scutul. Aloonya era toată numai julituri şi zgârieturi, nu mai avea putere nici să geamă. Înainte să între în casă, Waldemar aruncă o privire în jur.

Lunile sclipeau slab pe cerul întunecat, ca două mere pădurețe pe o masă de om sărac.

10

În ziua următoare, Aloonya rămase în camera ei. Era epuizată fizic şi nervos. Spre seară îşi pregăti ceva de mâncare, apoi se întoarse iar în încăperea sa.

Waldemar îşi văzu de treburile lui obişnuite:

îngriji grădina, aduse apă, îşi pregăti de mâncare…

După ce se lăsă întunericul, Aloonya apăru în curte, cu un mers şovăielnic, lipsit de vlagă.

— Trebuie să mă duc să mă consult cu conducătoarele noastre, şopti ea şi adăugă, privindu-l scurt în ochi, apoi uitându-se în altă parte: Mulțumesc că m-ai salvat!

Şi, parcă ruşinată de cele spuse, porni clătinându-se pe lespezile negre, lustruite, ale străzii.

Se întoarse abia în zori. Părea mult mai în putere. Waldemar o aşteptase în curte. Aloonya îi întinse un pachet.

— Ai aici o învelitoare pentru scut. Pentru ca puterea lui să nu ne dăuneze… Mâine dimineață ne vom antrena, trebuie să înveți să-ți foloseşti armele…

Waldemar nu dormi în noaptea aceea. Acoperi scutul cu stratul gros de pânză dublă ce părea să aibă în mijloc un fel de căptuşeală moale. Lăsă afară doar mânerul din piele în care-şi putea vârî brațul stâng până la cot. Exersă manevrarea scutului greu, obişnuindu-şi brațul să îndrepte iute pavăza din metal în orice direcție, să pareze cu ea orice fel de lovitură, indiferent de unde ar fi sosit aceasta.

Încercase să folosească simultan scutul şi cuțitul, dar jerbele de scântei provocate de tăişul ascuțit îl determinaseră să se antreneze cu o

bucată de lemn. După cum se vedea, cuțitul nu putea fi scos din teacă decât pentru lovituri ucigătoare…

Când obosi, lăsă scutul jos şi se aşează pe una dintre băncile de piatră din grădină. Aloonya stătea în pragul casei, Uitându-se la el cu un zâmbet plin de satisfacție.

— Încep să cred că avem şanse de salvare, şopti ea, cu lumini ciudate în ochii de pisică.

Se antrenară împreună până se făcu noapte, străduindu-se să-şi sincronizeze mişcările. Waldemar învață să folosească scutul astfel încât să poată lupta la adăpostul lui. Iar Aloonya urma să-i completeze acțiunile, să stea ferită de atacurile duşmanilor în spatele lui Waldemar şi, protejată de acesta, să atace nimicitor. El îşi folosea cuțitul în atac, ea îşi folosea ghearele lungi, tăioase ca nişte brice, arme mult mai periculoase decât un cuțit care n-ar fi fost făcut din fier…

Munciră din greu, până când mişcările pe care trebuiau să le facă deveniră instinctive, deveniră perfecte, până când ajunseră să-şi ghicească unul altuia intențiile şi să acționeze la unison.

— Se pare că vom alcătui o echipă puternică, rânji mulțumită Aloonya.

11

Când se trezi Waldemar, soarele se înălțase bine pe cer. Ultimele zile îl obosiseră mai mult decât crezuse.

Aloonya îl aştepta la fântână, ca şi altădată. Imediat ce-l văzu, îi spuse cu o voce ciudată, aţâţată, nerăbdătoare: – Astăzi ai de făcut un singur lucru: să-ţi pregăteşti merinde şi tot ce mai ai nevoie pentru vreo zece zile. Mâine, în zori, plecăm. Avem drum lung şi greu de străbătut.

— Unde mergem?

— Într-un pelerinaj…

4. Pelerinaj la muntele Zuna

1

Porniră în zori, ca toţi cei care pleacă la drum lung. Waldemar purta pe braţul stâng scutul, în învelişul lui gros, iar în spate căra un sac cu turte, coapte cu o seară în urmă. La şoldul stâng avea pumnalul. La cel drept, o ploscă plină cu apă. Aloonya ţinea în mână un toiag lung, o bară dintr-un metal lucind verzui. De gât îi atârna o traistă cu alimentele ei aparte.

La ieşirea din oraş li se alăturase un grup de iele. Toate, ca şi Aloonya, duceau toiege lungi, aveau traiste atârnate de gât şi purtau veşminte până în pământ, de un maron-închis, sumbru. Mergeau în tăcere, pătrunse de ghiduri şi griji. Se vedea că pelerinajul reprezenta pentru ele ceva deosebit de important, că aşteptau de la el rezolvarea unor probleme grave. Însă pentru Waldemar era o ocazie să iasă din monotonie şi să cunoască mai

bine tărâmul acela bizar în care nimerise. Privea în jur, curios.

Drumul, alcătuit din lespezi galbene, se îndrepta spre zidul de piatră ce înconjura, în depărtare, terenurile cultivate. Peisajul, la început aidoma celui pe care-l văzuse altă dată (careuri pline de tije cu figuri geometrice în vârf) se schimbase, treptat. Dincolo de câmpurile pătrate se întindeau păduri asemănătoare, oarecum, celor pământeşti: arbori noduroşi, cu ramuri dese, violete, şi cu frunziş bogat, alcătuit din dreptunghiuri roşcat-maronii; tufişuri țepoase, stacojii, acoperite de bobițe galbene şi albe; ferigi uriaşe, de peste trei metri înălțime, cu foi portocalii ce sclipeau argintiu. Toate, într-un vălmăşag haotic, fără pic din simetria împinsă la absurd pe care o văzuse până atunci. Într-un fel, se simțea mai în largul lui printre tulpinile ce se întindeau în voie spre lumină. Pădurea aceea avea ceva straniu, coloritul ei țipător îi rănea ochii, însă, în acelaşi timp, părea vie, normală, nu o construcție artificială.

Pe măsură ce pătrundea în pădure, drumul se îngusta, devenind o simplă alee pavată cu lespezi înşirate una după alta în întunericul bleumarin. Cărarea urca lin spre munții artificiali clădiți din lespezi aruncate una peste alta.

Spre seară, ajunseră într-o poiană. Dinspre culmi se scurgea un fir de apă sângerie printre pietre de un alb mat, lăptos. Pe malurile pârâului îşi găsise loc un covor de muşchi, moale, ruginiu.

Aici făcură popas. Ielele se întinseră, obosite, pe stratul des de muşchi, cu bastoanele alături. După un timp, una câte una, se refugiară prin tufişurile înconjurătoare, cu traistele în mâini. Ca să se hrănească.

Waldemar îşi luă câteva turte şi, bâjbâind prin semiîntuneric, se duse în spatele unui copac gros, noduros. Începu să ronțăie cu lăcomie bucățile bine coapte, savuroase şi hrănitoare, sorbind din când în când din ploscă. Rămase rezemat de trunchiul aspru, privind cerul de-un negru-verzui, luminat slab de cele două luni. Tocmai când voia să se întoarcă lângă pârâu, unde se aflau tovarăşele lui de drum, auzi zgomot, țipete şi vălmăşag. Se repezi în grabă spre locul de popas.

2

Ielele se strânseseră într-un cerc, cu bastoanele cele lungi în mâini. Înfruntau nişte siluete întunecate ce se apropiau de ele încet, amenințătoare. Siluetele aveau o înfățişare vag umanoidă: capete împodobite cu coarne lungi, trupuri acoperite de-o blană neagră, picioare cu copite. Țineau în mâini tridente cu vârfuri ascuțite. Demoni…

Unul dintre ei păşi în față şi lovi iute. Bastonul strălucitor pară şi izbi. Demonul se dădu înapoi, într-un salt elastic. Scăpă neatins. Ciocnirea armelor scosese scântei albastre.

În clipa următoare, lupta se dezlănțui. Demonii

atacară din toate părțile, urlând. Lovind, împungând cu tridentele, cu coarnele, muşcând cu colții lungi, de animale de pradă. Ielele, la rândul lor, izbeau cu toiegele grele, sfâşiau cu ghearele, se înfăşurau în jurul unui demon izolat încercând să-l sugrume…

Aerul se umpluse de scântei, de gemete, de urlete şi de miros greu de sânge. Şi de duhoare de pucioasă…

Waldemar ieşi din amorțeala produsă de uimirea întâlnirii cu acele făpturi respingătoare. Şi, poate, provocată de o teamă ancestrală față de ființele ce întruchipau, pentru oameni, râul. Trase pumnalul din teacă şi se năpusti răcnind în învălmăşeală. Venind din spate, dinspre pădure, căzu asupra duşmanilor prin surprindere. Valurile de foc albastru ce izvorau din vârful pumnalului luminau întreaga poiană.

Combatanții se opriră o clipă, orbiți. Waldemar profită de ocazie ca să înjunghie în stânga şi în dreapta, să taie, să despice… Cuțitul pătrundea uşor în trupurile negre, făcând răni adânci din care țâşnea o zeamă albă, ca de omidă zdrobită… Îşi croi drum spre locul în care-şi lăsase scutul, rezemat de-o piatră. Îl ridică şi-l prinse de braț. Tocmai la timp.

Revenindu-şi din spaimă, demonii rămaşi se uniseră împotriva lui, lăsând ielele. Unul izbi cu furca ascuțită. În momentul în care vârful triplu străpunse acoperământul de pânză şi se ciocni de

metal, din acesta izbucni o vâlvătaie albastră care se întinse de-a lungul cozii tridentului. Demonul fu cuprins de foc, ca o torță bine îmbibată cu ulei. Urletele lui neomeneşti exprimau nu atât durere, cât o groază ce depăşea durerea fizică, de parcă flacăra îi ardea chiar sufletul…

Ceilalți dădură înapoi. Waldemar se repezi, tăind cu nădejde în fugari. Din stânga şi din dreapta năvăliră ielele, care îşi reveniseră din spaimă şi atacau lovind cu bastoanele lor lungi.

Curând, nu se mai auzi decât zgomotul izbiturilor grele şi gemetele muribunzilor.

Apoi totul se sfârşi. Nu mai rămase niciun demon în viață.

Deasupra poienii căzu brusc, ca o lespede, tăcerea grea…

3

Se culcaseră pe câmpul de bătălie, printre trupurile atacatorilor ucişi. Spre dimineață, după ce se luminase un strop şi când oboseala şi emoția luptei trecuse, ielele strânseră cadavrele demonilor într-un morman. Una dintre ele îşi îndreptă toiagul spre grămada întunecată. Din baston se scurse un fir de lumină. Când raza atinse cadavrele, acestea fură cuprinse de-o flacără roşcată, lină, care le devoră încet. Până ce, din ele, rămase doar o mână de cenuşă.

Între timp, ielele îşi spălaseră în izvor rănile şi lipiseră pe ele frunze maronii de copac. Îşi

cârpiseră veşmintele sfâşiate în luptă, îşi puseseră pletele în ordine. Niciuna nu părea a fi rănită grav. Dar toate manifestau o spaimă şi-o îngrijorare deosebită. Şi, deşi niciuna nu spusese nimic, îl priveau pe Waldemar cu o admirație şi recunoştință nedisimulate.

Când lumina albastră a soarelui izbi poiana făcând pietrele să sclipească, Aloonya se apropie de el şi-i spuse, oftând:

— Lucrurile sunt mai grave decât credeam. Întâi pricoliciul, acum demonii… Duşmanii au pătruns mult mai adânc în tărâmul nostru decât altădată… Trebuie să ne grăbim…

4

Se strânseră şi porniră mai departe, pe cărarea ce şerpuia printre copaci, urcând mereu. Apoi poteca se transformă într-un şir de trepte abrupte. Se cățărau pe ele, cu ochii în patru, gata să riposteze oricărui atac. Waldemar se oferise să meargă în frunte, dar Aloonya îl oprise lângă ea.

— Nu ştii drumul, nu cunoşti posibilitățile de atac ale duşmanilor. Las-o pe Moora să ne conducă. Fii însă gata să intervii, dacă va fi nevoie…

Spre amiază, ajunseră în vârful muntelui. Acolo se găsea un platou îngust, neted, de pe care se putea privi în depărtare.

Waldemar se opri o clipă. În fața lui se întindeau ziduri circulare, risipite ici, colo, în mijlocul cărora

se vedeau sclipiri colorate. Erau, probabil, câmpuri cultivate. Între cercuri se aflau neguri întunecate. Mai mult ca sigur, păduri dese, lucind stins. Undeva, în față, se zărea un munte înalt. Un munte adevărat, de formă oarecum conică.

Porniră din nou la drum, de data asta coborând treptele, înfundându-se în pădurea întunecată, deasă, amenințătoare. Mergeau în grup, ținându-se aproape unii de alții, gata de apărare.

Spre seară ajunseră pe malul unui lac circular, plin cu flori albe imense, cu petale triunghiulare sprijinite pe tije înalte ce se ridicau mult deasupra apei de-un galben-deschis.

Ciudat, îşi zise Waldemar, câte culori are apa aici…

Pe pajiştea întinsă, alcătuită dintr-o iarbă măruntă şi, surprinzător, de culoare verde, se odihneau pâlcuri de iele. După toiege, Waldemar îşi dădu seama că mergeau, ca şi ei, în pelerinaj.

Îl primiră cu bucurie şi prietenie. Probabil că auziseră de el, pentru că niciuna nu întrebă nimic. Aflară că şi alte grupuri fuseseră atacate, fie de demoni, fie de pricolici. Însă grupurile de atacatori, mai mici, fugiseră de îndată ce întâmpinaseră rezistență. Păreau să fi fost mai degrabă cercetaşi care studiau terenul, decât o forță de luptă.

Se strânseră cu toate la un loc, făcând cu schimbul de pază.

Dimineața, porniră mai departe spre muntele

imens ce se zărea pe deasupra copacilor noduroşi, strâmbi, cioturoşi…

5

Drumul se strecura prin umbra plăcută. Waldemar remarcă un lucru ciudat, de care nu-şi dăduse seama în lumea aceea a ciudățeniilor: nu văzuse niciun animal, nicio insectă. Singurii locuitori ai acelui târam păreau a fi ielele şi reprezentanții regnului vegetal. Dacă bizareriile acelea geometrice vor fi fost, cu adevărat, plante…

Apoi peisajul se schimbă brusc. Deveni cenuşiu, mohorât, rece. Deveni țeapăn, rigid. Frunzele şi ramurile arborilor nu mai mişcau în boarea uşoară. Waldemar se uită în jur, uimit de dispariția mirosului de plantă vie, de putreziciune a frunzelor moarte, de tot ce însemna trăire şi parcurgere a ciclului vital.

Copacii arătau ca sculptați în gresie. Imobili, reci, amenințători. De parcă o vrajă rea, un blestem, la transformase seva în rocă. Nu aveau nimic din măreția absurdă, grotescă, dar copleşitoare, a coloanelor de marmură cu frunziş metalic. Păreau o pădure obişnuită, care împietrise. Dispăruse din ea orice urmă de viață. Nu părea nici măcar opera dementă a unui sculptor plin de har, dar bizar. Lăsa impresia apăsătoare a unui loc ce-şi schimbase brusc natura, bântuit de un rău sesizabil, aproape palpabil…

Veselia grupului de pelerini se transformase într-o tăcere plină de teamă. Ielele mergeau iute, strânse grămadă, privind pe furiş în jur, de parcă s-ar fi aşteptat la orice…

Waldemar se apropie de Aloonya şi o întrebă, încercând să dea glasului său doar o intonație plină de curiozitate, ascunzându-şi temerile stranii ce-l năpădiseră:

— Ce se întâmplă? Ce fel de pădure e asta?

— Un loc al răului, şopti Aloonya, continuându-şi mersul grăbit. O rămăşiță din vremea când tărâmul nostru a fost invadat de vrăjitoare… Acestea au transformat totul în piatră, inclusiv armata noastră, care le aştepta… A fost un război greu, câştigat cu multă trudă… Ne-am strâns surorile împietrite şi le-am dus în locurile de odihnă veşnică… Pădurea asta e periculoasă. Ascunde multe taine, multe primejdii… Nu ştiu de ce n-am construit alt drum, care s-o ocolească…

Cărarea şerpuia printre rocile ce fuseseră vii, cândva. Acum reprezentau doar monumente ale urii şi războiului…

6

Până şi umbra aruncată de arborii de piatră părea rece. Imobilitatea ei te îngrozea. Frunzele dreptunghiulare păreau bucăți de şindrilă, atârnate de un copil răutăcios în ramurile unui coral uriaş ce ieşise din apă… sau, mai degrabă, fusese aruncat în bătaie de joc afară din apa mării,

în care îşi avusese locul…

Waldemar se întoarse spre dreapta. Văzuse ceva cu coada ochiului, ceva ce-i atrăsese atenția şi-l alarmase. O fluturare a umbrelor statice. În pădurea împietrită mişcase ceva! Nu distinse nimic deosebit. Doar piatră cenuşie, deformată, zgrunțuroasă.

Apoi, printre trunchiurile copacilor uriaşi alunecară, fără pic de zgomot, menținând tăcerea de cavou a pădurii, nişte arătări ciudate. Blocuri de piatră plate, turtite, care pluteau puțin deasupra pământului, îndreptându-se spre ei. Vreo şase… Se mişcau iute, încercând să încercuiască grupul de pelerini.

Waldemar scoase un strigăt. Mai mult de uimire, decât de avertisment. Ielele, cuprinse de panică, tălăzuiră înainte, fugind din calea lespezilor mişcătoare, fără a se lăsa prinse în cerc.

Simțind că prada le scapă, cele şase făpturi de piatră (oare erau făpturi?) se strânseră spre Waldemar, care rămăsese locului. Când ajunseră la câțiva metri de el, stâncile plate deschiseră boturi largi ivite, nu se ştie cum, din suprafața netedă. Boturi căptuşite cu dinți ascuțiți din cremene, în stare să sfâşie orice…

Îl atacară direct, fără să mai zăbovească, îl atacară ca o haită de lupi ce înconjuraseră o căprioară. Instinctiv, Waldemar propti scutul în fața animalului (dacă animal era) cel mai apropiat. Colții de piatră sfâşiară învelişul de pânză şi

scrâşniră pe metal. La atingerea acestuia, dinții se înmuiară, se transformară într-o mâzgă ce se întinse pe restul trupului, cuprinzând iute întreg atacantul. Lespedea se chirci, se făcu ghem, se preschimbă într-o pietricică spongioasă care căzu pe sol şi se sfărâmă în mii de bucăți minuscule.

Waldemar se întoarse, cuprins de silă şi spaimă. Alte două făpturi de piatră năvăleau spre el. Aşează scutul, acum dezvelit, în fața primului atacant. Şocul izbiturii îl aruncă pe Waldemar la pământ. Se rostogoli pe solul pietros, în timp ce lespedea care-l atinsese suferea acelaşi proces ciudat de descompunere, ca şi prima. Următoarea făptură de piatră se apropia fulgerător. Fără să mai piardă vremea, fără să caute o logică a faptelor sale, condus de un al şaselea simț, Waldemar trase pumnalul şi-l înfipse în botul căscat. La atingerea metalului, ce pătrunsese în piatră ca în untul moale, animalul se opri brusc, învăluit într-o flacără albastră. Vâlvătaia aceea declanşată de fier îl topea, iar picături de magmă fierbinte se scurgeau pe pământ. Câteva îi atinseră piciorul lui Waldemar. Săriră pe pulpa şi pe gamba acestuia. O arsură infernală, de ger cumplit, îi străbătu trupul, paralizându-l pentru o clipă.

Waldemar ştia că nu avea răgaz de zăcut sau de văitat. Cele trei lespezi rămase şarjară simultan. Waldemar se ridică în genunchi. Îşi propti scutul în fața uneia dintre ele şi lovi cu pumnalul – o tăietură oblică, de sus în jos – în cea de-a doua.

Fiara de piatră se lovi cu putere de scut, iar izbitura îl aruncă pe Waldemar câțiva paşi în spate. Din fericire pentru el, fiindcă altfel ar fi rămas fără apărare în fața ultimului monstru. Cei doi pe care-i atinsese cu fierul dispăruseră, cuprinşi de vâlvătăi albastre, împroşcând cu magmă în jur. Stropi de piatră topită îl atinseră din nou, înghețându-i măduva din oase.

Cu ultimele puteri, Waldemar aruncă pumnalul în făptura care se repezea la el. Avu loc o explozie de lumină. Țăndări fumegânde țâşniră în toate părțile, iar pumnalul se înfipse în pământ, care se cutremură puternic.

Apoi Waldemar se prăbuşi în abisul întunecat al lipsei de cunoştință, izbit în cap de o bucată din monstrul care explodase…

7

Când îşi reveni, era întins pe un pat de iarbă moale. Pe locurile atinse de lava congelatoare se aflau întinse straturi de alifie galbenă, moale, alinătoare, care mirosea plăcut a mirodenii şi a bucurii uitate. Pe frunte avea o compresă umedă, rece: Se simțea destul de bine, mintea îi funcționa normal, iar trupul părea a-i fi şi el în regulă.

— Dacă ai fi avut păr mai mult, ai fi scăpat mai uşor, lovitura ar fi fost amortizată, râse Aloonya, iar tovarăşele ei clinchetiră vesele, ca nişte clopoței de cristal.

Waldemar, altfel bărbat bine, înalt, musculos, cu

barbă scurtă, creață, cu aspect plăcut şi cu mutră de intelectual, avea fruntea prea înaltă datorită unei calviții precoce. Din acest motiv se tundea foarte scurt.

— Te rugăm să ne ierți, spuse una dintre participantele la pelerinaj, mai în vârstă decât celelalte, mai serioasă, mai gravă, cu păr castaniu împletit în cozi. Ne-am pierdut cumpătul şi am fugit ca nişte copii fără minte, lăsându-te singur în fața duşmanilor... Norocul nostru a fost că ai reuşit să omori singur toți zagorii, altfel aceştia ne-ar fi fugărit şi ne-ar ucis pe rând, una câte una... Nu credeam că mai rămăsese vreunul în viață... Au fost aduşi aici de vrăjitoare, în timpul invaziei... Speram că le-am stârpit neamul demult, pentru că nu mai fusese văzut niciunul, din vremuri îndepărtate... Doar atât am reuşit să facem pentru tine: să te aducem aici, în loc neprimejdios şi să-ți îngrijim rănile...

— Ne-am cam chinuit când te-am transportat de colo-colo, pentru că nu puteam să te apucăm de trup decât cu degetele, şopti una, mai plinuță şi cu mutriță şugubeață. De fapt, nu ştiu cât ne-am chinuit noi, dar pe tine cu siguranță că te-am chinuit. Noroc că, în starea în care erai, nu-ți dădeai seama de nimic.

— Cel mai greu a fost să-ți cărăm armele, adăugă alta, cu păr roşu bătând în violet. Cu pumnalul ne-am descurcat uşor, am reuşit să-l vârâm în teacă şi după aceea n-au mai fost

probleme. Dar de scut n-am putut să ne atingem până când i-am făcut o învelitoare…

Se strânseseră în jurul lui, puse pe sporovăială. Primejdia prin care trecuseră, curajul (sau inconştiența) lui le trezise admirația. Şi se purtau cu el ca şi cum l-ar fi acceptat pe deplin.

8

Waldemar stătea întins pe o pătură aşternută pe iarba deasă. Se ridicase într-un cot, ca să poată să discute în voie. Ielele se aşezaseră turceşte în jurul lui. Toiegele lor metalice fuseseră grămădite în apropiere, la îndemână, iar alături de ele fuseseră înşirate traistele.

— Am înțeles că mergi în pelerinaj pentru țeluri înalte… zise cea în vârstă.

— Pe care nu le cunosc încă, se hazardă Waldemar, fără să aştepte vreun răspuns din partea Aloonyei.

Stăpâna sa se aşezase pe marginea păturii, lângă el, şi se mulțumise până atunci să zâmbească liniştită, fără să se amestece prea mult în discuție.

— Mai bine că nu le cunoşti… Fiecare lucru la timpul lui, răspunse sfătoasă făptura cu păr violet.

Aşa cum stăteau în jurul lui, pe iarbă, ielele păreau nişte femei obişnuite, nişte țărănci care făcuseră o pauză în munca de pe câmp. Doar că nu aveau basmale… Erau curioase ca nişte coțofene şi la fel de guralive. Îl priveau cu ochii lor

mari, verzi, zgâindu-se fără pic de ruşine la el, iar el se uita la ele la fel de deschis.

— Dar voi de ce mergeți? îşi permise Waldemar să-şi manifeste şi el curiozitatea.

— Noi mergem în pelerinaj pentru că a trecut mult timp de când n-am mai fost pe muntele Zuna, iar sufletele noastre tânjesc după linişte şi împăcare, oftă cea vârstnică.

— Noi ne ducem pentru a învăța anumite lucruri, chicoti cea cu păr violet. Pentru că a sosit vremea să le aflăm.

— Mergeți pe muntele Zuna doar pentru a învăța sau pentru a vă reculege? se interesă Waldemar, simțind că poate să profite de împrejurarea prielnică pentru a afla cât mai multe despre lumea în care ajunsese fără voia sa şi în care putea să mai zăbovească ceva vreme.

Îşi zise, amintindu-şi de lecturile de altădată, că aceia care plecau în pelerinaj aveau chef să povestească despre motivele care-i determinaseră să facă acest pas. Se părea că, în privința asta, ielele nu se deosebeau prea mult de oameni…

9

— Nu, se auzi un glas îndurerat.

Făptura aceea arăta un pic altfel decât celelalte, îi lipsea dezinvoltura lor, părea stingheră, părea măcinată de un chin interior, se vedea că o frământa ceva şi nu-şi găsea liniştea.

— Unele dintre noi mergem acolo pentru a ne

vindeca. Noi suntem singură... Abia am fost despărțită de surorile noastre... Şi ne simțim... mă simt... părăsită... E greu să nu ai pe nimeni altcineva în tine, care să te sfătuiască, să-ți împărtăşească bucuria sau durerea.

Rămase un timp gânditoare, ca şi cum ar fi încercat să-şi adune ideile, să le ordoneze, să selecteze dintre ele pe acelea care meritau încredințate altora. Apoi îşi mărturisi o uimire:

— Voi, oamenii, sunteți nişte făpturi ciudate... Nu-mi imaginez cum puteți suporta singuri atâtea gânduri, pe care să nu le împărțiți cu alții, şi să fiți siliți să luați decizii importante fără a avea cu cine să vă consultați...

Oftă şi-şi destăinui durerea:

— Eu nu ştiu încă să devin mai multe... E adevărat că nici n-am făcut nimic care să mă îndreptățească să merit acest lucru...

Apoi zâmbi fără veselie şi încercă să-şi facă singură curaj.

— Înaltul preot mă va sfătui, mă va vindeca de durerea singurătății... Mă va supune la probe şi încercări... Poate îmi va permite să am măcar o soră... Să nu mai fiu doar eu, să fim iarăşi noi...

— Fii sigură că preotul te va îndruma, o linişti cea mai în vârstă. Fii sigură că te va alina. Durerea ta nu-i unică şi ştim cu toate că are alinare. Asta nu înseamnă că doare mai puțin...

Ielele tăcură un timp, dând gânditoare din cap. Waldemar îşi spuse că, probabil, multe dintre ele trăiseră drama aceea sau cunoscuseră bine făpturi care o înduraseră.

Apoi tăcerea fu întreruptă din nou.

— Noi mergem pentru o ispăşire, clocotiră, în dangăt funebru de clopote de bronz, voci aspre, uscate, în care căința trecuse dincolo de durere. Fără să ne dăm seama, am făcut rău altora dintre noi. Sau poate am săvârşit faptele cu bună ştiință, din răutate… sau din invidie… Acum nu mai ştim, pentru că ne-am speriat văzând ce-a ieşit… Şi poate că ne-am speriat atât de tare, încât ne-am pierdut mințile un pic… Dacă nu cumva ni le pierduserăm mai demult, înainte să facem ceea ce am făcut…

Făptura aceea, cu ochii încercănați, trasă la față, stătea într-o parte, fără să se amestece printre celelalte. Iar ielele se fereau oarecum de ea, deşi Waldemar îşi dădu seama că făceau acest lucru involuntar şi se străduiau să se poarte cu ea ca şi cum n-ar fi fost stigmatizată în niciun fel. De altfel, îşi zise Waldemar, nici nu purta vreun stigmat vizibil. Însă cu siguranță că celelalte o cunoşteau şi-i ştiau povestea. Se purtau cu ea de parcă ar fi avut o boală, nu atât molipsitoare, cât, poate, ruşinoasă…

— Trebuie să ne luăm pedeapsa meritată… Cazul nostru a fost socotit prea grav pentru a fi

rezolvat de conducătoarele obştii… Doar înțeleptul Wilwur poate şti ce ni se cuvine… Sperăm să fie aspru, ca să nu ne mai chinuiască remuşcarea şi căința… Decât starea asta, mai bine anihilarea… Mai bine întoarcerea în materia din care marele Athwor construieşte totul… Preoții cei înțelepți vor hotărî cum e mai bine… Iar noi ne vom supune hotărârii lor, pentru că-i prea multă amărăciune în sufletele noastre, le îngreunează şi le trage spre pământ…

11

După un timp, în care asupra grupului lor părea că se abătuse o posomorâre de neînlăturat, o altă făptură îndrăzni să-şi spună povestea.

— Noi mergem, ciripiră voci micuțe, zglobii, ca să-i mulțumim mărețului athwor şi slujitorului său Wilwur pentru ajutorul pe care ni l-au dat. Pământeanul, la muntele Zuna te duci şi la necaz, dar şi la bucurie. Te duci să găseşti ajutor şi alinare, dar şi pentru a-ți dovedi recunoştința… Acum suntem fericite. Suntem fericite că existăm, că avem parte de ce-i frumos, că suntem bucuroase şi vesele tot timpul…

— Şi pentru că nu sunteți coapte la minte! mârâiră vocile dogite. Unde veți fi găsind tot timpul motive de bucurie?

— Cine ştie, găseşte! ciripiră iar vocile zglobii, umplând văzduhul de un râs atât de vesel, de optimist, încât zâmbiră toți.

— Să-l lăsăm pe Waldemar să se odihnească, decise solemn cea vârstnică. Mai avem mult de mers, iar el e încă slăbit. Hai, la culcare, fetelor! Lăsați pe mâine şi necazurile, şi bucuriile!

5. Marele Preot

1

Merseseră mai departe, printre copacii cu forme bizare, ca nişte gânduri neclare. Străbătuseră pajişti acoperite cu ierburi verzi, galbene şi carmin, grupate astfel încât alcătuiau covoare mătăsoase de aceeaşi culoare... Apoi drumul începuse să urce lin, către muntele înalt, ce le venea în întâmpinare.

Muntele acela era o culme cioplită dintr-o singură rocă. O rocă netedă, sclipind întunecat a verde-închis, cu vine de albastru şi de auriu stins. Era o stâncă răsărită în mijlocul câmpiei netede, de parcă ar fi aşezat-o cineva acolo, trântind-o de sus. Sau ca şi cum ar fi țâşnit din solul în care nu-şi mai găsise loc, ca o plantă ce nu mai încăpea în sămânță după ce aceasta se îmbibase cu ploile primăverii.

Muntele acela era o monstruozitate măiastră, plină de şlefuiri meticuloase şi de bizarerii baroce, era o structură încărcată de acelaşi simț al artificialului căutat îndelung ce bântuia mare parte din acel tărâm, de parcă aici n-ar fi existat

spontaneitate…

De departe, muntele acela părea un simplu trunchi de con. De aproape, părea o aglomerare de geme lucitoare, îngrămădite pe o tarabă uriaşă de un negustător nebun şi excesiv de bogat, care strânsese la un loc toate bijuteriile lumii. Iar şi mai de aproape, avea o măreție copleşitoare ce te umilea, te făcea să te simți mărunt şi neputincios în fața lucrării Atotputernicului…

Totuşi, dimensiunile acelea exagerate, împreună cu risipa de strălucire şi culoare, nu lăsau impresia unui spectacol ieftin, menit să impresioneze doar simțurile. Exista ceva în muntele acela, ceva care ce se adresa, direct şi fără intermediar, spiritului. Şi, în ciuda faptului că totul părea să-ți spună că erai mărunt şi lipsit de importanță, îți dădeai seama că acolo erai binevenit, că aveai să găseşti înțelegere şi pace, că muntele acela avea *suflet* şi că te primea cu bucurie în acel suflet imens.

Se simte plutind în aer o religiozitate puternică, izvorând din fiecare bucată de piatră, gândea Waldemar. Simți că ai de-a face cu un loc cu adevărat sacru…

2

La capătul drumului, lărgit de când intraseră în câmpie reunind nenumăratele cărări ce se strângeau din păduri, ca un râu ce se umflă prin contribuția fiecărui pârâu, se afla un şir lung de

trepte largi, late, cioplite într-o rocă dură, mărginite într-o parte de zidul masiv al muntelui, iar în cealaltă de o balustradă înaltă până la şold, groasă de-un cot, cioplită în piatră dură de porfir şi şlefuită ca oglinda. Un şir de trepte negre, având alături balustrada de-un roşu întunecat... Trepte a căror culoare se deschidea lin, pe măsură ce urcau, înconjurând muntele. Deveneau treptat trepte cenuşii, cu parapet roz... Apoi trepte albe, mate, mărginite de marmură la fel de albă, şlefuită, sclipitoare, dar în care scânteiau miriade de punctişoare mărunte, aurii...

Pe scara aceea monumentală puteau merge lejer douăzeci de persoane, una lângă alta. Panta ei era redusă, astfel încât efortul celor care o foloseau să nu fie prea mare, să nu fie siliți să se cațăre gâfâind către clădirea sacră.

Pelerinii urcaseră încet scara, tăcuți şi gânditori, cuprinşi de gravitatea şi solemnitatea normală apropierii de un lăcaş sfânt. Waldemar, care privise tot timpul în jur, uluit de tot ce vedea şi dornic să vadă cât mai mult, încercând să-şi satisfacă măcar o parte din curiozitate, se lăsase şi el copleşit de acel sentiment aparte – o îmbinare de teamă şi speranță – pe care-l ai în vecinătatea divinității.

Când ajunseră în partea muntelui opusă drumului pe care veniseră, scările se terminară într-o platformă întinsă, cioplită în piatra întunecată a muntelui Zuna. Spațiul neted, mai

mare decât un teren de fotbal, era înconjurat de bănci din piatră albă, cu vagi sclipiri roz. De pe terasa aceea se zărea panorama câmpiei ce se întindea în jurul muntelui, covor multicolor de pajişti şi păduri, pe care şerpuiau dârele – tot multicolore – ale apelor.

În partea terasei opusă scării, rezemându-se de munte, era o clădire cu zidurile de-un alb-argintiu cu încrustaţii sidefii. Construcţia avea formă de cub şi, probabil, se întindea şi în interiorul culmii de care era lipită. Baza cubului era imensă, ocupa aproape toată latura platformei cioplite în piatra neagră.

Coloane zvelte, înalte, de-un galben-pal, mărgineau intrarea imensă în templu. Deasupra lor se afla un fronton lat, din piatră albă, acoperit cu basoreliefuri argintii şi sidefii. Însă sculpturile se găseau prea departe, iar Waldemar nu desluşi imaginile, nu reuşi să-şi dea seama dacă erau reprezentări de personaje sau motive simbolice.

3

Pe platformă, în faţa uşilor uriaşe, deschise, se afla o mulţime de pelerini strânşi în grupuri distincte. După înfăţişare şi îmbrăcăminte, se vedea că pelerinii nu veniseră împreună, că nu se cunoşteau şi se priveau cu oarecare stinghereală.

Mulţimea aştepta, răbdătoare.

Când Waldemar şi ielele care erau cu el ajunseră la capătul scărilor, le ieşi în cale o siluetă în robă

violetă. Pelerinii se opriră, făcând plecăciuni uşoare. Dar, observă Waldemar, cu respect şi oarecare teamă. Apoi se uită mai bine şi rămase cu gura căscată. Cel care-i aştepta era un bărbat! Un bărbat cu păr lung, negru, şi barbă la fel de neagră. Pe cap avea o bonetă plată, dintr-un fel de catifea, colorată tot în violet…

Waldemar îşi imaginase că ielele, după cum arăta şi numele lor, aveau doar înfăţişare de femei. Fusese surprins să descopere o fiinţă a acelui tărâm care să arate altfel. Îşi stăpâni cu greu curiozitatea, dorind să respecte atmosfera pioasă ce-l înconjura. Nu întrebă nimic. Bănuia că va afla totul, la timpul potrivit.

Şirul de pelerini se puse iar în mişcare. Una câte una, ielele treceau prin faţa preotului bărbos (Waldemar bănuia că asta era, un oficiant al templului) şi-i şopteau ceva. El le zâmbea înţelegător, cu o blândeţe inumană, şi le arăta unul dintre grupurile strânse pe platforma imensă din faţa templului. Ielele se îndreptau grăbite spre locul indicat, iar Waldemar presupuse că aici, la intrarea în clădirea sacră, pelerinii erau împărţiţi în funcţie de problemele pentru care veniseră.

Când le veni rândul, preotul nu spuse nimic. Se uită doar întrebător spre Aloonya, care dădu aprobator din cap.

În ochii bărbatului se aprinse o lucire de speranţă sălbatică, pe care o stinse imediat, de parcă n-ar fi îndrăznit să rişte o dezamăgire. Făcu

un semn, iar de lângă uşa templului se desprinse o tânără cu păr lung, negru, ce se scurgea de sub boneta asemănătoare celei purtate de bărbat. O bonetă de culoare violet, ca şi roba lungă în care era înveşmântată. Veni iute şi se opri în faţa lor, fără să spună o vorbă, aşteptând ordinul preotului.

— Du oaspeţii la locul cuvenit, şopti cu voce groasă sacerdotul, apoi îşi îndreptă atenţia spre următorii pelerini.

Preoteasa se înclină uşor spre cei doi, într-o invitaţie fără cuvinte, şi-i conduse printre grupurile de pelerini care aşteptau pe terasă, apoi îi îndrumă în interiorul templului.

4

Izbucnirea de lumină de dinăuntru îl făcu pe Waldemar să închidă ochii pentru o clipă. Venind de afară, din lumina albastră puternică, se aşteptase ca în clădire să fie mai întuneric. Aici însă străluceau mii de lumini argintii, răspândite în mod uniform pe pereţii înalţi, netezi. Templul, de o sobrietate extremă, avea dimensiuni uriaşe, inimaginabile, de nebănuit de afară.

Şiruri de bănci din lemn roşu se întindeau spre fundul sălii, formând careuri despărţite de coridoare.

La capătul sălii se vedea o platformă cioplită în piatră albastră, de culoarea soarelui de afară ce strălucea orbitor, reflectând luminile de pe pereţi.

Pe estrada lată se afla un tron înalt, simplu, fără ornamente, cioplit în aceeaşi rocă albastră.

Preoteasa cu păr negru îi conduse până la primul rând de bănci şi le făcu semn să se aşeze. Apoi pe poarta imensă pătrunseră grupuri de pelerini, fiecare grup fiind îndrumat de un preot cu înfățişare de femeie sau de bărbat, care îl dirija spre unul dintre careurile de bănci. Se aşezară cu toții, într-o tăcere mormântală.

De îndată ce se termină vânzoleala, pe platformă apăru un bătrân uscat, cu părul şi barba albe. Se aşeză pe tron, cu mâinile încrucişate la piept. În fața platformei, într-un şir violet, nemişcați ca nişte statui, se rânduiră preoții şi preotesele.

Răsună un gong nevăzut. Întregul templu se umplu de sunetul grav, puternic, solemn. Bătrânul făcu un semn, iar şirul nemişcat de la picioarele sale începu o melodie fără cuvinte. Alcătuită din sunete line, uşor modulate, continue...

Înaltul preot se ridică în picioare. Se extinse, într-o vâlvătaie de lumină roşie, umplu toată platforma cu mulțimea bătrânilor care se țineau de mâinile uscate, înălțate spre cer. Iar vocea lui țâşni într-un imn a cărui solemnitate nu avea nevoie de vorbe. Melodia urca şi tremura, cobora şi plângea, mulțumea şi implora...

Waldemar simțea că-l năpădeşte o aspirație profundă spre bine, că fusese cuprins de o recunoştință nemărginită pentru Părintele ce

dăduse viață tuturor, pentru Stăpânul-tuturor-universurilor… Emoția ce-l copleşise era atât de puternică încât, fără să-şi dea seama, lacrimile îi scăldau obrajii…

Când imnul se termină, într-o notă prelungă, joasă, ce slăbi tot mai mult, până se stinse, Waldemar tresări, uimit.

Era incapabil să-şi dea seama ce-l impresionase mai mult din ceea ce i se întâmplase acolo. Avea senzația, niciodată trăită până atunci, că, pentru o secundă, întrevăzuse Divinitatea, că se contopise cu Ea…

5

Brusc, sala se cufundă în beznă.

Când luminile se aprinseră din nou, Waldemar văzu că preotul cel bătrân dispăruse de pe platformă.

Sacerdoții înşirați în fața platformei albastre se răspândiră lent în sală, ducându-se fiecare la grupul de pelerini pe care-l condusese în încăpere înainte de începutul solemnității.

Pelerinii se ridicară încet de pe bănci. Se vedea că fuseseră, cu toții, la fel de impresionați ca şi Waldemar. Rămaseră locului un timp, de parcă nu s-ar fi îndurat să plece, apoi ieşiră dintre rânduri şi, cu preoții în frunte, dispărură prin uşile laterale ale sălii.

Totul se petrecuse într-o tăcere desăvârşită. Nu se auzise nici măcar zgomotul paşilor pe podeaua

de piatră, de parcă pelerinii ar fi atins pardoseala cu o delicatețe ieşită din comun.

În templu rămăseseră doar Waldemar şi Aloonya.

Waldemar aştepta răbdător. Ştia că acestea fuseseră doar preliminarii, necesare probabil, dar al căror rost nu-l înțelegea încă. Era convins că abia de acum înainte se vor întâmpla lucrurile cu adevărat importante şi va afla, în sfârşit, ce se dorea de la el.

Intensitatea luminii scăzu treptat, până când în interiorul templului se întinse o penumbră liniştitoare, odihnitoare.

Aloonya nu scosese o vorbă de când ajunseseră în fața templului. Waldemar nu îndrăznea nici el să spună ceva, să-şi exprime nedumeririle, nelămuririle sau temerile.

Tăcură amândoi timp îndelungat, cufundați în gânduri, aşteptând să se întâmple ceva.

O uşiță laterală, aflată chiar lângă platforma albastră, se deschise cu un scârțâit slab. Pe ea ieşiră patru preoți: doi bărbați şi două femei. Se apropiară de ei şi, după o plecăciune uşoară, una dintre femei glăsui în clinchet uşor de zurgălăi de porțelan:

— Marele Preot vă aşteaptă chiar acum…

6

Dincolo de uşa prin care veniseră cei patru preoți se întindea un labirint de coridoare înguste şi

întunecoase. Aloonya îl apucă pe Waldemar de mână şi-l conduse prin semiîntuneric până într-o cameră luminată slab, cu raze de-un albastru-închis ce păreau a nu veni de nicăieri, ce păreau a se naşte din senin.

Bătrânul cu plete albe, ce păreau vineții în lumina aceea ciudată, îl privi pe Waldemar cu ochi strălucitori, ca de tigru plecat la vânătoare prin beznă.

— Acesta ți-e pământeanul, Aloonya?

— Acesta este, Wilwur.

Waldemar se mulțumi să-l salute pe preot cu o înclinare scurtă din cap, fără să scoată vreo vorbă.

Bătrânul continua să-l privească. Waldemar îl examina şi el, la rândul lui. Preotul avea o figură slabă, ascetică, cu nas coroiat şi ochi mari, cu pleoape obosite… Verdele irisului era decolorat, de parcă şi culoarea obosise… Sprâncene dese, stufoase, cărunte… Cearcăne adânci sub ochii înfundați în orbite. Riduri pe frunte, pe obraji, pe gât… Mâini uscate, cu degete lungi, zbârcite, cu unghii lungi, ca ale ielelor, dar fără ca degetele acelea să semene a gheare…

Waldemar sesiză la preot o demnitate deosebită, însoțită de-o oboseală fără limite. Undeva, în adâncul făpturii acestuia, lucea o urmă de modestie blândă, ascunsă sub un aer de indiferență distantă.

Era singura ființă cu înfățişare îmbătrânită pe care Waldemar o întâlnise până atunci pe acest

tărâm. O făptură obosită. O făptură lipsită complet de speranță sau cu atât de puțină speranță, încât, acoperită complet de deznădejde, nu se mai zărea nimic din ea…

Wilwur arăta ca o ființă care ştia că va muri curând, care se împăcase cu acest gând, dar care se agăța de viață doar pentru că avea de terminat nişte lucruri foarte importante…

7

Cât timp Waldemar îl privise, bătrânul se mulțumise să se uite la el, fără ca pe figură să i se citească ceva. Fie nu găsise ceea ce căuta, fie nu voia să-şi facă iluzii inutile.

După un timp, spuse:

— Sunt Wilwur. Marele Preot…

— Mi-am dat seama, răspunse Waldemar. Eu…

— Ştiu cine eşti. Şi cine ai fost, zâmbi uşor, cu oarecare superioritate, bătrânul. Acum lăsați-mă. Sunt obosit…

Bătu din palme. În prag apărură cei patru care-i conduseseră acolo. Aloonya se îndreptă spre uşă. Waldemar o urmă, dezamăgit. Complet dezamăgit.

8

Parcurseră iar coridoarele întunecate. Waldemar simțea pe braț degetele reci, tari ale Aloonyei, care-l dirija prin beznă.

Unul dintre preoți deschise o uşă, iar lumina albastră îi invadă într-o clipă. O lumină puternică,

vie.

Păşiră afară. Pătrunseră într-o curte interioară mică, înconjurată de zidurile înalte ale templului. În mijlocul ei se găsea un bazin cu o fântână arteziană ce-şi juca apele trandafirii în razele verticale ale soarelui albastru. În jurul fântânii se întindeau straturi de flori, flori alcătuite din tuburi cărnoase, mov, galbene, portocalii, tuburi împletite în ghemuri atârnând de tije subțiri, verzi, ce ieşeau din solul violaceu, mustind de apă, al straturilor înconjurate de plăci de piatră de culoarea mentei. Într-o parte, rezemată de zid, se afla o bancă de marmură neagră cu vinişoare roşii.

Aloonya îşi întoarse fața îngrijorată spre el şi-i şopti:

— Trebuie să te părăsesc... Vei fi obligat să te descurci singur... Sper s-o faci... Dacă ai şti câte depind de tine...

Preoții şi Aloonya îl lăsară singur, plecând împreună şi închizând uşa în urma lor.

Waldemar se aşeză pe banca tare, lăsându-se cuprins de căldura soarelui şi de aroma ciudată, dulceag-piperată, a plantelor...

Încerca să se destindă. Nu ştia ce-l aşteaptă. Nimeni nu-i spusese nimic. Doar că în el se puneau mari speranțe. Ce fel de speranțe?

Ce se dorea de la el? Ce putea face el în lumea aceea străină, stranie, pe care n-o cunoştea şi n-o înțelegea?

Deocamdată, nu putea decât să aştepte... Cu

timpul va veni şi înțelegerea…

Împăcarea şi încrederea pe care le simțise în timpul ceremoniei din templu îl făceau să creadă că lumea aceasta era guvernată de legi diferite doar în aparență de cele ale lumii din care venea. Că principiile de bază ale moralei erau aceleaşi pentru toate făpturile gânditoare. Că trebuia neapărat să reuşească. Prea multă lume aştepta acest lucru din partea lui. Mai ales Aloonya…

9

Probabil că adormise, încălzit de soare, pentru că timpul păruse a se opri până în clipa în care auzi scârțâitul uşii.

În prag stătea un preot cu păr roşu.

— Binevoieşte a mă urma, pământeanul, răsunară vocile lui profunde, ca orgile.

Waldemar se ridică, încă buimac, şi păşi după silueta în violet. Întunericul din coridoare părea mai profund, mai dens ca înainte. Poate prin contrast cu lumina din grădină. Se ghida după zgomotul uşor al paşilor din fața lui.

Coridorul cobora lin, Waldemar simțea panta uşoară a acestuia sub tălpi.

Apoi auzi vocea gravă, împletită din glasuri multiple:

— Voi aprinde o lumină. Aici drumul e mai greu.

În mâna preotului sclipi o strălucire verzuie, o faclă palidă, ce-i permitea lui Waldemar să zărească pereții umezi ai tunelului. Se aflau

undeva, în subsolul templului…

Coborâră un număr nesfârşit de trepte, pe scări întortocheate, alunecoase. De pe pereți cădeau picături ce-i răcoreau fruntea. Străbătură coridoare lungi, joase, pline de bolovani, prin care se vedea că nu trecuse nimeni de multă vreme…

Apoi merseră pe alte scări, pe alte coridoare…

În cele din urmă, preotul roşcat se opri în fața unei chilii săpate în stânca neagră. Într-un colț al acesteia se găsea o canapea de piatră. Nu exista nicio fereastră. Nicio răsuflătoare. Chilia era doar o scobitură în inima muntelui.

— Vei aştepta aici, răsunară glasurile de orgă.

Până să apuce să răspundă, lumina verzuie se stinse, iar în întuneric se auzi zgomotul paşilor ce se îndepărtau în grabă.

10

Waldemar bâjbâi prin întuneric până găsi canapeaua şi se întinse pe ea. Piatra era rece, tare, umedă, lipicioasă. Îl trecură fiorii simțind-o pe pielea goală a spatelui. Parcă îl îmbrățişase un animal scârbos, puternic şi rău…

Rămase însă pe piatra rece până se obişnui cu ea.

Întunericul mirosea a putregai şi umezeală stătută. A indiferență rece…

Trecu iarăşi un timp infinit, nedeterminat, nemăsurabil. Waldemar aşteptă, într-o buimăceală posacă. Aşteptarea nu-l uimea, nu-l

umilea, nu-l şoca.

Aşteptase aproape tot timpul ce trecuse de când fusese târât pe acest târam. Aşteptase în aceeaşi stare de buimăceală şi resemnare. Nu se recunoştea. Unde erau neastâmpărul şi căutarea fără sfârşit ce-l caracterizaseră cu puțină vreme în urmă?

În depărtare se auzeau paşi uşori apropiindu-se în ritm egal, calm. Vreun pericol? Puțin probabil. Nu-i păsa. Simțea o apăsare pe creier, o moleşeală lipsită de interes față de propria-i soartă.

Menirea lui era să aştepte…

Apoi, apăru o lumină verde.

În prag se ivi preotul cel roşcat. Ducea în brațe traista şi scutul lui, pe care le lăsase pe banca din templu. Uitase de ele. Uitase de ce le lăsase acolo… Nu-şi amintea să-i fi spus cineva să le lase, dar îşi amintea că nu le avusese cu el când fusese la Wilwur.

Orgile glasurilor preotului răsunară în întunecimea catacombei:

— Mănâncă şi dormi. După aceea…

Nu-şi încheie spusele. Se întoarse şi plecă, după ce-şi lăsase povara pe piatră, lângă el. Lumina se stinse. Doar ecoul îndepărtat al paşilor lui mai sfârtecau bezna…

Waldemar căută, pipăind, traista cu turte şi bidonul cu apă. Bău şi mâncă. Îşi puse sub cap scutul greu, învelit în strat moale de pânză, şi adormi imediat, prăbuşindu-se în prăpastia

neagră a unui somn fără vise…

11

Se trezi, simțind pe frunte o atingere rece.

Vru să se ridice, să pună mâna pe armă, dar apăsarea îl ținu locului, potolindu-i orice temere.

Auzi vocea solemnă, rece, seacă, cu valul de blândețe îndepărtat şi greu de identificat, vocea lui Wilwur.

— A sosit timpul, Waldemar!

Îi spusese pe nume. Nu mai era „pământeanul” sau „acela”…

— Ce timp? întrebă el, prosteşte.

— Timpul rezolvărilor. Al aflării… Te vei cunoaşte şi te vom cunoaşte… După aceea, poți să ne întrebi orice. Îți vom răspunde. La sfârşit, ne vei spune ce-ai hotărât. Dă-mi mâna. Avem mult de mers. Eu te voi ghida, tu mă vei sprijini…

Mâna bătrânului, aşa osoasă şi stafidită cum părea, devenise caldă şi moale. Din ea radia blândețe şi încredere.

Waldemar se lăsă condus prin întuneric, spre o speranță pe care abia începea s-o întrevadă.

6. Inițierea

1

Mâna era caldă, iar întunericul umed. Mâna era uscată, iar întunericul lipicios…

Îşi luase traista şi scutul. Mergea prin beznă ca orbul din parabolă. Către ce prăpastie îl ducea bătrânul? Sau către ce lumină?

Ca de obicei, timpul nu putea fi determinat. Orbecăia de ore în şir, sau doar de câteva minute? Nu-şi dădea seama... Catacombele păreau a străbate întreg muntele... Culmea aceea se dovedea a fi un briliant găunos, mâncat pe dinăuntru de viermi...

În depărtare strălucea ceva. O lucire stinsă, o fosforescență vagă, ca de putregai...

Luminozitatea nu devenea mai puternică pe măsură ce se apropiau. Doar mai intensă. Acoperea pereții galeriei cu o mâzgă sclipind a verde mucegăit...

Coridorul începu a se lărgi. Se transformă într-o cavernă uriaşă al cărei tavan se zărea doar ca o scânteiere îndepărtată.

În lumina aceea ciudată, bătrânul arăta cadaveric. Verdele acela maladiv îi scotea şi mai mult în evidență ridurile, subliniind apropierea morții ascunsă în ele...

Wilwur se opri şi îi spuse cu vocile lui solemne, din care răzbătea o căldură ce fusese ascunsă până atunci:

— Vei rămâne aici, Waldemar. Un timp, vei fi singur. Înainte de asta vom rupe anumite legături, care au fost necesare până acum. Vei fi iarăşi tu însuți...

Îl atinse cu degetul tare, rece şi fierbinte în

acelaşi timp, iar Waldemar simți arsura înghețată străbătându-l până în măduva oaselor. Se cutremură. Îl cuprinsese o amețeală stranie, de parcă se trezise brusc dintr-un somn adânc…

Bătrânul îl privi ciudat, apoi se întoarse şi se îndepărtă încet, dispărând ca o umbră în fosforescența slabă.

Iar Waldemar rămase locului, simțind că-l năpădesc gânduri şi amintiri, dorințe şi furii, îndoieli şi certitudini.

2

Se aşează pe podeaua de piatră umedă.

Ce căuta acolo? De ce îndurase câte îndurase până atunci, fără să se răzvrătească? Ce-i făcuse preotul înainte să-l părăsească, de dezlănțuise în mintea lui vârtejurile acelea care urlau, împingându-l la acțiune, umplându-l de furie?

Din umbră se desprinse o siluetă, care se apropia încet de el. Silueta unei femei cu păr blond, lăsat pe umeri. Claudia.

Ce căuta Claudia acolo, în peştera aceea din altă lume?

Simți frustrarea singurătății. Îl năpădi durerea de a fi fost înşelat în aşteptările sale. O iubea încă pe Claudia? Nu, iubirea pentru ea trecuse, se stinsese, se transformase în durerea surdă a amărăciunii… Dragostea profundă de altădată devenise o furie molcomă împotriva lui însuşi şi a tuturor ocaziilor ratate din inconştiență, din

comoditate, din laşitate. Abia acum, în peştera aceea grotescă, plină de miasme, în grota aceea îngrozitoare în absurditatea ei, îşi dădea seama că nu mai avea nevoie de Claudia ca să existe. Înțelegea că anumite capitole din viață trebuie încheiate, chiar dacă-ți vine greu să găseşti – sau să recunoşti – cuvântul potrivit cu care să faci asta…

Umbra tăcută din fața lui se transforma încet, devenind altfel, mai suplă, parcă ceva mai înaltă… O avea în față pe Aloonya… Simți gustul amar al iubirii imposibile.

Al iubirii definitive, absolute… În minte i se perindară cazuri celebre din istorie şi literatură. Eloise şi Abelard… Călugărița portugheză… Se gândi la toți cei care au iubit ştiind că dragostea lor rămâne doar sufletească, fiind imposibil de îndeplinit trupeşte… Miron şi frumoasa fără trup…

Aşa ceva era Aloonya pentru el: o frumoasă fără trup.

Nu putea nici măcar s-o atingă.

Şi totuşi o iubea…

O altfel de iubire, cum nu mai cunoscuse până atunci…

3

Se găsea într-o lume a demonilor, a Satanei. În timpul în care fusese aici nu se gândise deloc la Dumnezeu, nu se rugase niciodată. Nici măcar nu

se închinase…

Ideea îl fulgerase. Îl duru creierul din cauza intensității gândurilor. Îngenunche pe piatră, își împreună mâinile şi-şi îndreptă ruga plină de umilință către Creator, convins că, după ce-şi va face semnul crucii, acest univers străin, neomenesc, avea să dispară împreună cu diavolul care-l clădise.

Când îşi ridică privirea, în jurul lui se întindea aceeaşi peşteră uriaşă, cu pereții acoperiți de fosforescența verzuie…

Numai că la câțiva paşi de el stătea Liviu. Cu paharul într-o mână şi cu o țigară în cealaltă. După cum se clătina pe picioare şi după privirea lui înceţoşată, Liviu părea beat turtă.

— Porcul ăla de Clarke mi-a făcut figura, îi auzi Waldemar vocea indignată. Mi-a furat ideea vieții. Îți aduci aminte de romanul pe care voiam să-l scriu? Individul ăla inconştient a aruncat trei rânduri într-o carte, aşa, la nimereală, şi m-a nenorocit. N-am de ce să mai termin romanul. Toți or să pretindă că-i un plagiat… Iar el a scris doar trei rânduri, dispunând de o idee pornind de la care se putea construi cea mai bună carte a secolului! Şi-a bătut joc de ea!

Îşi amintea vag că discutaseră, odată, despre veleitățile de scriitor ale prietenului lui (oare prieten îi era?), care plănuia să răstoarne întreaga literatură SF. Bineînțeles, o discuție la un pahar. Aşa că nu-şi aducea aminte despre ce vorbiseră…

Ca şi cum i-ar fi citit ghidurile, fantasma din faţa lui continuă cu nonşalanţă:

— Ţi-am mai spus, Waldy (iar apelativul ăla penibil), că Dumnezeu a construit o sumedenie de lumi înzestrate cu raţiune. Lumi înzestrate cu suflet. Fiecare tip de făptură raţională – şi care are, implicit, şi suflet – are alt fel de înfăţişare trupească. Iisus, fiu şi parte a lui Dumnezeu, s-a întrupat în toate lumile acelea luând de fiecare dată aspectul fiinţelor din lumea respectivă. Ca să poată fi înţeles mai bine de acestea. Şi s-a jertfit pentru fiecare lume în parte. Îţi poţi imagina că în clipa asta, undeva, pe o planetă îndepărtată, într-o galaxie necunoscută sau în alt univers, El moare în chinuri, pentru salvarea unor suflete? Că întreaga Lui existenţă e o succesiune de sacrificii, sacrificii pe care fiinţele construite după asemănarea lui Dumnezeu le înţeleg întotdeauna prea târziu – dacă reuşesc să le înţeleagă vreodată? O să scriu totuşi cartea asta, chiar dacă o să fiu singurul care o va citi!

Apoi sorbi din pahar, trase din ţigară şi dispăru în fumul pe care-l expirase…

Waldemar rămase singur.

În peşteră mirosea a tutun, a alcool ieftin şi a transpiraţie…

4

Waldemar îngheţase.

Vedeniile astea, care veniseră dintr-o lume ce

părea acum foarte îndepărtată, o lume pe care aproape că o uitase, voiau să-i demonstreze ceva.

Poate că trebuia să aibă încredere în tărâmul în care ajunsese şi care, după cât se părea, avea nevoie de el…

Fosforescența din peşteră se învârteji violent, se întunecă, apoi se lumină brusc.

La câțiva metri de el apăruseră un demon, cu tridentul ridicat, gata să izbească, şi un pricolici cu bot de câine, agitând deasupra capului o lance cu vârf ascuțit, dintr-un metal negru.

Cele două făpturi de coşmar rânjeau sardonic, apropiindu-se tacticos ca să-i dea lovitura de grație…

Waldemar se aruncă la pământ, căutând disperat scutul. Îl găsi şi-l ridică, ascunzându-se în spatele lui. Apoi trase cuțitul din teacă, dispus să-şi vândă scump pielea.

Pumnalul ascuțit străluci orbitor, cuprins de-o vâlvătaie albastră. Peştera se lumină în întregime. Nu-şi închipuise că era atât de întinsă, atât de înaltă… Şi de goală… Cele două siluete amenințătoare dispăruseră, cu rânjete cu tot.

Fuseseră doar fantasme, ca şi cele de dinainte…

Aparițiile astea însemnau însă ceva.

Trebuia să se gândească bine.

Să se roage…

Unde era echilibrul lui artificial, bazat pe nepăsare şi resemnare impusă? Acum gândurile îi colcăiau nebuneşte în craniul gata să explodeze…

Existau două posibilități: vedeniile reprezentau obsesiile sale, erau manifestări subconştiente ale emoțiilor puternice prin care trecuse, sau îi fuseseră transmise de cineva, cu un anumit scop.

Care putea fi acel scop?

Avusese viziunile acelea pentru a i se sugera ceva? Sau pentru a i se urmări reacțiile? Sau pentru ambele scopuri?

Înainte ca preotul să-i schimbe firea, aşteptase îndelung. Învățase să aştepte. Măcar cu atât voia să se aleagă din experiența trăită în tărâmul în care nimerise.

Asta trebuia să facă: să aştepte.

N-avea de ce să-şi facă griji.

Până la urmă, avea să se lămurească totul.

Lucrurile erau limpezi: fusese supus unor încercări.

Indiferent de părerea celor care-i supraveghează reacțiile, începuse şi el să-şi facă o părere. Se afla într-un tărâm care-i plăcea, dar pe care nu-l cunoştea întrutotul. Wilwur îi spusese că va avea dreptul să întrebe orice. Îl va întreba, pentru că avea multe de lămurit…

Atunci, din întuneric, se auziră vocile solemne ale Înaltului Preot:

— Întreabă, Waldemar. Ce vrei să ştii?

— Unde mă aflu? A cui lucrare e acest tărâm?

— Îți înțeleg scrupulele religioase. N-ai de ce să te temi. Ți-am reamintit discuția avută cu prietenul tău ca să-ți arătăm că te apropiaseşi singur de adevăr. Te afli în alt tărâm sau, dacă vrei, într-un univers paralel. Universul cunoscut? de oameni este doar unul din infinitatea universurilor existente. Universurile se întrepătrund, rămânând, în acelaşi timp, separate. La limitele lor există anumite porți, prin care cei care ştiu cum pot trece dintr-un univers în altul. Înfățişarea universurilor e diferită. Unele, ca al vostru, constau într-o multitudine de stele, planete, galaxii, care gonesc spre infinit. Altele, ca al nostru, sunt spații finite, delimitate precis. Universurile se compensează reciproc, se echilibrează. Materia din care sunt clădite nu se supune întotdeauna aceloraşi legi. După cum făpturile ce le locuiesc nu sunt asemănătoare. Varietatea lumilor, a tărâmurilor şi a universurilor este nelimitată. E mărginită doar de imaginația Creatorului, care n-are margini... Înțelegi dar că totul e fără sfârşit, chiar dacă-i compus din părți finite. Tărâmul nostru nu-i niciun coşmar, nici opera Satanei. E doar o lume diferită de a ta. Nu ştiu dacă am reuşit să fiu suficient de clar. Aici se găsesc multe lucruri ce-ți par ciudate. Fac însă parte din viața noastră, deci pentru noi par banale...

— Ai pomenit de Creator. Ce înțelegi prin asta?

— Credința noastră e că atotputernicul Athwor a creat toate universurile înzestrându-le cu făpturi gânditoare. Cu ființe diferite între ele, dar având un lucru comun în diversitatea lor: credința în bine, într-o întrupare a binelui, care guvernează totul. În fiecare tărâm, această putere a fost numită altfel, e adorată altfel, iar morala ce-a rezultat din învățăturile pe care le-a transmis ființelor raționale e alta, legată de specificul tărâmului respectiv. În dorința sa de a lăsa făpturilor înzestrate cu intelect libertatea de a discerne, Atotputernicul se amestecă puțin în viața lor de zi cu zi. Însă el le vede pe toate şi le judecă… Criteriile sale de a aprecia binele şi răul sunt deasupra înțelegerii noastre limitate. În unele tărâmuri, nu se crede într-un creator. Se consideră că materia îşi are legile ei şi că nu-i nevoie de o putere anume pentru a guverna aceste legi. Însă noi credem în Athwor, în bunătatea lui, în capacitatea sa de a înțelege şi de a ierta… Ai fost ales, printre altele, pentru că, în esență, credința ta este asemănătoare.

Waldemar se gândi un timp la cele auzite. I se păreau logice, i se păreau convingătoare. Decise să treacă la alt subiect, din alt domeniu, şi întrebă:

— De ce există şi iele-bărbați?

— Aspectul nostru exterior este arbitrar. Putem alege, la formare, adică în momentul despărțirii de

grupul inițial, dacă rămânem identici cu restul grupului sau dacă vom avea altă înfățişare. De obicei, aspectul bărbătesc e rezervat unor funcții ce impun o oarecare solemnitate. Rege, Mare Preot, ajutoarele acestuia... Majoritatea dintre noi preferă să rămână cu înfățişare de femei...

Cei doi rămaseră un timp tăcuți, apoi Marele Preot spuse:

— Să mergem, Waldemar. Cred că am lămurit principalele întrebări care te frământau. Restul, amănuntele, le vei clarifica în timp...

Ieşiră din grotă. Din nou, mâna caldă a Înaltului Preot îl călăuzea prin întuneric. De data asta Waldemar nu se mai temea. Universul în care se afla ascundea încă pericole şi taine, dar, într-un fel, era o lume obişnuită. Nu era o lume a miracolelor. Iar într-o lume obişnuită, oricât de ciudată ar fi fost ea, era în stare să se descurce...

8

Când ieşiră din coridoarele întunecate, Waldemar închise ochii, orbit de lumina puternică, aurie, ce izvora dintr-un glob aflat în mijlocul sălii în care intraseră.

Spre deosebire de templul auster văzut la sosire, sala, mai mică, strălucea de podoabe. Pe peretele din fund se afla o imagine triplă a unui bărbat tânăr, cu o figură de-o blândețe tristă. Bărbatul atârna în cârlige ce-i pătrundeau adânc în carnea sculptată în lemn auriu. O imagine asemănătoare

celei ce-l obsedase pe Waldemar într-o perioadă şi pe care încercase s-o redea, în tentativele sale grafice... Imaginea aceea era ceva ce-i dădea încredere că nu face nimic rău acceptând să conlucreze cu locuitorii acelui tărâm straniu.

În jurul sferei luminoase stătea un cerc alcătuit de preoți. Sacerdoții se înclinară adânc la sosirea lor.

— Lasă-ți scutul şi cuțitul aici, pe banca asta, şopti bătrânul.

Apoi privi cu duioşie discul învelit în pânză şi murmură, pătruns de emoție:

— Waldemar... Alt Waldemar... Dintr-o epocă de mult apusă... Ne-a ajutat mult... Poate şi coincidența de nume a cântărit greu în alegerea ta... Vino lângă mine!

Preotul îşi puse mâna stângă pe creştetul lui, iar cu dreapta îi picură pe cap stropi grei, uleioşi, dintr-un lichid albastru-închis. Stropi care curgeau dintr-o tăietură mică pe care i-o făcuse la încheietura mâinii unul dintre cei ce-l ajutau, folosind un cuțit minuscul, cioplit în întregime într-o piatră trandafirie.

— Vrăjile să n-aibă putere asupra ta... Toate ghidurile rele să te ocolească... Amintirile să nu te supere... Să fii curat în cuget şi faptă, iute ca fulgerul şi tare ca stânca... Athwor să fie cu tine şi în vremuri de veselie, şi în vremuri de restrişte...

Prin trupul lui Waldemar se strecura o vigoare ciudată, curgând năvalnic în fiecare muşchi, în

fiecare nerv… Glasul monoton al preotului îşi continuă litania stranie ce se transformă treptat într-o melodie ciudată, lentă şi fără cuvinte, căreia i se alătură corul format de preoții din jurul globului auriu…

Picăturile albastre curgeau încet, lipindu-se de fruntea lui Waldemar, pătrunzând, parcă, prin piele, transmițându-i o putere neobişnuită, trupească, dar mai ales morală: el era Waldemar, cel ursit pentru fapte mari. Le va săvârşi. Un tărâm întreg aştepta de la el salvarea.

Şi o va găsi, pentru că el era Waldemar!

9

Muzica încetă brusc. În capelă (sau ce va fi fost), se întinse o linişte plină de aşteptare, plină de încordare. Ca o strună de arc înainte de a slobozi săgeata.

Preoții îl priveau cu ochi mari, verzi, sclipind uşor. În care se citea o speranță vădită.

Waldemar îşi drese glasul şi spuse, cu o încredere pe care n-o avusese niciodată:

— Ce trebuie să fac? Sunt gata!

— Te-ai întors, Waldemar! şopti bătrânul. Adică, de fapt, abia ai venit… Am tendința să-l văd în tine pe celălalt, din timpurile trecute. Arăta altfel, mai înalt, era blond, avea ochii albaştri… Un got sălbatic şi viteaz… Nu, nu te-ai întors, te-ai regăsit doar… Să stăm pe banca asta… sunt tare bătrân…

Se aşezară, iar Marele Preot continuă, cu un glas

profesoral ce explica, o dată pentru totdeauna, un adevăr evident:

— Ți-am povestit despre universurile paralele, despre tărâmurile ce se întrețes. Ți-am explicat faptul că acestea se echilibrează reciproc. Acest echilibru a fost sfărâmat. În timp, demonii şi pricolicii şi-au întins teritoriul cucerind porțiuni importante din tărâmurile învecinate. Ponderea lumilor lor devine tot mai mare. Porțile prin care locuitorii lor pot trece în alte tărâmuri sunt tot mai multe. Mânați de-o lăcomie nebună şi de lipsa înțelegerii celor ce sunt, aceştia pătrund tot mai adânc în teritoriul nostru. În curând îl vor cotropi. Poate îl vor cuceri doar parțial. Dar şi atât va fi suficient ca echilibrul să se strice. În compensație, alte universuri se vor reduce sau se vor extinde, conform mecanismului complicat ce guvernează lumea. Pericolul nu amenință doar lumea noastră, ci şi pe a ta. Schimbările de dimensiuni implică modificări de formă, de structură, de substanță, modificări care vor avea loc brusc, catastrofic.

Universul de universuri se află în pragul unui colaps ce va distruge chiar şi tărâmurile inconştienților demoni şi pricolici… Sfârşitul lumii este aproape, iar Athwor va trebui s-o construiască din nou… Poate că de data asta va reuşi mai bine decât rândul trecut…

10

— Nu se poate face nimic? întrebă calm

Waldemar, ştiind că se aştepta din partea lui să pună această întrebare inutilă.

Evident că exista o soluție, altfel n-ar fi fost adus acolo şi nu i s-ar fi dat atâtea explicații.

— Ba da, răspunse Marele Preot. Dacă tărâmurile îşi vor recăpăta dimensiunile fireşti sau se vor apropia cât mai mult de ele, echilibrul se va reface. Universurile se vor stabiliza, porțile se vor închide... Trebuie deci să-i izgonim pe pricolici şi pe demoni înapoi în lumile lor, să ajungem la granițele vechi. Nu se poate face asta decât prin război. Iar noi, Waldemar, nu ştim să ducem un război! Ielele sunt pline de vitejie. Putem să ne multiplicăm, să acoperim pierderile din lupte. Însă n-am acționat până acum decât ca entități separate. Noi nu ne-am purtat niciodată ca un întreg ce se mişcă la unison. De aceea suntem învinşi mereu... Tu ai putea să ne mobilizezi, să ne înveți ce să facem. Ai arme invincibile, ne poți sfătui, ne poți îndruma, poți să fii în fruntea noastră şi să ne conduci spre victorie, ca acel Waldemar de altădată...

11

— De acord, răspunse Waldemar cu o voce lipsită de intonație.

Lipsea ceva... Nu era nevoie ca el să fi trecut prin atâtea încercări ca să i se ceară să fie expert militar al lumii ielelor. Marele Preot îi ascundea ceva...

— Nu ştim dacă ai înțeles exact ce-ți cerem,

Waldemar! Poate n-ai fost atent… Porțile se vor închide, Waldemar! S-ar putea să nu te mai întorci nicicând în lumea ta… Va trebui să devii unul dintre noi… Ai putea muri în luptă… Nu vrem să te mințim. Ceea ce îți cerem implică posibilitatea sacrificiului suprem. Sincer vorbind, nu prea ai de ales. Şi dacă accepți, şi dacă nu accepți, pieirea ți-e aproape. Dacă primeşti, s-ar putea ca sfârşitul tău să aibă loc curând, în lumea asta. Dacă refuzi, pieirea va avea loc cu certitudine, tot curând, dar în lumea ta. Însă în tărâmul acesta ai o şansă: să trăieşti îndelung într-o lume ce acum ți-e străină, dar, cu timpul, va deveni a ta. Şi tu al ei… Iar de vom izbândi, gloria şi măreția ta vor fi fără margini…

Aloonya…

Un fior dureros îi străbătu trupul şi mintea… Sau numai mintea. Dar atât de puternic, încât simțise durerea în tot trupul.

— Accept, Înalte Părinte, zise el, ferm. Cu orice risc. Şi cum va vrea Cel de Sus…

7. Regele ielelor

1

Wilwur oftă adânc, uşurat. Oftatul lui răsună ca un clopot de bronz ascuns într-o capelă subterană, al cărui sunet răzbate la suprafață amortizat, dar păstrându-şi tonalitatea solemnă.

— Sunt doar un preot... Treburile militare mă depăşesc... Datoria mea a fost să te găsesc, să-ți explic, să te conving... Va trebui să discuți cu regele nostru, măreţul Walmoth... Vei fi condus la el... Fii convins că ne vom revedea, Waldemar. Poți apela la mine ori de câte ori vei simți nevoia unui sfat. Sau când vei avea nevoie de puțină linişte sufletească... Fii convins că, în lumea asta, îți sunt cel mai bun prieten, deşi am fost împreună doar puțin timp. Te înțeleg mai bine decât oricine. Când va veni timpul, vei afla de ce... La revedere, Waldemar! Urmează-ți destinul! Tot ce ți-ai dorit, tot ce zăcea ascuns în străfundul prăpastiei speranțelor tale neîmplinite, va ieşi acum la iveală. Fii tu însuți! Ai încredere în tine şi în puterile tale! Descoperă-te şi valorifică-te!

Bătrânul făcu o plecăciune scurtă şi se retrase încet în conul de lumină de sub globul de aur. Strălucirea acestuia îl acoperi ca o perdea, ascunzându-l vederii.

Unul dintre preoții îmbrăcați în violet păşi în față, rostind cu glas limpede, fără expresie, ca unul ce execută o sarcină pe care n-o înțelege şi nu încercă s-o înțeleagă:

— Să mergem, Waldemar. Te vom conduce în fața Regelui.

2

Merseră îndelung pe coridoarele templului. Unele culoare erau întunecoase, altele erau

luminate de facle argintii. Preotul mergea înainte, cu pas egal, fără să întoarcă nici măcar o dată capul, fără să scoată nicio vorbă. Waldemar îl urma, la fel de tăcut.

În discuția cu Marele Preot existaseră două elemente disturbante: aluzia la ceva ascuns, ce-i va fi dezvăluit cândva; şi faptul că, spre deosebire de vorbirea obişnuită, în momentul despărțirii bătrânul folosise singularul…

Coridoarele săpate în roca dură îşi sclipeau, în lumina torțelor, suprafețele lustruite în care se întrevedeau vinişoare roşii sau albastre, ca nişte artere ale unui trup de piatră. Ici, colo, în fața lor apăreau portaluri împodobite şi porți de bronz pe care preotul le deschidea cu o simplă apăsare de unghie.

Merseră şi merseră şi merseră…

Timpul, ca de obicei, se contracta, înțepenea, îşi oprea cursul. Durata nu mai avea importanță…

Însă, cu fiecare pas, voința ce-i fusese anihilată atâta vreme (oare fusese anihilată numai în urma unei vrăji a Aloonyei? Sau, de fapt, el însuşi fusese în starea aceea de buimacă amețeală încă de pe pământ, încă din vremea când nu reuşise să se regăsească de fel?) revenea năvalnică, precum un puhoi vijelios ce mătura orice îndoială din cale. Avea acum siguranța victoriei, făcea planuri după planuri. Apoi se oprea brusc, dându-şi seama că încă nu ştia prea bine ce avea de făcut, că era mai bine să mai aştepte un pic, să se lămurească pe

deplin…

Mergeau înainte, pe coridoarele când întunecate, când luminate, urcând şi coborând…

În cele din urmă, preotul se opri în fața unei porți înalte din bronz şi şopti:

— Am ajuns, Waldemar. Vei ieşi pe această poartă, iar dincolo de ea te va aştepta altcineva. Noi, sacerdoții, nu avem voie să părăsim muntele Zuna şi subteranele sale. Te aşteptăm. Ştim cu certitudine că vei reveni. Ne dorim din suflet s-o faci pentru a-i mulțumi lui Athwor pentru victorii şi bucurii, nu ca să cauți mângâiere, înțelegere şi sprijin. Lumina celui Atotputernic fie cu tine!

Apoi prelatul îşi plecă uşor capul spre Waldemar, deschise uşa de bronz şi se dădu deoparte.

3

Waldemar păşi dincolo de prag şi se opri.

În urma lui, uşa se închisese.

Nu mai putea să se întoarcă.

Cu toate că dorea să se întoarcă.

Peisajul din fața lui diferea atât de mult de ceea ce văzuse până atunci pe tărâmul ielelor încât, o clipă, se temu că nimerise în altă lume. Doar soarele albastru, puternic, ce-l izbea cu săgețile lui de acvamarin fierbinte, îl făcu să se liniştească.

Cât vedeai cu ochii, se întindea o grădină imensă, cu straturi de gazon verde (da, verde!) pe care se odihneau flori galbene, roşii, violet, mov,

portocalii, albastre, albe… Flori grupate pe culori sau amestecate, în combinații încântătoare. Alei din lespezi roz despărțeau straturile conform unui model sofisticat, alambicat, plin de curbe, bucle, întorsături şi cotituri inutile.

În jurul grădinii, în depărtare, se ridicau ziduri înalte, de-un alb sclipitor ce reflecta razele albastre într-o aură sinilie.

Iar în mijlocul verdeții se înălța un castel baroc.

Un castel absurd de încărcat de ornamente, ferestre, ferestre false, portaluri, portice, coloane, colonade, scări, trepte, balcoane, turnuri, turnulețe… Totul scânteind în rozul palid al pietrei şlefuite din care fusese clădit…

Dincolo de castel, chiar la marginea unei terase, începea să-şi întindă apele argintii, în care albastrul se reflecta în vălurirea lentă, un lac pe care pluteau nuferi imenşi (sau ceva care semăna a nuferi), albi, cu vinişoare mov…

Dacă grădina respira pace şi prospețime, castelul inspira teamă amestecată cu dorința de a râde în hohote de absurditatea lui grotescă, nefuncțională. Iar lacul te îndemna la visare…

Ansamblul părea înşelător. O combinație menită să-ți distragă atenția…

Dacă acesta era palatul regelui, al conducătorului ielelor, atunci edificiul nu-i inspira nici respect, nici teamă. Mai degrabă îi provoca milă pentru imaginația bolnavă, tânjind după ceva de neatins, a celui ce-l concepuse.

O luă de-a dreptul peste peluza verde, ocolind straturile cu flori a căror mireasmă fragedă îi aduse, pentru o clipă, lacrimi în ochi. Prea semănau cu cele de pe pământ…

Când ajunse în fața scărilor monumentale, cu balustrade aurite, de la intrare, ochii i se opriră pe o placă uriaşă din marmură albă, fixată deasupra uşii imense. Pe ea, gravate în negru, se întindeau litere gotice care alcătuiau un vers pe care îl învățase în şcoală:

Wer reitet so schnell durch Nacht und Wind?

Goethe. Începutul poeziei „Regele Ielelor”.

Senzația de ironie amară, dementă, reveni mai puternică.

Oftă şi începu să urce treptele.

4

În capul scării aştepta o siluetă feminină, în rochie de brocart auriu, cu coafură înaltă, complicată. Părul argintiu, strălucitor, se împletea în cocuri suprapuse şi bucle atârnând. Rochia grea, strânsă pe talie, era umflată în partea de jos de parcă ar fi fost pusă pe cercuri. Silueta aceea părea o apariție extrasă dintr-o curte regală occidentală din secolul al optsprezecelea.

Cu îmbrăcămintea ei bizară, lăsa aceeaşi impresie de baroc suprarealist.

Făptura făcu o plecăciune elegantă, ironică.

Gestul ei transmitea o veselie degajată, fără intenții jignitoare.

— Bine ai venit, Waldemar! clincăniră vocile ei subțiri, ca nişte linguriţe de argint mestecând într-un pahar de cristal. Regele te aşteaptă cu nerăbdare!

Waldemar dădu din cap, morocănos. Senzația pe care i-o lăsa castelul, o senzație de demență decadentă, îl făcea să regrete că se angajase într-o acțiune ambițioasă, riscantă, despre care nu ştia decât că-l putea costa viața.

Când pătrunse pe uşă, şocul fu la fel de mare ca acela pe care îl simțise privind clădirea de afară. Interiorul edificiului era auster, funcțional. Coridoare în culori sumbre, cu covoare de-un sângeriu-închis pe jos. O eleganță fină, lipsită de stridență. Mobilier puțin, de calitate, lucrat din lemn prețios de meşteri adevărați. Strictul necesar îmbinat cu estetica unui ascet ce fusese cândva sibarit şi care nu era în stare să uite complet vremurile tinereții…

Se întrebă iar ce căuta acolo. După cât se vedea, regele era sau nebun, sau ramolit. Sau amândouă în acelaşi timp. Probabil că de aceea tărâmul ajunsese în situație de criză…

Însoțitoarea lui cea elegantă îl conduse la o uşă, o deschise, îi făcu semn s-o urmeze şi intră, strigând ca un majordom care introduce un oaspete îndelung aşteptat:

— Waldemar, salvatorul regatului!

Simțind că roşeşte, Waldemar pătrunse în sala imensă ce se întindea în fața sa.

În fundul sălii se afla un tron înalt, pe o estradă situată mult deasupra podelei. Pe el stătea un bărbat scund, chel, într-o uniformă plină de fireturi. O uniformă de mareşal napoleonian…

Bărbatul cel mărunt se ridică de îndată şi coborî iute treptele estradei, privindu-l curios pe Waldemar.

— Sunt Walmoth, se prezentă el simplu, fără nicio ceremonie.

5

Waldemar rămase o clipă derutat, neştiind ce să facă. Apoi îşi plecă uşor capul.

Contrastul dintre cei doi se vedea mai bine acum, când stăteau alături. Waldemar era înalt, bronzat, musculos, atletic, bărbos, numai că avea pantaloni scurți pe el. Regele, în schimb, era mărunt, obez, cu o uniformă extravagantă, strălucitoare.

Apoi Walmoth zâmbi larg, cu gura până la urechi. Arăta ca un copil pus pe şotii.

— Cred că nu te aşteptai să întâlneşti un asemenea conducător al ielelor! Sunt convins că legendele voastre, ale oamenilor, vă învață cu totul altceva despre noi…

Şi, după ce spuse aceste cuvinte, bătu din palme:

— Să înceapă petrecerea! Doresc ca prietenul

nostru să se simtă bine în palatul nostru!

Pe o uşă lăturalnică pătrunse un şir de iele în veşminte albe. Aveau în mâini lăute şi harpe.

Regele îl apucă pe Waldemar de braț, amical, şi-l conduse pe estradă. Lângă tron se găsea un scaun înalt. Walmoth se lăsă să cadă pe tron, oftând, ca după un efort îndelungat.

— Stai jos, Waldemar. Să privim petrecerea şi să vorbim… Vreau să ştii că noi suntem un popor vesel, paşnic. Doar necunoaşterea v-a făcut pe voi, oamenii, să ne credeți răi… Ne place să ne distrăm, să construim, să sporăvăim… Te miri că mă vezi aici, într-o splendoare aiurită… Castelul acesta este rodul plictisului şi al unei imaginații nepotrivite funcției, dragul meu… Dar, în ciuda a ceea ce eşti înclinat să gândeşti despre mine, trebuie să fii convins că sunt persoana cea mai conştientă de pe acest tărâm şi că, deşi sunt un bun administrator al statului, nu mă descurc în situații de criză militară. Sunt un conducător pentru vreme de pace, nu pentru vremurile tulburi ale războiului. De aceea am apelat la tine. Dar, deocamdată, relaxează-te!

6

Fetele în alb începuseră să cânte. Melodia lină, dulce, abia auzită, îşi făcea loc cu greu în sala plină de rumoare. Treptat, oaspeții amuțiră. Ascultară şi se lăsară cuprinşi de vraja cântecului. Se lăsară în voia dansului lin, unduitor…

Ielele dansau, prinse în hore largi sau în şiruri ce se ondulau de-a lungul sălii. Se mişcau blând, liniştitor… Cu simț al măsurii, cu gesturi elegante, cu reverențe ironice…

În melodia instrumentelor se împletea zumzetul fără cuvinte al dansatoarelor ce-şi adăugau glasurile cântului lent pe care se legănau… Mişcările lor grațioase, solemne, gesturile de-o maiestuozitate neluată în serios, împreună cu participarea dansatoarelor la melodie, dădeau dansului un aspect straniu, de ritual împletit cu plăcere.

Nici urmă de frenezia pe care o simțise Waldemar atunci când fusese răpit din lumea sa.

Waldemar tăcuse, cuprins şi el de armonie. În cele din urmă decise să-şi lămurească nedumerirea şi-l întrebă pe rege, care se lăsase pe speteaza tronului, cu ochii închişi, legănând uşor capul în ritmul muzicii:

— Credeam că dansurile ielelor sunt altfel. Mai iuți, mai ritmate, mai sălbatice…

Regele zâmbi, ambiguu:

— Asemenea dansuri se folosesc doar în anumite ocazii. Ai avut posibilitatea să cunoşti direct şi foarte bine una dintre acele situații… Dansurile acelea declanşează anumite energii, ne sporesc puterea, deschid porți între tărâmuri. Adică se folosesc doar cu un scop. Acum ne mulțumim să ne distrăm…

Melodia îşi continua ritmul, când mai lent, când

mai zglobiu, dar fără a depăşi o anumită limită. Dansatoarele începuseră să se extindă. Sala se umpluse de lanțuri de fete elegante, de şiruri ce se strecurau unul pe lângă altul.

— Dacă doreşti să mănânci sau să bei ceva, îi şopti regele, cu tonul cu care i-ar fi explicat unde-i toaleta, în spatele tronului găseşti o uşiță... În camera aceea sunt pregătite de toate.

Waldemar, care nu mâncase nimic de când intrase în catacombe, se ridică imediat.

Camera mică, elegantă, cu măsuțe pline cu tăvi din metal auriu şi pocale grele, argintii, avea un aspect relaxant. Gustă, pe rând, din tot felul de plăcinte, turte, budinci, fructe... Bucatele aveau culori strălucitoare şi gusturi stranii care nu se potriveau cu înfățişarea lor. Un fruct galben, semănând cu un pepene, avea gust de peşte prăjit. O turtă banală îți umplea gura de aroma ananasului bine însiropat... O budincă verde avea savoarea unei fripturi în sânge... Waldemar mâncă din toate, încercând să ghicească înainte să muşte din ele ce gust vor avea. Aromele erau delicate, rafinate. Pocalele conțineau băuturi spumoase: albe, verzi, galbene, sângerii sau sinilii. Lichide acidulate sau seci, dulci sau amărui, cu parfum discret sau amețitor. Îți ungeau cerul gurii cu senzații bizare, făcându-te să te gândeşti la ambrozia zeilor...

După ce se sătură, se întoarse în sală.

Dansul continua. Din când în când, câte una

dintre dansatoare se retrăgea în spatele unor perdele grele, mătăsoase…

Waldemar zâmbi. Ştia că în lumea ielelor nu se mânca de față cu alții.

7

După un timp, regele se întoarse spre el şi-i spuse, pe un ton de scuză:

— Ştiu că eşti obosit şi poate că îți place petrecerea… Dar aş dori să discutăm de urgență problemele pentru care te-am chemat.

Waldemar se ridică. Aşteptase momentul acesta.

Intrară în altă cameră, printr-o uşă din spatele tronului.

Acolo, la o masă lungă lângă care se aflau scaune grele, masive, stăteau zece iele, cu figuri grave.

Regele se aşează în capul mesei făcându-i semn lui Waldemar să ia loc lângă el.

— Ştiți de ce ne-am adunat. Unele dintre voi îl cunoaşteți deja pe Waldemar.

Acesta privi adunarea. Într-o latură, recunoscu pletele negre ca smoala ale lui Ilmohe. În cealaltă cele cărunte ale bătrânei cu care călătorise spre templu. În dreapta lui stătea Aloonya. Nu le cunoştea pe celelalte şapte, dar remarcă faptul că, deşi toate păreau preocupate şi îngrijorate, niciuna nu părea cuprinsă de disperare sau de panică.

— După cum prea bine ştiți, situația tărâmului

nostru e gravă, începu regele. Cu oarecare timp în urmă am suferit pierderi serioase de teritoriu. Iar atacurile din ultima vreme par a anunța o nouă ofensivă a duşmanului. Vitejia noastră nu face față organizării superioare a inamicilor, care, deşi sunt de rase diferite, par a acționa la unison conform unei înțelegeri. Am strâns aici Sfatul Tărâmului pentru a vedea ce-i de făcut. Wilwur ne-a sfătuit să aducem în lumea noastră un pământean, iar surorile noastre, Aloonya, au făcut acest lucru. Încercările la care l-am supus pe acest pământean au demonstrat că putem avea încredere în el. Ce urmează să facem de acum încolo? Timpul nu-i de partea noastră. Aştept părerea sfetnicilor mei!

Waldemar îl asculta uimit. Omulețul de lângă el se schimbase complet. Devenise serios, grav, preocupat. Se transformase într-un om de stat îngrijorat de soarta națiunii sale. În lumea asta nimic nu era ceea ce părea a fi…

— Respectăm înțelepciunea lui Wilwur, se auziră vocile uşor nervoase ale lui Ilmohe. Este evident pentru noi toate că singura soluție pentru salvarea noastră consta în aducerea unui pământean. Dar riscurile sunt mult prea mari. Dacă Waldemar nu se va opri la timp – iar el, nefiind din lumea noastră, necunoscând această lume şi fiind înclinat să judece lucrurile după standardele din lumea sa, nu va avea cum să ştie să se oprească la timp – balanța se va dezechilibra

în cealaltă parte.

— Vom avea noi grijă de asta, clincăniră argintiu glasurile Aloonyei. E răspunderea noastră, soră! Răspundere pe care ne-am asumat-o în deplină cunoştinţă de cauză. Iar voi veţi controla tot timpul cum ne facem datoria, dacă asta vă este voia…

— Nu-i vorba de voia mea, ci de necesitate. Noi credem că, fiind vorba de lucruri importante pentru întregul tărâm, supravegherea aceasta trebuie să fie permanentă.

— Aşa trebuie să fie, deci aşa să fie! întăriră vocile solemne ale celorlalte.

8

— Să-l ascultăm pe Waldemar, glăsui regele. Ştie ce vrem de la el. Wilwur i-a spus…

— E adevărat, Wilwur mi-a spus ceva. Însă s-a mulţumit să-mi spună doar lucruri generale. Nu cunosc mare lucru despre structura societăţii voastre. Nu ştiu nimic despre experienţa voastră militară, despre tradiţiile voastre în acest domeniu. Nu cunosc nici numărul duşmanilor, nici al apărătorilor. Nu ştiu cât de mare-i graniţa… N-am habar de resursele de care dispuneţi… Nu cunosc mai nimic.

— Vei afla totul. Când va veni timpul să afli. Deocamdată vrem doar să cunoaştem părerea ta despre şansele pe care le avem. Vrem să ştim dacă tu crezi că avem vreo şansă.

— Să-mi spun părerea fără să ştiu prea multe? Ar însemna mai degrabă să-mi dau cu presupusul, să fac pe Mafalda. Dar fie şi aşa. Din cât am văzut, vă lipsesc două lucruri: organizare militară corespunzătoare şi armament potrivit.

— Despre organizare vom vorbi mai târziu, îl întrerupse regele. Ce vrei să spui referitor la armament?

— Pricolicii şi demonii sunt înarmați cu lănci sau cu furci. Arme potrivite pentru lupta de aproape, dar şi pentru a lovi de la distanță. Ielele au doar unghiile lor şi un fel de bastoane. Adică arme potrivite doar pentru lupta corp la corp.

— Aşa e, îl aprobă corul sfetnicilor.

— Totuşi, din ce-am văzut în timpul pelerinajului meu, se pare că bastoanele acelea au posibilitatea de a arunca un jet de energie, că pot incendia duşmanii de la o oarecare distanță…

— Spusele tale sunt adevărate doar în parte, interveni una dintre iele, unul cu părul roşcat, împestrițat de şuvițe ruginii. Bastoanele noastre pot da foc doar substanțelor neînsuflețite, nu şi ființelor vii. Deci, în fond, ai dreptate, armele noastre sunt potrivite pentru a lupta cu inamici aflați în apropiere. Ce propui?

— Propun să fabricăm şi să învățăm să folosim arme cu care putem lovi la distanță. Nu cred că pot face puşti sau tunuri. Nu am cunoştințele necesare. Dar arcuri şi săgeți, prăştii, lănci pentru aruncat, asta se poate. În felul acesta vom

schimba strategia de luptă. În locul încăierărilor mai mult sau mai puțin individuale, de până acum, vom alcătui grupuri antrenate să acționeze la unison şi să izbească duşmanii de departe. Nu aveți fier, dar am văzut că folosiți bronzul şi alte metale, ba chiar şi alte materiale, precum piatra, din care faceți cuțite şi alte lame tăioase.

În sală se aşternu tăcerea. Propunerea, oricât de simplă i se păruse lui Waldemar, îi impresionase pe ascultători.

— E cu putință? şopti într-un târziu Aloonya, neîncrezătoare, dar cu o speranță ce încerca să răzbată la suprafață.

— E cu putință, oftă Ilmohe. Waldemar are multe defecte, ca toți oamenii. Dar nu minte şi are imaginație. Pământenii sunt ființe războinice, au lupta în sânge. Wilwur a ştiut ce face când ne-a sfătuit să aducem unul în tabăra noastră…

În sală se produse rumoare. Ielele începură să vorbească toate deodată, fie între ele, fie încercând să se adreseze regelui sau întregii adunări. Walmoth le lăsă în pace un timp, apoi izbi puternic cu palma în masă. Instantaneu, sunetele fură înghițite de maelstromul tăcerii.

— Ce propuneți? întrebă rece regele.

9

O clipă, sfetnicele aşezate la masa de consiliu nu spuseră nimic, deşi cu câteva clipe înainte se întreceau care să vorbească mai întâi. În cele din

urmă, una dintre ele îşi luă inima în dinți.

— Înțeleg că trebuie să facem două lucruri, glăsui cea cu păr cărunt. În primul rând, trebuie să făurim arme de un fel pe care noi nu-l cunoaştem. Pe unele nu le cunoaştem nici măcar după nume. Apoi trebuie să instruim luptătoare care să acționeze la unison, aşa cum zice el. Deci sunt lucruri diferite, la care trebuie să participe echipe diferite, dar care trebuie să fie coordonate în mod obligatoriu de Waldemar. Oricum, cred că merită să încercăm…

— Da, merită, făcu regele. Întrebarea este la ce nivel trebuie să facem această încercare?

— Având în vedere că doar Waldemar cunoaşte aceste arme, nu putem începe pregătirea decât într-o garnizoană. Acolo Waldemar va putea fabrica arme, va pregăti meseriaşii şi, în acelaşi timp, va putea instrui luptătoarele… Dacă se va dovedi că are dreptate, cele mai bune dintre cele pregătite de el vor trece în altă garnizoană şi vor învăța şi luptătoarele de acolo să acționeze conform tacticii lui Waldemar, propuse Ilmohe. Noi şi Aloonya îl vom supraveghea. Şi îl vom ajuta să-şi pună ideile în aplicare, bineînțeles.

— Nu ştim încă dacă fabricarea armelor trebuie făcută într-un singur loc sau dacă e mai bine să avem ateliere în fiecare garnizoană, interveni una dintre sfetnice, mai dolofană, cu părul de-un negru-verzui. Propun ca deocamdată să concentrăm producția de arme în locul în care va

fi Waldemar, iar apoi, dacă meşterii vor arăta că se pot descurca şi singuri, vom decide în funcție de necesități…

— O propunere ce mi se pare rezonabilă, comentă regele. Care-i opinia sfetnicelor?

— Suntem întrutotul de acord, răsunară glasurile diferite, într-o împletitură ciudată de tonalități.

— Ce garnizoană să-i încredințăm lui Waldemar? mai întrebă regele.

— Cred că mai potrivită e cea din Scodra, şuieră o voce aspră, uscată. Acolo-i pericolul cel mare! Dacă izbândeşte acolo, va izbândi oriunde!

— Aşa să fie! tună regele, ridicându-se în picioare.

Sfatul se încheiase.

Waldemar devenise şeful garnizoanei din Scodra.

Şi era sub controlul deplin al celor două duşmance de moarte.

O adevărată plăcere, gândi el.

10

Sfetnicele se retraseră toate zece, după ce se plecaseră adânc în fața regelui.

Waldemar rămăsese locului, neştiind ce să facă.

Nimeni nu-i spusese să rămână, iar Aloonya nu-i făcuse semn să vină cu ea atunci când ieşise din sala în care avusese loc consfătuirea.

Era descumpănit. Nu înțelegea prea bine ce se

întâmpla. Lumea asta părea lipsită de orice logică. Pe de o parte i se spunea că e salvatorul providențial, de la care se aşteptau măsuri urgente şi importante, pe de altă parte nu i se dădeau nici cele mai elementare informații. Toți se purtau cu el ca şi cum ar fi trebuit să cunoască o mulțime de lucruri pe care nu avea de unde să le ştie.

Ca şi acum, când toată lumea părăsise încăperea fără să-i spună ce avea de făcut, deşi era evident că se aştepta din partea lui o anumită comportare, un anumit mod de acțiune.

Aşa că decise să facă exact ceea ce făcuse de când nimerise în lumea aceea bizară: să aştepte.

După un timp, regele, ce rămăsese adâncit în gânduri, ridică privirea, îl văzu, nu păru surprins că Waldemar rămăsese în sala de consiliu, dădu din cap şi oftă:

— Ce-a fost de spus, s-a spus! Vremea vorbelor a trecut de mult. Încearcă să reuşeşti, Waldemar! Eşti singura noastră speranță. Fii convins că vei avea la dispoziție toate resursele noastre. Unele dintre supusele noastre nu te plac în mod deosebit, dar toate ştiu că trebuie să facă ceea ce le spui, pentru că e spre binele lor. Străduieşte-te să nu le dezamăgeşti. Şi, mai ales, străduieşte-te să nu-i dezamăgeşti pe cei nu prea mulți, dar care cred în tine. Dacă izbândeşti, răsplata va fi mai mare decât crezi. Wilwur nu ți-a spus nimic despre asta?

— Nu.

Walmoth voi să spună ceva, apoi se răzgândi, dădu din mână a lehamite şi zise:

— Mai bine… Acum du-te, şi Athwor fie cu tine!

Waldemar făcu o plecăciune uşoară către rege, puțin uimit de rapiditatea cu care fusese concediat fără niciun fel de explicații, ci doar cu o făgăduială vagă privitoare la o răsplată despre care nu mai pomenise nimeni până atunci, şi ieşi.

Lângă uşă, Aloonya şi Ilmohe îl aşteptau calme.

— Să te conducem la garnizoana ce ți-a fost încredințată, stăpân şi sclav al nostru, rânji Ilmohe, cu un sarcasm plin de amărăciune.

11

Plecară imediat, doar ei trei, fără niciun fel de pregătiri, doar cu lucrurile pe care le aveau cu ei.

Părăsiră castelul baroc, cu grădinile lui minunate, fără să arunce măcar o privire în urmă. Merseră pe aleile întortocheate de pe peluzele din jurul palatului regal până când ajunseră la un iaz întins, cu malurile săpate în marmură roz. Din alee, un şir de trepte largi ducea către apa de-un trandafiriu transparent.

Cele două iele intrară nonşalante în lichidul din iaz, iar Waldemar se luă după ele. Apa le trecu iute de cap, iar cei trei merseră mai departe, păşind pe nisipul fin de pe fund, până ajunseră la nişte porți imense de bronz.

Ilmohe atinse cu unghiile un buton de culoarea smaraldului, aflat în rama grea, iar tăbliile porții

se traseră deoparte. Apa trandafirie nu pătrunse dincolo de intrare, ca şi cum s-ar fi proptit într-un perete invizibil. Dar peretele acela – dacă era vorba de un perete – nu opuse nicio rezistență atunci când Waldemar şi însoțitoarele sale trecură prin el.

Dincolo de poartă se întindea un tunel întunecat la capătul căruia se găsea o altă poartă grea, de bronz. O deschiseră şi, când ieşiră, se pomeniră dincolo de zidurile ce înconjurau palatul.

În fața lor se întindea un drum obişnuit, pavat cu lespezi cafenii.

Merseră, şi merseră, şi tot merseră…

Drumul acela – pe care-l bătură timp de două zile, oprindu-se doar cât să se odihnească atunci când picau de somn – trecu prin păduri şi prin pustiuri, prin pajişti înflorite şi prin mlaştini scârboase, prin luminişuri vesele şi prin aglomerări întunecate de stânci.

Ielele nu-şi vorbeau, se ignorau reciproc. Şi, ca să nu se bage în seamă asta, îl ignorau şi pe Waldemar.

Acesta nu se sinchisea de faptul că însoțitoarele sale amuțiseră. Era cufundat în gânduri, întocmind planuri pentru toate cele pe care le avea de făcut. Mergea ca în transă, fără să acorde atenție peisajelor bizare pe care le străbătea. Se obişnuise cu ele. Într-o lume în care totul era bizar, doar normalul te şoca…

Cartea A Doua
Ucenicia

1. Granița dintre tărâmuri

1

După ce ieşiră dintr-o aglomerare de stânci prin care cărarea îngustă se strecurase cu greu, se pomeniră într-un câmp neted, ce se întindea, cât vedeai cu ochii, în stângă şi în dreapta. În față, la oarecare distanță, se afla o pădure deasă, cu crengile învălmăşite, care semăna destul de mult cu codrii din lumea lui Waldemar.

În mijlocul terenului liber se vedea o împrejmuire din piatră albă, netedă, cam de doi metri înălțime. În centrul ei se ridica o clădire înaltă, din aceeaşi piatră albă, cu un turn înalt, suplu.

— Acesta-i fortul Scodra, îl anunțară solemn vocile argintii ale Aloonyei.

N-am vorbit deloc pe drum, îşi zise Waldemar.

Poate îi stânjenise prezența Ilmohei. Sau poate din cauza gândurilor şi responsabilităților ce-l năpădiseră…

— Fort? se miră Waldemar, destul de dezamăgit. În clădirea asta se află garnizoana pe care urmează s-o conduc?

— Da, răspunse Aloonya, oarecum surprinsă de tonul lui. La ce te aşteptai?

— Pe vremuri, forturile de graniță erau cetăți

puternice, cu ziduri înalte, înconjurate cu şanțuri adânci, pline cu apă... Care să îngreuneze asediul...

— N-ar avea rost, Waldemar, interveni Ilmohe. Şanțurile cu apă n-ar folosi la nimic. Pricolicii ar sări peste ele uşor... Şi se pot cățăra pe ziduri oricât de înalte. Mijloacele de apărare ale oamenilor nu sunt bune în tărâmul acesta. Garnizoana e plasată în câmp liber pentru ca paznicii să poată vedea cât mai departe. Ca să-şi dea seama dacă încearcă să treacă cineva granița. Cândva, şi aici a fost pădure. Am curățat terenul, iar santinela din turn veghează neîncetat. Ziua şi noaptea. Dacă apar duşmanii, dă alarma şi încercăm să-i oprim. E tot ce ştim şi tot ce putem să facem. Rolul tău e să ne înveți un alt fel de a lupta.

Din turn se auzi o chemare ascuțită.

În zidul alb se deschise o poartă largă.

Garnizoana îşi aştepta căpitanul.

2

Cei trei intrară pe poartă şi pătrunseră într-o curte întinsă.

Era evident că garnizoana se pregătise pentru sosirea lor. Grupuri de câte zece iele (zece grupuri, deci, în total, o sută de luptătoare), aliniate în poziție de drepți pentru trecerea în revistă, îşi etalau rochiile scurte, verzi, dintr-un material mat. Țineau în mâini toiege lungi, asemănătoare

celor pe care le văzuse Waldemar în timpul pelerinajului.

În fața şirului, la un pas de celelalte, stătea o siluetă zveltă, care i se adresă lui Waldemar de îndată ce acesta ajunse în apropierea ei.

— Suntem Babya, locțiitorul de comandant. Bine ai venit în fortul Scodra, Waldemar! Te-am aşteptat cu nerăbdare. Şi cu speranță. Îți predăm comanda şi făgăduim să ne supunem întrutotul ordinelor tale.

După ce îşi plecă scurt, milităreşte, capul în fața însoțitoarelor lui Waldemar – pe care, altfel, nu le băgă în seamă, toată atenția ei fiind îndreptată către Waldemar –, Babya adăugă:

— Să vă prezint garnizoana.

Trecură pe rând prin fața grupurilor ce aşteptau înlemnite în poziție de drepți. Babya, care, mai mult ca sigur, fusese comandatul fortului până atunci, părea mândră de luptătoarele sale, iar tonul ei dovedea că ținea la ele şi că avea încredere în potențialul lor.

— Plutonul de santinele. Cel de cercetaşi. Plutoanele de intervenție. Trei plutoane de meşteşugari, detaşate aici special pentru a-ți sta la dispoziție.

Bineînțeles că în limba ielelor nu exista noțiunea de pluton, probabil că nici cea de garnizoană, îşi zise Waldemar, dar fu convins că Aloonya găsise termenii cei mai apropiați de realitate atunci când făcuse echivalențele lingvistice din mintea lui.

Se întrebă apoi dacă era cazul să țină un discurs. Poate că ielele aliniate în fața sa aşteptau cuvinte înălțătoare şi lozinci mobilizatoare… Ideea îi păru ridicolă, aşa că renunță. Îşi salută soldații cu un gest simplu, ridicând scutul, apoi îi zise Babyei:

— Deocamdată să-şi vadă fiecare de treburile obişnuite. Până voi cunoaşte locurile şi-mi voi da seama ce-i de făcut.

Apoi, conduşi de Babya, vizitară clădirea. Parterul era alcătuit din dormitoare mari, câte unul pentru fiecare pluton. La etaj se aflau camere comode pentru el, locțiitoarea sa şi oaspeții (sau supraveghetorii) ce-l însoțeau. Urcară după aceea în turnul de pază, din care se vedea o zonă întinsă din jur. În cele din urmă ajunseră la atelierele cu tot felul de ustensile pentru prelucrat metal şi diferite materiale ce-i erau necunoscute, ateliere aflate într-o latură a clădirii dedicată activităților administrative de tot soiul, inerente unei garnizoane. Waldemar remarcă faptul că atelierele erau dotate cu scule noi, încă nefolosite.

— Aş vrea să văd granița, zise el în cele din urmă. Dar o să facem asta după ce o să mă odihnesc…

3

Camera sa era simplă, spartană, dotată cu strictul necesar. Semăna foarte mult cu cea pe care o avusese în casa Aloonyei. Un pat îngust,

tare. O masă şi două scaune. După un paravan, ustensilele de gătit şi oala de ceramică, acoperită cu un capac, în care să-şi facă nevoile. Alături de ele se afla un dulap cu alimente: un săculeț cu făina pentru turte, un ulcior cu apă, câteva fructe bizare.

Era atât de obosit, încât nu-i mai ardea de mâncare. Nici vorbă să se apuce să-şi gătească ceva.

Îşi puse armele pe scaun şi se întinse pe pat. Se înveli cu un pled pufos, verde, dintr-un soi de țesătură vegetală. Puse capul pe perna tare şi adormi imediat, cufundându-se într-un somn profund. Visă ceva, dar după aceea nu-şi aminti ce anume.

În zori, îl trezi un ciocănit în uşă. Deschise ochii şi văzu că Babya, Aloonya şi Ilmohe îl aşteptau în prag, cu toiegele în mâini.

Waldemar sări imediat din pat, se duse în spatele paravanului, îşi dădu cu un pic de apă pe ochi, apoi îşi luă scutul şi pumnalul, după care ieşi din încăpere, nelăsându-le pe celelalte să-l aştepte.

Străbătură împreună întinderea netedă, pustie, de dincolo de zidul garnizoanei. Solul era acoperit cu un nisip fin, moale, dar greu, în care urmele rămâneau vizibile un timp destul de îndelungat.

— Măcar ştim dacă a trecut cineva pe aici, oftă Babya.

— Să parcurgem traseul normal de patrulare,

propuse Waldemar.

Babya trecu în frunte şi-i conduse peste câmp, după semne cunoscute doar de ea. Ceilalți aveau grijă să calce pe urmele lăsate de ea, ca să nu lase prea multe semne pe nisip.

După un timp, intrară în pădurea deasă alcătuită din copaci țepoşi, înghesuiți unii în alții. În ciuda faptului că frunzele erau înguste – de parcă s-ar fi molipsit de la țepii alăturați – desişul era umbros şi răcoros. Pare însă lipsit de viață, îşi zise Waldemar. Nu se auzea zumzet de gângănii, nici ciripit de păsări, ca în pădurile de pe munții dragi sufletului său… Cei patru se strecurau cu greu, în şir indian, pe cărarea îngustă ce şerpuia printre arbori.

Deodată, copacii se mai răriră – iar soiul lor se schimbase, erau mai scunzi, cu frunze late – şi în spatele lor apăru o negură deasă, uscată, întunecată, ce se vălurea spre cer. Între ea şi arbori rămăsese un spațiu liber, îngust dar continuu, ce se întindea spre depărtare, atât în dreapta cât şi în stânga lor, un spațiu lipsit de vegetație, acoperit cu bolovani mărunți, de culoare întunecată.

— Aceasta e granița, şopti Babya.

4

Waldemar privi îndelung peretele de la marginea pădurii. Se ridica până în înaltul cerului, părând infinit de înalt, lăsând impresia că se înfigea în

bolta cerească. Arăta însă imaterial, ca norii. În acelaşi timp, rămânea stabil, nu se mişca din loc precum ceața mânată de vânt. Latura sa era bine delimitată, fără să pară a fi alcătuită dintr-un material masiv, mat. Culoarea zidului era ciudată şi nedefinită, fiind întunecată fără a fi neagră, neavând nicio nuanță cenuşie însă. Lăsa impresia că lumina pătrundea în el, dar că, într-un fel greu de înțeles, era absorbită acolo. Nu era nici reflectată, nici refractată, nici nu trecea dincolo de zid…

Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse Waldemar până atunci, nici în lumea lui, nici pe tărâmul ielelor.

Fără să ştie de ce, Waldemar avu impresia că bariera aceea nu putea să-i facă vreun rău. Se apropie încet, cu prudență, de zidul de ceață întunecoasă. Întinse mâna şi o împinse în negura aparent pufoasă din fața sa. O forță necunoscută i-o împinse violent înapoi. Nu se putea trece prin zidul acela…

Luă de jos o piatră şi-o aruncă în întunecimea statică ce părea moale, permeabilă. Piatra ricoşă, ca şi cum s-ar fi izbit în timpul zborului de o suprafață dură, şi căzu în praf. Dar, remarcă Waldemar, piatra ricoşase fără să scoată niciun zgomot, ca şi cum ciocnirea ar fi avut loc în alt spațiu sau în alt timp…

Se întoarse către însoțitoarele sale şi se uită întrebător la ele, aşteptând lămuriri.

— Granița dintre tărâmuri, îi explicară doct vocile atotştiutoare ale Ilmohei, este alcătuită dintr-o barieră energetică, de netrecut. Sau care ar trebui să fie de netrecut… Există însă locuri în care puterea barierei slăbeşte considerabil, ba chiar dispare cu desăvârşire. Iar cei care cunosc acele locuri pot profita de acest lucru, pot trece dincolo de zid, pot pătrunde într-un alt târam.

— Cercetaşii noştri, interveni Babya, patrulează zilnic de-a lungul graniței, plimbându-şi toiagul pe suprafața peretelui. Încearcă să descopere zonele în care bastonul pătrunde în zid. Înseamnă locul în care bariera nu mai funcționează, iar noi îl păzim.

Waldemar avea multe nelămuriri şi multe întrebări, dar decise să le păstreze pentru mai târziu, după ce avea să afle mai multe despre graniță şi despre grăniceri.

Merseră mai departe.

5

De data asta înaintară de-a lungul cărării dintre marginea pădurii şi zidul ce se ridica spre cer. Waldemar remarcă faptul că peretele de negură nu lăsa umbră. Dar nici nu avea impresia că lumina trecea prin el, venind din cealaltă parte a barierei. Cumva, zidul părea că nu există, din punct de vedere al legilor luminii solare…

Din momentul în care ajunseseră la marginea pădurii, cotiseră la stânga şi se duseseră în

direcția aceea, într-o liniște desăvârșită. După ce merseră așa un timp, din spatele unui copac se auzi un șuier ușor. Tresăriră cu toții și se întoarseră în direcția din care venise zgomotul. Din ascunzișul frunzelor late, palmate, violete, ieșise la iveală silueta unui ostaș de-ai ielelor.

— N-a trecut nimeni, raportă ea.

— Aici se află unul dintre locurile identificate de noi ca fiind o trecătoare posibilă între tărâmuri, le explică Babya. V-am pomenit ceva mai înainte de ele…

Waldemar se apropie de zidul cețos. Îl apăsă cu mâna. Aceasta pătrunse în întunericime, fără să întâlnească nicio rezistență. Atunci Waldemar făcu un pas înainte și se pomeni intrând complet într-o negură fierbinte, înăbușitoare. Mai făcu câțiva pași, ceața se rarefie subit, iar în față îi apăru o lumină galbenă, puternică. Apucă să vadă un tufăriș des, cu frunziș albastru și floricele purpurii, și un pricolici rezemat de-o lance lungă. Waldemar se trase iute înapoi, înainte de a fi fost observat de paznicul cu bot de câine.

Le povesti însoțitoarelor sale ce văzuse, iar acestea dădură din cap, fără să se minuneze, de parcă ar fi fost vorba de ceva obișnuit.

Waldemar dori să știe ce putea să facă o singură santinelă în cazul în care prin trecătoarea aceea pătrundea un grup de inamici. Babya îi răspunse calmă:

— De obicei, cea care-i de pază are misiunea să

observe despre ce-i vorba şi să se întoarcă repede în fort, să anunțe încălcarea graniței, nu să se angajeze în luptă. Prioritatea ei principală este să dea alarma. Poate să intervină direct doar în cazul în care e vorba de un cercetaş izolat şi poate profita de avantajul surprizei.

Plecară mai departe, continuând să parcurgă traseul obişnuit de patrulare al grănicerilor din fortul Scodra. La un moment dat, negura întunecată îşi schimba brusc culoarea, devenind de-un roşu-aprins, strălucitor.

— De aici începe tărâmul demonilor, îi explică Babya.

— Scodra a fost aleasă pentru a pune la încercare talentele tale militare, îi explicară imediat pedantele voci ale Ilmohei, pentru că acest fort se află lângă intersecția a trei tărâmuri: cel al ielelor, cel al demonilor şi cel al pricolicilor. Noi nu ştim din ce parte ne amenință pericolul imediat. Pot să atace mai întâi demonii, pot să năvălească pricolicii înaintea lor, pot să atace simultan şi în cooperare… Trebuie să fim pregătite pentru orice eventualitate.

Întâlniră, în total, trei posturi de pază în zona pricolicilor şi două în cea a demonilor. Asta însemna cinci porți prin care duşmanii puteau pătrunde oricând…

6

La capetele traseului văzuseră soldați din altă

garnizoană, stând de gardă. Se mulțumiseră să le facă semn prieteneşte ielelor acelora şi porniseră înapoi, pe acelaşi drum pe care veniseră.

— V-ați mulțumit doar să păziți zonele prin care pot trece duşmanii? Ar trebui să ne gândim cum am putea bloca porțile astea, bombăni Waldemar, în timp ce se întorceau.

— Nu-s numai trecătorile pe care le-ai văzut, oftă Babya. Duşmanii noştri ştiu cum să deschidă porți în barieră. Pot pătrunde prin locuri pe care nu avem cum să le cunoaştem. Chiar dacă am bloca trecerile pe care le-ai văzut, tot n-am rezolva nimic. Ar deschide imediat altele, în alte locuri, înainte să prindem de veste.

— Pot să deschidă treceri în zid? se minună Waldemar.

— E normal să poată, interveniră clopoțeii argintii ai Aloonyei. Zidul acesta a fost construit de ei. Nu ştim prin ce mijloace. Oricum, îi cunosc natura, ştiu şi legile cărora li se supune. Adevărata graniță dintre tărâmuri, cea veche, e undeva, departe. Unde s-a aflat cu mult timp în urmă, înainte de marele război dintre lumi, când noi, ielele, am fost împinse înapoi. Ce propui?

Waldemar, cufundat în ghiduri sumbre, nu-i răspunse. Problemele erau mult mai grave decât crezuse inițial. Avea aşadar de-a face cu o graniță penetrabilă, păzită de soldați vigilenți şi devotați, dar puțini şi slab înarmați…

Ce putea face cu o sută de iele în fața unui atac

în forță a mii de demoni sau de pricolici? Dar în cazul, şi mai probabil, în care ambii duşmani atacau simultan? Ielele ar fi pierit. Sigur, înainte de moarte ar fi luptat din răsputeri, producând duşmanilor pierderi grele... Însă, până să intervină trupe proaspete, aduse din alte garnizoane, duşmanul ar fi împins zidul mai departe, răpind încă o bucată din tărâmul ielelor...

7

Când se întoarse din patrulare, Waldemar zăbovi îndelung prin atelierele meşteşugarilor. Se uită la materialele de care dispuneau aceştia, privi cu atenție sculele pe care le foloseau, îi trase de limbă cu privire la abilitățile lor şi la experiența pe care o aveau.

Se duse apoi în camera sa şi meditã la tot ce văzuse. Îşi aminti de o discuție de la vestiar, într-o pauză de prânz, cu nişte ani în urmă. Adrian Popescu comentase un film făcut *după un yankeu la curtea regelui Arthur.*

— Bă, dacă vreunul dintre voi ar ajunge în trecut, acum o mie de ani, la ce v-ar folosi tot ce ştiți despre avioane, laser, calculatoare şi bombe atomice? Nu vedeți că nu sunteți decât nişte utilizatori de cutii negre? Habar n-aveți de nimic, nu puteți să construiți nici cel mai simplu lucru. Un țăran mai ştie să ascută o coasă sau să repare acoperişul casei, dar voi, orăşenii, ştiți doar să cumpărați produsul finit de la prăvălie, să-l puneți

în priză şi să apăsați pe un buton!

Waldemar îşi spuse că el se găsea acum exact în situația de care pomenise Adrian. Sigur, nu ajunsese în trecut, ci într-un târam care, din punct de vedere tehnologic, se afla într-un soi de trecut al Pământului. La ce-i folosea că avea idee de toată tehnologia secolului XX, din moment ce nu putea să se servească de ea? Culmea, din tot ce văzuse şi aflase în lumea lui putea să se ajute doar cu ce reținuse din filmele istorice pline cu bătălii, pe care le urmărise plin de interes în adolescență. Şi din ce reținuse din romanele istorice. La urma urmei, presupunând prin absurd că ar fi fost un inginer genial, dublat de un meşter ieşit din comun, şi ar fi reuşit să construiască tunuri, avioane sau alte chestii pământene, ce garanție ar fi avut că lucrurile acelea ar fi funcționat în lumea aceea ce părea că se supune unui alt set de legi ale fizicii?

Se gândi îndelung la ce avea de făcut. Era evident că nu putea decât să vină cu nişte propuneri, iar cei din lumea asta să spună dacă puteau fi puse sau nu în practică.

Aşa că, după o zi de gândire, îi chemă la el pe conducătorii celor trei plutoane de meseriaşi. Intenționa să discute cu ei posibilitățile de a construi tipurile de arme pe care le dorea.

Le spuse în câteva vorbe la ce se gândise, le descrise sumar cum trebuia să arate armele şi modul în care urma să fie folosite acestea. Făcuse

chiar şi nişte schiţe, pe suprafaţa albă a unei plăci luate din magazie, care arăta ca o scândură de lemn de tei, dar care era alcătuită dintr-un soi de metal ce se putea prelucra la cald. Desenase pe suprafaţa aceea folosind un soi de condei dintr-un mineral moale, cafeniu. Găsise placa şi condeiul în ateliere, meşteşugarii le foloseau ca să-şi facă planurile obiectelor pe care urma să le fabrice.

În privinţa lăncilor se înţeleseră repede. Ielele cunoşteau aceste arme, chiar dacă ele nu le foloseau. Le văzuseră în timpul luptelor cu pricolicii şi le înţelegeau utilitatea.

După opinia lui Waldemar, trebuiau fabricate două soiuri de lănci: unele uşoare, pentru aruncat, altele mai grele şi lungi, pentru alcătuirea unui fel de falangă macedoneană. În cazul falangei, era nevoie şi de scuturi…

Balia, conducătoarea grupului de lucrători în metal, făgădui ca, pornind de la schiţele lui Waldemar, să facă în câteva zile nişte vârfuri de lance din bronz, de mai multe forme şi dimensiuni, pentru a le alege pe cele care se vor dovedi mai potrivite. Propuse să încerce şi alte materiale care, după opinia ei, ar fi fost mai potrivite. Waldemar, conştient că nu cunoştea la fel de bine ca ea resursele locale, îi lăsă libertate deplină.

Şi problema mânerelor de lance se rezolvă mai uşor decât crezuse Waldemar.

Află din discuţiile cu meseriaşii că pe tărâmul ielelor creştea un fel de bambus, un soi de plantă

cu tulpină dreaptă, lungă şi subțire, care putea atinge o înălțime de cinci, şase metri. Tulpina aceea, acoperită de o coajă tare, era elastică şi rezistentă, fiind, în acelaşi timp, poroasă şi uşoară. Bambuşii aceia creşteau din belşug în dumbrăvi destul de răspândite în anumite zone. Aveau deci de unde alege cozi pentru lăncile falangei. Iar printre puieții acelor plante puteau găsi tulpini mai scurte, mai subțiri, din care se puteau face mânere pentru lăncile de aruncat.

Balia consideră că în privința scuturilor trebuia să se gândească bine şi să se consulte cu colegele ei. Trebuia ca pavezele să fie uşoare, ca să poată fi manevrate fără dificultate în toiul luptei, dar, în acelaşi timp, să fie rezistente ca să nu fie străpunse de lăncile sau de furcile duşmanilor.

8

Au trecut apoi la prăştii.

De data asta au întâmpinat o dificultate conceptuală, a durat ceva timp până când interlocutoarele lui Waldemar au priceput despre ce era vorba.

Ielele nu folosiseră niciodată vreun instrument pentru lovit la distanță. Nici măcar nu aruncau cu pietre. Asta şi pentru că nu vânau, nu hăituiau şi nu ucideau o pradă care fugea şi care trebuia atinsă în timpul goanei.

Waldemar începu prin a le explica principiile de bază. Aruncă mai întâi cu nişte pietricele luate de

pe jos într-o țintă stabilită ad-hoc, apoi le explică modul în care puterea de izbire putea să crească dacă proiectilele ar fi avut o viteză mai mare de pornire. Fiind convins că în lumea ielelor nu exista cauciuc sau ceva asemănător acestuia, nu se gândise nicio clipă la prăştii de felul celor pe care le folosesc copiii din vremurile noastre, ci la cele din antichitate, fâşii de piele care se roteau deasupra capului, eliberând apoi brusc proiectilul în direcția țintei.

Spre bucuria sa, interlocutoarele înțeleseră destul de iute principiul, dar deciseră să aprecieze utilitatea armei abia după ce aveau s-o vadă funcționând. Waldemar nu putu să nu se declare de acord, mai ales că nu folosise nici el o asemenea praştie. Văzuse cândva un film italian, o superproducție despre războaiele punice, în care exista o secvență de câteva secunde cu prăştiaşi. Plus ce mai citise, parcă în *Spartacus*...

Prăştiile în sine n-ar fi trebuit să constituie o problemă, erau alcătuite dintr-o bucată de piele, în care se punea proiectilul, şi nişte baiere lungi cam de o jumătate de metru, tot din piele, pentru rotit deasupra capului. Numai că în tărâmul ielelor nu trăiau animale a căror piele s-o folosească, aşa că au convenit ca meseriaşele să țeasă nişte bucăți de pânză groasă, rezistentă şi nedeformabilă, care să aibă forma necesară.

Apoi au discutat timp îndelungat despre proiectile. Acestea ar fi trebuit, teoretic, să aibă

formă sferică pentru a păstra direcția, şi să fie suficient de tari pentru a nu se sfărâma la impact.

Din câte-şi amintea Waldemar, proiectilele prăştiaşilor antici erau fie pietre (aşa cum fusese cel al lui David, când l-a ucis pe Goliat), fie din lut ars. Era greu să găseşti o cantitate mare de pietre rotunde... Iar ielele îi spuseră că în lumea aceea nu exista lut... Poate nu reuşise el să le explice despre ce-i vorba, pentru că văzuse vase de ceramică, îndeosebi cele pe care el le folosea ca să-şi facă nevoile, iar ielele ca să scuipe resturile mâncării mestecate. Deşi, dacă se gândea bine, materialul acela semăna cu ceramica, dar putea să fie altceva, din moment ce resturile din vas dispăreau fără urmă...

Până la urmă, Balia se oferi să toarne nişte sfere dintr-un metal greu, alb, tare.

Coola, şefa țesătoarelor, era sigură că până a doua zi va putea să le prezinte o fâşie de pânză suficient de rezistentă ca să fie folosită drept praştie.

9

Adevăratele dificultăți au apărut când au discutat despre arcuri.

Săgețile nu constituiau o problemă. Erau doar nişte lănci în miniatură, bine echilibrate. Tijele de pe câmpurile cultivate, pe care Maruna, şefa lemnarilor, ştia cum să le recupereze din sol înainte de a da mlădițe, tije cu un vârf de bronz,

erau tocmai ce le trebuia. Penajul puteau să-l facă din coji netede şi uşoare de fructe. Pentru că păsări… de unde?

Norocul lui Waldemar fusese că meseriaşii pricepuseră imediat ce voia, văzând schițele pe care le desenase pe nisip.

Însă din ce să fabrice arcuri? Lemnul copacilor din țara ielelor era rigid şi casant… De unde un material elastic? Corzile se puteau face din fibre tari, rezistente, folosite la împletitul frânghiilor sau la țesutul pânzei pentru saci.

Lemnul pentru arc, asta era problema… Se frământară, se chinuiră şi-şi bătură capul, analizând diferite propuneri, până când Balia întrebă dacă nu putea fi folosit un metal pe care-l ştia ea. Călit într-un anumit fel, metalul acela devenea elastic, dar rămânea suficient de tare ca să întindă coarda atât cât era nevoie.

Conveniră ca Balia să facă în zilele următoare mai multe încercări, pentru a decide care dintre metodele de călire dădea cel mai bun rezultat.

Cum se încheiară discuțiile, ielele trecură la treabă. Se apucară să caute materialele necesare, să pregătească forme pentru turnat, să încingă cuptoarele…

După discuție, Waldemar rămase în turnul de pază până seara. Voia să fie singur, să gândească în liniște, fără să-l deranjeze cineva. Ce avea să facă atunci când armele vor fi gata? Nu mânuise niciodată asemenea instrumente… Ştia despre ele

doar ce citise şi ce văzuse prin filme…

Era conştient că nu era suficient să ai habar de existența lor şi de modul în care funcționează. Antrenamentul, îndemânarea şi vigoarea jucau un rol foarte important. Îşi amintea secvența din *Odiseea* în care pețitorii Penelopei încercau zadarnic să întindă arcul lui Ulise şi îşi dădea seama că, în ciuda faptului că era un tip atletic, exista posibilitatea să nu facă față cerințelor folosirii armelor pe care voia să le introducă în lumea ielelor. Se bizuia însă pe faptul că ielele păreau nu numai foarte îndemânatice şi capabile să învețe imediat lucruri complet noi, ci dispuneau şi de o forță fizică deosebită. Spera ca acestea să prindă din zbor ideile pe care li le prezenta el, iar apoi să se descurce singure.

De-ar fi avut nişte pistoale automate, ca acelea din armată…

10

A doua zi, spre prânz, Coola şi Balia se înfățişară la el în cameră, ca să-i arate ce făcuseră în privința prăştiilor. Aduseseră cu ele un cordon lung, dintr-un soi de stofă cafenie, cordon care avea la mijloc o parte ceva mai lată, şi nişte bile, mari cam cât nişte nuci, dar grele şi lucitoare.

Ieşiră în curtea fortului, să încerce noua armă. Bineînțeles, acolo se strânseseră toate ielele care nu aveau treabă în clipa aceea.

Waldemar puse spectatorii să se retragă tocmai

în celălalt capăt al curții, la o distanță sigură, şi îşi legă un capăt al cordonului de încheietura mâinii, iar pe celălalt îl apucă zdravăn în palmă. Apoi fixă o bilă în partea cea lată, după care începu să rotească iute praştia în jurul capului.

Când socoti că viteza era suficient de mare, smuci brațul spre zidul ce împrejmuia curtea, dând drumul capătului pe care-l ținuse până atunci în mână. Bila zbură, şuierând, şi izbi piatra zidului cu putere, făcând să sară țăndări din lespedea albă.

În rândul spectatorilor se auziră chiote de bucurie.

În mulțimea de iele strânsă în spatele lor se aflau şi Aloonya şi Ilmohe, care rămaseră potolite, nici nu se bucurară, nici nu veniră să-l felicite, aşa cum făcuseră altele.

— Până mâine voi face cel puțin zece prăştii, îi făgădui Coola.

— Bine... mormăi Waldemar. Iar un pluton să înceapă de îndată să exerseze. Va dura ceva timp până când soldații or să învețe să nimerească ținta...

11

Peste câteva zile au fost gata şi lăncile. Atât cele uşoare, pentru aruncat, cât şi cele lungi şi grele, pentru lupta în formație. Doar câte zece din fiecare. Au fost gata şi câteva scuturi ovale, mari şi uşoare, ce puteau fi manevrate fără dificultate.

Meseriaşele fabricaseră un teanc de săgeți, cu vârfuri ascuțite, din bronz.

Şi trei arcuri din metal lucitor, cu corzi din frânghie subțire, dar rezistentă.

Waldemar fixă de zid o placă, un soi de scândură lată, şi încercă, de la câțiva metri, să nimerească ținta.

Unul dintre arcuri era prea moale, prea elastic, se îndoia prea uşor şi arunca săgeata fără prea multă forță. Altul, prea tare, era greu de întins. Al treilea părea tocmai bun.

Lipsa lui de pricepere îşi spunea cuvântul. Săgețile nimereau când prea sus, când într-o parte, dar până la urmă reuşi să nimerească scândură de trei ori la rând.

Vârfurile de bronz se înfipseră adânc în lemn, făcând tijele drepte şi subțiri să vibreze…

Evident, ielele prezente îşi dădeau seama că nu asistau la demonstrația unui maestru al arcului şi erau conştiente că Waldemar încerca doar să le arate cum se foloseşte arma aceea nouă pentru ele. Ca urmare, multe dintre spectatoare îşi exprimară dorința să încerce şi ele să tragă cu arcul. Şi unele dintre ele dădură dovadă de un talent înnăscut. Apăru o mică problemă: unghiile lungi, ca nişte pumnale, ale ielelor, riscau să taie coarda arcului. Dar meseriaşele prezente imaginară imediat un soi de apărătoare care să protejeze sfoara şi care să nu îngreuneze prinderea săgeții.

Acum, după ce ajunseseră la concluzia că armele propuse de Waldemar funcționau, deci stabiliseră cu ce fel de arme aveau să înzestreze armata ielelor, urma să le fabrice în cantitate suficientă şi să învețe să le folosească.

Seara, Waldemar se sfătui îndelung cu Aloonya, cu Ilmohe şi cu comandanții de plutoane. Meseriaşii aveau să producă arme, iar soldații să se antreneze. Stabiliră sarcinile fiecăruia. Trebuia ca zilele ce urmau să fie folosite din plin…

2. Rutină de garnizoană

1

Zilele deveniră identice: zile de rutină nesfârşită, încordată, tracasantă.

Curtea garnizoanei se transformase într-un loc periculos. Bile strălucitoare sau săgeți şuierătoare se rătăceau adesea departe de țintă. Neatenția se plătea scump. Multe iele se pricopsiseră cu răni. Din fericire, nu prea grave. Mânuitoarele noilor arme nu ştiau să le folosească la eficiența dorită. Unele nu ştiau să le folosească deloc. Dar dădeau dovadă de multă bunăvoință şi de entuziasm din belşug, încercând să compenseze prin forță şi zel ceea ce ar fi trebuit să fie pricepere şi acțiune în deplină cunoştință de cauză.

Din zori până seara, curtea garnizoanei răsuna de ordine, se auzeau pocnetele proiectilelor izbind

țintele de lemn care se sfărâmau în bucăți, se auzea zbârnâit de săgeți înfigându-se în scânduri. Lăncile zburau, sfâşiind sacii atârnați de pari…

Într-un colț al curții răsuna bocănit de ciocane, acompaniat de scrâşnetul enervant al pilelor ce muşcau din metal şlefuindu-l, lustruindu-l, dându-i formă… Iar ca zgomot de fond răsuna pufăitul ritmic al foalelor care încingeau cuptoarele în care se topea bronzul ce era apoi turnat în forme.

Un infern de zgomote, generat de o activitate frenetică, asezonată zdravăn cu entuziasm.

Garnizoana, liniştită până atunci, intrase în agitația caracteristică armatelor ce se pregătesc de luptă.

Waldemar, care alerga de colo-colo, dând ordine, împărțind sfaturi, făcând aprecieri şi observații, fusese impresionat de dăruirea cu care se instruiau soldații ielelor. Lâncezeala monotonă de dinaintea sosirii lui se transformase într-un exces de zel. În locul rutinei plictisitoare, se instalase o alta. Una clocotitoare, plină de agitație şi de consum de energie, în care se repetau la infinit mişcări, gesturi, ordine…

2

După vreo săptămână, mânuirea noilor arme fusese însuşită atât de bine, încât Waldemar socoti că ar fi momentul să treacă la faza următoare a pregătirii.

Până atunci pusese accent pe antrenamentul individual. De acum înainte, trebuia să transforme trăgătorii izolați într-o forță colectivă care să acționeze la unison.

Şi iarăşi urmară zile de agitație, de ordine urlate, de bubuituri în ținte…

Cele două plutoane de arcaşi şi de prăştiaşi, plasate la oarecare distanță în fața panourilor din lemn în şiruri strânse, atât cât să aibă loc să se mişte, îşi încărcau armele şi, la un ordin scurt, îşi slobozeau proiectilele în direcția cerută.

Waldemar urmărea mai multe obiective. Urmărea, în primul rând, să-şi obişnuiască luptătoarele să acționeze simultan, aruncând asupra inamicului un adevărat nor aducător de moarte. În al doilea rând, dorea ca viteza de acțiune a soldaților să crească în mod considerabil, pentru ca valurile ucigătoare să se reverse unul după altul, fiind astfel în stare să oprească un asalt duşman.

După ce-şi instruise soldații în mânuirea armelor în grup, trecuse cu ei la efectuarea de manevre. După ce trăgeau un timp într-o direcție, luptătoarele trebuia să ştie să-şi schimbe foarte iute şi în ordine alinierea, păstrând formația, dar făcând față unui atac din altă direcție. Sau să fie în stare să rupă rândurile la comandă, repliindu-se în alt loc, permițând însă ca printre ele să aibă loc înaintarea lăncierilor.

La sfârşitul pregătirii încercară o acțiunea

combinată a tuturor forțelor de care dispuneau. Lanțuri de prăştiaşi, de arcaşi şi de lăncieri îşi lansară armele ucigătoare în valuri alternative în direcția prezumtivului atac inamic, ferindu-se însă de loviturile proiectilelor aruncate de camarazii din rândurile din spate.

Rezultatele erau impresionante, erau convingătoare, erau mobilizatoare, dar demonstrau ceea ce ştiau cu toții: că progresele fuseseră rapide şi mari, dar că rămăseseră încă multe de făcut.

Şi pentru că rămăseseră de făcut, le făcură.

Şi le mai făcură o dată, şi încă o dată, şi încă o dată…

Încercau, în principal, să imagineze situații noi, să pregătească răspunsuri pentru un număr cât mai mare de acțiuni posibile ale inamicului. Waldemar le transmisese soldaților lui ceea ce încercase să le bage în cap plutonierul care îi chinuise în armată: că în bătălie nu ai timp să gândeşti prea mult şi că acționezi instinctual, din reflex. Ca urmare, trebuie să ai pregătite în subconştient cât mai multe soluții prefabricate, din care să poți să alegi atunci când va fi nevoie.

Această soluție fiind însă valabilă, îşi zise el, doar în condițiile în care ielele aveau subconştient sau ceva asemănător acestuia…

Lunile treceau, iar armata începea să se formeze. Devenea tot mai pricepută, mai redutabilă…

După ce arcaşii şi prăştiaşii începuseră să cunoască destul de bine mânuirea noilor arme, Waldemar se sfătui cu Aloonya, cu Ilmohe şi cu Babya, propunându-le un nou sistem de pază a graniței.

În fața fiecărei porți identificate trebuia să stea de pază câte un arcaş cu tolba plină, gata să tragă, la prima mişcare, în cei care încercau să pătrundă prin zidul de frontieră. Evident, o asemenea acțiune se dovedea extrem de utilă împotriva duşmanilor izolați sau în grupuri mici. În cazul încălcării graniței de cete mari de inamici, santinela trebuia să profite de efectul surprizei, să provoace pagube cât mai consistente, dar să fugă înainte de a-şi pune viața în pericol, ca să reuşească să dea alarma, iar garnizoana să poată trimite forțe considerabile împotriva duşmanilor.

Între aceste posturi fixe urma să patruleze grupuri de lăncieri şi de prăştiaşi, patrulele având două scopuri principale: a) identificarea altor porți deschise de duşmani, şi b) vânarea oricărui inamic ce apucase să se strecoare pe tărâmul ielelor. Acum ielele aveau arme redutabile cu care puteau izbi la distanță, deci îşi puteau permite schimbarea tacticii tradiționale, bazată în general pe observare şi pe defensivă…

Numai că, pentru aceste schimbări, numărul soldaților din garnizoană nu era de ajuns, având în vedere că tabăra servea, în primul rând, ca loc

de instruire.

Cei patru socotiră îndelung numărul de soldați necesar pentru echipele de patrulare, ținând seama de rezerve şi de posibilele pierderi. Ajunseră la concluzia că numărul soldaților din garnizoană trebuia cel puțin dublat. De fapt, ar fi fost nevoie de mai mulți luptători, dar capacitatea oferită de împrejmuirea din jurul fortului era limitată. Iar Waldemar nu dorea ca instruirea să se desfăşoare dincolo de ziduri, unde ar fi putut fi remarcată de vreun eventual spion.

4

În acest timp, Balia şi Maruna trudiseră din greu. Făuriseră, împreună cu subordonatele lor, lănci lungi de vreo patru metri, cu mânere din bambus rezistent şi uşor şi cu vârfuri de bronz, lungi de vreo jumătate de metru, ascuțite şi cu muchii tăioase pentru a fi folosite şi la împuns, şi la tăiat. Mai făuriseră şi scuturi ovale, din lemn uşor, acoperit cu o folie de metal roşu, rezistent şi elastic.

Waldemar îşi găsise altă ocupație. Instruise luptătoarele să meargă în formație, cu lăncile zburlite ca țepii unui arici, gata să se apere sau să izbească în orice parte, stând la adăpostul scuturilor.

Iar după ce le-a învățat toate manevrele – să meargă în ritm constant, să atace năvălind în mare viteză, să schimbe direcția de mers în timpul

marşului, să se oprească la un semnal şi să alcătuiască formație compactă de apărare –, şi-a pus sulițaşele şi arcaşii să le supună unui tir intens, cu arme fără vârf.

Asemenea atacuri aveau ca scop învățarea formației să se apere cu scuturile, în timp ce mărşăluia.

Iar timpul trecea, trecea pe nesimțite, fiindcă fiecare zi era mai bogată decât alta în muncă, în chinuri şi probleme. Şi în realizări.

Încetul cu încetul, armata se forma…

5

Într-o zi, Waldemar, care se străduia să învețe falanga să execute o întoarcere din mers fără să se încurce în lăncile lungi, fu întrerupt de un strigăt.

Se întoarse.

În poartă stăteau Babya şi Galmora, conducătoarea plutonului de arcaşi. Erau amândouă foarte agitate.

Se apropie de ele. Babya nu aşteptă să ajungă lângă ele şi începu să strige, cuprinsă de încântare:

— Merge! Treaba merge minunat, Waldemar! Am reuşit!

— Potoleşte-te şi explică-mi despre ce-i vorba!

Galmora, ceva mai calmă, dar suficient de surescitată ca să nu mai respecte ierarhia, se vârî iute în vorbă:

— Pricolicii au atacat în forță, prin una dintre

intrări! Garuna, care stătea de pază, i-a întâmpinat cu săgeți de cum au început să iasă din negură. A ucis patru... Până să pătrundă cu toții în teritoriul nostru, sosiseră şi fetele din patrulă. I-au năpădit cu un nor de proiectile şi de săgeți! i-au omorât pe toți! Au ucis zece pricolici! N-a scăpat niciunul!

— Ce-au făcut cu cadavrele?

— Le-au îngropat lângă zid, răspunse Babya. Important e că n-a scăpat niciunul cu viață, ca să-i avertizeze pe ceilalți despre armele cele noi pe care le avem...

— Bine... Dublează gărzile. S-ar putea să încerce iarăşi să treacă granița. Poate că pregătesc un atac masiv, ca să afle ce s-a întâmplat cu cei care au dispărut.

— Am înțeles, Waldemar! Iau imediat măsuri! Vreau să-ți mulțumim. Dacă nu ne-ai fi învățat felul ăsta nou de luptă, biata Garuna n-ar fi avut nicio şansă...

— Avem pierderi?

— Niciuna. Pricolicii au fost prea surprinşi ca să riposteze, când s-au trezit loviți de la distanță.

— Trebuie să fim foarte atenți, Babya! Duşmanii să nu afle încă despre surprizele pe care li le pregătim!

Deşi mai aveau multe de învățat, era evident că nu mai dispuneau de timp. Războiul putea să înceapă oricând, oriunde.

În ziua aceea, jumătate din cele mai pricepute

meseriaşe şi câteva dintre luptătoarele cele mai talentate au fost trimise la garnizoanele învecinate. Ca să pregătească luptători, să fabrice arme.

Au fost trimişi soli la rege şi la Marele Preot. Garnizoanele aveau nevoie urgentă de oameni şi de materie primă. Soliile nu anunțau nimic nou, solicitau doar intensificarea pregătirilor.

Pentru că lucrurile se precipitau.

Ritmul de instruire a fost accelerat. Din garnizoanele îndepărtate, aflate în diferite colțuri ale tărâmului ielelor, soseau mereu comandanți şi meseriaşi. Veneau să privească, să întrebe, să învețe…

Waldemar nu mai avea o clipă liberă. Alerga din zori până-n noapte, dădea ordine, se sfătuia, instruia, verifica… Abia avea timp să mai doarmă câte puțin…

6

Într-o seară, după ce-şi terminase treburile din ziua aceea şi se pregătea să se culce, îşi dădu seama că, de mult timp, nu mai apucase să se gândească la Aloonya…

Da, prin natura treburilor sale, o vedea zilnic. O întâlnea însă ca pe oricare dintre celelalte colaboratoare ale sale din garnizoană, fără a apuca să-şi spună că avea pentru ea nişte sentimente deosebite, care nu-i erau nici lui prea limpezi. O întâlnea în fugă, o întâlnire impersonală, lipsită de

orice afectivitate, pe care o uita imediat.

Până să-l cuprindă somnul, încercă să-şi reamintească figura ei. Nu reuşi.

Oare ambiția şi dorința de a se realiza îl făcuseră s-o uite? Nu... Aloonya rămăsese undeva, în subconştientul lui, acolo unde păstrezi lucrurile prețioase, dragi, pe care nu le uiți niciodată, chiar dacă nu le scoți la iveală prea des.

Îşi făgădui că a doua zi o să-şi facă timp să stea de vorbă cu ea. Cât mai devreme. Dis-de-dimineață, înainte să se apuce de treabă. O s-o invite la o plimbare şi or să stea de vorbă – sau or să tacă...

Adormi ferm convins că aşa va face, dar în ciuda faptului că se gândise la Aloonya, nu o visă în noaptea aceea, aşa cum n-o visase nici în celelalte nopți. De fapt, nu visă nimic, iar de visă ceva, nu-şi aminti nimic atunci când se trezi buimac a doua zi, din cauza răcnetului disperat al trompetei ce anunța începutul unei noi zile de trudă.

7

Dar a doua zi intră iar, din zori, în vârtejul pregătirilor. Era obosit, atât de obosit, încât acționa mai mult din încăpățânare, printr-un efort de voință, şi nu din entuziasmul cu care pornise la treabă.

Observase acelaşi lucru şi la cei din jur...

Lucrurile avansaseră foarte de mult, nu mai era nevoie să se străduiască atât. Puteau să slăbească

un pic ritmul. Trebuia să slăbească un pic ritmul. Dacă vor continua în acelaşi fel, luptătoarele se vor instrui în silă, fără niciun folos.

Iar succesele obținute până atunci fuseseră obținute în mare măsură datorită entuziasmului, dăruirii şi interesului pentru nişte lucruri noi şi extrem de atrăgătoare.

Seara se întâlni cu Aloonya, cu Ilmohe şi cu Babya, ca în fiecare seară, ca să analizeze cele făcute în ziua respectivă şi să stabilească ce aveau de făcut pentru ziua următoare.

Le spuse ce avea de gând. Spre surprinderea lui, Ilmohe rânji încântată, iar vocile ei sarcastice se domoliră într-o prețuire ascunsă cu greu:

— Ai stofă de comandant, Waldemar! E bine că ți-ai dat seama de starea de spirit a luptătoarelor şi ai grija lor…

Apoi, ca şi cum s-ar fi ruşinat că rostise asemenea aprecieri, ieşi imediat.

Babya se uită neajutorată în jur, apoi spuse, nesigură:

— Mă duc să dau ordinele pentru mâine…

Iar Waldemar rămase, prima oară după luni de zile, singur cu Aloonya.

8

Se priviră un timp, fără să scoată o vorbă.

Între ei nu se spusese niciodată nimic. Probabil că acest lucru nu avea să se întâmple vreodată…

Imposibila iubire, câtă în gând Waldemar.

Poate de aceea era iubire, pentru că era imposibilă… Altfel, s-ar fi împlinit şi s-ar fi isprăvit… Cine-şi imaginează un Romeo venind beat de la cârciumă şi o Julietă aşteptându-l în prag, înconjurată de o duzină de plozi?

Asemenea gânduri n-au rost, se puse singur la punct. O patimă de felul ăsta e rodul autosugestiei. Un lucrul care te tentează doar pentru că nu-l poți atinge…

Îşi drese glasul şi spuse, cu un ton indiferent:

— Acum, după ce-am dovedit că te poți bizui pe mine, nu crezi că ar trebui să-mi scoți brățara care arată că sunt proprietatea ta?

În sinea lui, se temea de-o asemenea posibilitate şi-şi blestema gândul idiot. Brățara era singurul lucru pe care-l avea de la Aloonya. Cum să renunțe la el?

Zâmbind dezamăgită, de parcă ar fi aşteptat altceva de la el, Aloonya răspunse:

— Waldemar, până la o hotărâre nouă a celor ce mi te-au încredințat, tot sclavul nostru rămâi! De fapt nu eşti rob… Nici n-ai fost… Brățara aceea de care vrei să scapi e doar garanția pe care o oferim acestui tărâm că luăm asupra noastră greşelile tale. E un semn că acest tărâm trebuie să te accepte…

Şi adăugă sfidătoare:

— Scoate-o dacă nu-ți place! Dar atunci, aşa cum nu poți să pui mâna pe noi sau pe vreuna din suratele noastre, nu vei fi în stare să atingi niciun

obiect, iar pământul te va înghiți! Vrei sau nu, cât timp te vei afla aici, vei purta semnul nostru!

Se întoarse şi ieşi, mândră.

Dar Waldemar avusese impresia că văzuse, în clipa în care Aloonya se răsucise spre uşă, că ochii ei verzi sclipiseră umezi…

9

Babya veni să-l trezească în zori, îngrijorată:

— Lucrurile se precipită, Waldemar! În noaptea asta, trei iscoade au încercat să se strecoare în tărâmul nostru, venind din cel al pricolicilor. Au căzut sub săgețile gărzilor. Unul dintre duşmani, care fusese doar rănit, a apucat să-i frângă un braț Maroonei, înainte ca aceasta să-l termine cu unghiile…

— Ai fost de acord, aseară, că luptătoarele sunt la capătul puterilor. N-are rost să alarmăm trupele. Gărzile şi patrulele îşi vor face datoria ca de obicei, iar celorlalți soldați le vom acorda o zi de relaxare.

În orice armată, din toate timpurile şi din orice loc al lumii, relaxare înseamnă acelaşi lucru: să-ți faci datoria în mod festiv.

Spre amiază, plutoanele se întrecură în trageri la țintă, în alergări, mers în formație şi alte plăceri cazone.

La sfârşit, Babya şi Waldemar le adresară oştenilor cuvinte solemne, după care aceştia au fost lăsați să se odihnească. Oricum se făcuse

seară…

Totuşi întrecerile avuseseră un efect liniştitor şi mobilizator. Adică exact ceea ce aşteptaseră comandanții. Luptătoarele fuseseră încântate de propriile lor rezultate şi priveau viitorul mai încrezătoare. Oaspeții din alte garnizoane urmăriseră totul cu atenție, învățând cât mai mult.

Fusese o zi bună, îşi spuse Waldemar, înainte de a adormi.

10

A doua zi, conducătorii garnizoanei se adunară din nou şi analizară situația. După toate părerile, perioada de pregătire se încheiase. Fiecare grup cunoştea foarte bine ce avea de făcut. Waldemar considera că venise momentul să încerce o acțiune de ansamblu a micii sale armate, să vadă în ce măsură grupurile componente ale acesteia puteau să colaboreze între ele şi să-şi coordoneze activitățile.

Evident, o asemenea manevră nu putea să se desfăşoare în interiorul curții, nu aveau spațiu suficient. Până atunci se feriseră să părăsească terenul înconjurat de zid, ca nu cumva să fie zăriți de vreun spion inamic. Dar Waldemar considera că nu riscau să fie văzuți de răuvoitori, bizuindu-se pe vigilența santinelelor plasate lângă graniță. Şi, cu toate că îşi dădea seama de importanța păstrării în secret a existenței armatei, îşi dădea la

fel de bine seama că trupele aveau nevoie să exerseze, că nu-şi putea permite să le arunce în luptă doar ca o adunătură de indivizi bine instruiți, dar care nu ştiau să acționeze ca un mecanism complex însă bine reglat.

Babya era de acord cu el şi îi susținu propunerea. Celelalte se lăsară convinse uşor.

Stabiliră toate detaliile, comandanții de plutoane primiră instrucțiuni precise, apoi plecară să-şi anunțe soldații şi să facă pregătirile necesare.

Pe la amiază, atunci când soarele dogorea mai tare, armata ieşi în marş din curtea garnizoanei, în formație de luptă. În față mergeau prăştiaşii şi arcaşii. Pe flancuri se aflau aruncătoarele de lănci. În centru se găsea falanga masivă.

Mărşăluiră un timp, ocolind de câteva ori zidul garnizoanei. Waldemar ar fi vrut să parcurgă o distanță mai mare, dar se lăsase convins de argumentele celorlalți şi acceptase să păstreze trupele în apropierea clădirii. Schimbară de câteva ori ritmul, trecând de la marş la alergare, apoi revenind la marş. Ielele păstrară de fiecare dată formația, dând dovadă de disciplină şi ordine, respectând întrutotul comenzile pe care le răcneau comandanții lor.

Apoi coloana îşi schimbă direcția de mers şi se îndreptă spre pădure.

La un semn, soldații din frunte îşi sloboziră proiectilele asupra țintelor pregătite din timp, apoi se dădură iute la o parte, lăsând drum liber

falangei, care atacă în forță, năvălind asupra momâilor ce reprezentau duşmanii, ciuruindu-i cu lovituri de lance, călcându-i în picioare ca un torent ucigător…

Manevra fusese corelată perfect, fiecare îşi ştiuse rolul şi îl interpretase desăvârşit.

Se întoarseră obosiți şi încântați în tabăra împrejmuită de zidul alb, lucios.

11

— Manevrele de astăzi au mers bine. Sigur, lucrurile s-ar putea să nu se desfăşoare la fel de bine într-o luptă adevărată, cu duşmani care nu-s doar nişte siluete alcătuite din crengi şi din frunze. Cred totuşi că-i timpul să trecem la o acțiune generală, le spuse spre seară Waldemar Aloonyei şi Ilmohei. Propun ca jumătate din garnizoană să fie trimisă imediat la celelalte tabere, să accelereze pregătirea acestora. În locul lor să vină luptătoare noi, care să învețe de la cele vechi. Între timp, să supraveghem cu grijă granița. După ce vom avea arme suficiente şi destule luptătoare instruite, vom discuta cu regele şi cu sfetnicii planul de luptă.

— Suntem întrutotul de acord, răsunară calme şi încrezătoare vocile Ilmohei.

Aloonya se mulțumi să dea din cap.

De când avuseseră discuția aceea, se ferise să mai rămână singură cu Waldemar. Iar când se întâlneau de față cu ceilalți, nu-l privea niciodată

în ochi.

3. Răpirea

1

Vârtejul ameţitor al treburilor cotidiene îl prinse din nou. Sau, mai bine zis, nu-i dăduse drumul nicio clipă. De când sosise în garnizoană Waldemar trăia într-o stare de agitaţie continuă. Nu putea spune că nu-i plăcea. Redevenise activ, se scuturase de amorţeala moleşitoare ce-l cuprinsese nu numai de când nimerise pe tărâmul ielelor, ci de demult, de când Claudia...

Izgoni gândurile sumbre şi evită amintirile amare. Nu avea timp pentru ele. Exista o singură metodă sigură de a înmormânta regretele tardive şi inutile: acoperirea lor cu un strat gros de griji şi preocupări noi, care nu aveau nicio legătură cu trecutul.

Nu putea defini starea sa de spirit drept *fericire,* ci mai degrabă drept *mulţumire.*

Nu se mai simţea singur, nu se mai simţea stingher şi fără rost. Fusese acceptat într-o comunitate. E adevărat că acea comunitate avea o mulţime de elemente ce-i erau străine, dar, în acelaşi timp, avea la fel de multe lucruri care se potriveau cu ceea ce aştepta el de la o societate omenească – nu una ideală, bineînţeles, ci una obişnuită, în care defectele să fie echilibrate de

cantitatea minim necesară de calități.

Pentru prima oară în viață întâlnise o cooperare deplină a partenerilor săi. Nu încercase „să se dea mare” față de aceştia, pentru că s-ar fi văzut imediat la ce se pricepea şi la ce nu. Se mulțumea doar să lanseze idei şi sugestii care picau pe un teren propice, roditor, care abia aştepta sămânța. Nu dădea ordine, nu îndeplinea porunci. Conlucrau. Erau parteneri, indiferent de funcții sau de responsabilități. Fiecare contribuia cu ceea ce ştia sau cu ce putea. Discutau variante, le verificau, le îmbunătățeau… Toți comandanții de plutoane, Babya, meseriaşii, soldații de rând – puneau suflet în ceea ce făceau. Se străduiau din răsputeri să învețe, să se perfecționeze, să se autodepăşească. Şi respectau o autodisciplină aparte, nu neapărat militară, ci mai degrabă disciplina de dinaintea deznădejdii, disciplina unei specii conştiente că e amenințată de distrugere dacă nu scoate la iveală tot ce are mai bun.

2

Aloonya şi Ilmohe îl asistau îndeaproape în tot ce făcea.

Nu se purtau cu el ca nişte supraveghetori sau ca nişte paznici, ci acționau în calitate de consultanți, de consilieri şi participanți direcți la sarcinile comune. Se antrenau alături de celelalte iele, dovedind o pricepere ieşită din comun. Se vedea că doreau să fie mai bune decât celelalte şi

să-şi justifice poziția de conducere. Sau poate asta era firea lor, plină de ambiții şi de spirit de combativitate. Waldemar se întreba uneori ce genera ambiția şi competitivitatea aceea, având în vedere că avea de-a face cu o lume lipsită de sex, deci lipsită de impulsul masculului de a ieşi în evidență, de a se remarca pentru a atrage atenția femelei, ca să-şi transmită mai departe cromozomii şi caracteristicile genetice…

Oricum, cele două se străduiau în mod evident să-l ajute, să-i fie de folos.

Aloonya păstra distanța, încercând să aibă cu el doar relații de serviciu, ca să zicem aşa. Ilmohe se dovedea de-o complexitate aparte. În unele momente era veselă, prietenoasă, deschisă. O tovarăşă perfectă. Apoi, deodată, devenea suspicioasă, bănuitoare, chițibuşară… De parcă i-ar fi părut rău că se lăsase atrasă de farmecul lui. Sau, mai corect, de parcă s-ar fi ferit să nu se lase cuprinsă de-un sentiment ce-o speria…

Aloonya şi Ilmohe… Făpturi de alt fel, din altă lume, incompatibile, din toate punctele de vedere, cu el. Nici măcar nu le putea atinge. Dar atât de feminine… Mai feminine decât multe femei de pe Pământ.

3

Waldemar îşi impusese o anumită comportare față de cele două. Conştiința sentimentului imposibil, ambiguitatea atitudinii lor față de el îl

făceau să se controleze foarte mult. De fapt, ştia oare ce sentimente aveau ele faţă de el? Ştia doar că îl foloseau. Nu era convins că scopul urmărit de ele îi fusese dezvăluit în totalitate. Ura de la început a Ilmohei şi izbucnirile ei isterice nu-l lăsau să fie convins de sinceritatea ei în momentele în care îi arăta bunăvoinţă. Iar Aloonya se purtase, dacă se gândea bine, într-un fel foarte aleatoriu…

Îi amintea de pisica pe care o avusese într-un timp. O iubise, o mângâiase, o alintase, avusese grijă de ea. Dar nu-şi închipuise nicio clipă că ar fi fost altceva decât un animal inferior. Oare nu reprezenta pentru Aloonya (nu-i păsa de Ilmohe, deşi se temea oarecum de ea) un fel de pisică sau câine (sau alt animal domestic) pe care-l foloseşti şi faţă de care manifeşti afecţiune, ştiind însă tot timpul că distanţa dintre speciile voastre e imensă?

Mai bine muncă, cât mai multă muncă, astfel încât gândurile să fie ţinute bine în frâu… Ghidurile despre femei, de orice specie şi de pe oricare tărâm, sunt zdrobitoare, mai ales dacă ai avut şi nişte experienţe neplăcute în privinţa asta.

4

Oricum, Waldemar nu trebuia să-şi propună să se dedice muncii ca să scape de ghiduri. Avea mult mai multă treabă decât putea să facă un om normal, chiar mai multă decât putea să facă un

om cu calități deosebite, nu unul ca el. Aşa că se lăsase purtat de evenimente şi nu mai avusese timp de filosofări zadarnice şi demoralizante.

Într-o seară, când patrula care urma să controleze pe timpul nopții spațiul dintre posturile de pază se pregătea de plecare, Ilmohe îi spuse brusc lui Waldemar, fără niciun fel de introducere:

— Aş vrea să plec cu fetele. Antrenamentele sunt bune, dar cred că-i nevoie şi de practică. Mi-ar prinde bine să văd cu ochii mei cum se folosesc pe teren cunoştințele învățate.

— Faci cum crezi, mormăi Waldemar, care era preocupat de alte treburi şi nu avea chef de discuții mai mult sau mai puțin teoretice. Numai că mâine o să fii moartă de oboseală, iar când o să ne strângem să discutăm problemele legate de instruirea celor noi, abia o să fii în stare să ne asculți…

Îi trecu prin minte că ar fi fost bine să facă şi el un asemenea drum, să privească lucrurile şi din alt punct de vedere, să-şi schimbe măcar pentru un timp preocupările, să asculte şi alte opinii în afara celor din cercul colaboratorilor săi apropiați.

Da, ar fi fost bine.

Dar, dintr-un anumit punct de vedere, ar fi însemnat să piardă nişte timp pe care nu-l avea.

Nici Ilmohe nu dispunea de acest timp. Nu putea să facă rost de el decât luându-l din altă parte, sacrificându-şi timpul rezervat odihnei. Era evident că Ilmohe, abia întoarsă în tabără după un

drum obositor ce durase toată noaptea, nu avea să fie în stare să contribuie cu ceva la reuniune, nici măcar nu avea să fie în stare să asculte ceea ce urma să se discute a doua zi de dimineață.

Ca de obicei, atunci când prezicea ceva rău, avea dreptate. Ilmohe nu numai că n-a fost în stare să-i asculte la consfătuirea de dimineață, dar nu i-a ascultat deloc, pentru că nici măcar n-a participat la şedința din dimineața aceea.

Patrula de noapte nu se întorsese până la ora reunirii conducătorilor taberei.

5

În ciuda faptului că Ilmohe nu era o persoană obişnuită şi că avea în garnizoană anumite împuterniciri şi obligații, nimeni nu remarcase faptul că lipsea de la consfătuire. Aveau multe lucruri de discutat, de dezbătut, de rezolvat…

Discuțiile fuseseră furtunoase, se verificase modul în care se îndepliniseră sarcinile, se stabiliseră sarcini noi, se făcuseră planuri… Toți erau obosiți, erau nervoşi, erau îngrijorați, erau preocupați, erau tracasați, erau surmenați…

Abia spre sfârşit Waldemar se uită în jur şi, nevăzând-o, întrebă, într-o doară:

— Ce-i cu Ilmohe? Doarme?

— Patrula nu s-a întors încă, răspunse Babya. Sunt puțin îngrijorată. Poate s-a întâmplat ceva… Oricum, nu cred că a avut loc vreo luptă, s-ar fi dat alarma până acum… Totuşi trebuie să se fi

întâmplat ceva, din moment ce fetele încă nu au apărut. Bănuiesc că nu-i nimic grav, au mai întârziat şi altă dată.

— Trimite câțiva cercetaşi să vadă despre ce-i vorba, îi răspunse calm Waldemar, şi-şi văzu de treburi.

Uită imediat de întâmplare, ca şi cum ar fi fost ceva lipsit de importanță.

6

Cercetaşii se întoarseră repede. Şi aduseseră ştiri rele.

Ca întotdeauna, ştirile rele circulă repede…

Nu găsiseră patrula.

Nu aflaseră nimic concret.

Între două posturi de pază, într-un loc ce nu putea fi văzut de santinelele de la capetele segmentului de drum, găsiseră câteva săgeți rupte. Doar atât.

De la unul dintre posturi fusese văzută patrula trecând. Santinela nu vorbise cu cei din patrulă, se mulțumiseră cu toții să se salute prin semne, nu făcuseră niciun zgomot, ca să nu atragă atenția eventualilor duşmani aflați de cealaltă parte a barierei de negură.

Ilmohe şi însoțitoarele ei trecuseră deci de postul acela, dar nu ajunseseră la postul de pază următor.

Dacă se întâmplase ceva, atunci se întâmplase acolo, între cele două santinele, în locul acela

izolat de lângă frontieră, unde nu văzuse nimeni nimic…

Oricum, era prima oară când o patrulă întreagă dispărea fără urmă.

Iar dispariția aceea misterioasă nu trebuia să fie tratată ca un lucru lipsit de importanță, era limpede că avusese loc o acțiune a unor duşmani, o acțiune ce dovedea curaj şi inteligență.

7

Waldemar nu pierdu timpul. După ce ascultă raportul cercetaşilor şi află tot ce descoperiseră aceştia, îşi luă scutul şi-i făcu semn Aloonyei să-l urmeze.

Plecară amândoi, fără să mai zăbovească.

Babya strânse iute câțiva arcaşi şi fugi după ei.

Merseră în grabă, aproape alergând, până la locul despre care li se vorbise.

Waldemar ceru celorlalți să rămână deoparte şi începu să cerceteze împrejurimile. Într-un tufiş descoperi câteva săgeți, cu tijele frânte. Cineva călcase pe ele, fără să le vadă. Din nefericire, terenul din tufiş era tare, pietros, nu rămăsese pe el nici măcar urma piciorului care rupsese săgețile, nici măcar atât cât să-ți dea seama cam ce formă avea piciorul acela.

În afară de săgeți, nimic.

Examină atent nisipul moale dintre copaci şi zidul cețos. Găsi doar urmele paşilor cercetaşilor trimişi după patrulă…

Ciudat, îşi zise Waldemar. Cum să dispară aşa o patrulă întreagă, fără să lase niciun semn? Doar nu plecase de acolo în zbor…

Se întoarse înapoi, trecând pe lângă ielele care-l priveau îngrijorate şi speriate.

Se duse pe cărarea pe care veniseră acolo şi merse de-a lungul ei.

După un timp descoperi urmele lăsate de patrulă, atunci când venise…

Se luă după ele, refăcând traseul patrulei.

Urmele se întrerupeau brusc, atunci când ajungeau în apropierea locului în care găsiseră săgeţile…

Era clar: cineva netezise nisipul, pentru a nu se şti în ce loc se desfăşurase lupta. Dacă avusese loc vreo luptă…

Waldemar se ghemui şi răscoli cu atenţie praful mărunt, pietros, din jurul cărării. La un moment dat descoperi o pată mică, umedă. Sânge. Se părea că în locul acela fusese rănit cineva…

O chemă pe Aloonya. Aceasta îngenunche lângă el şi-şi trecu degetele prin nisipul ud.

— Nu-i sânge de-al nostru, şopti ea.

Căutară mai departe.

Căutarea lor se dovedi zadarnică.

După un timp îşi dădură seama că pierdeau vremea şi renunţară să mai caute.

Nisipul ascunsese alte urme, dacă existaseră…

Îşi îndreptară atenția spre copaci, se apucară să cerceteze şi pădurea. Ielele veniră toate după ei, nu mai aveau de ce să ocolească petecul de nisip, se lămuriseră că acolo nu aveau ce să mai găsească.

Într-un loc descoperiră un tufiş cu crengile rupte, de parcă ar fi căzut cineva peste el…

Alături văzură o scrijelitură în coaja unui copac…

Waldemar găsi, într-o crăpătură din scoarța unui arbore, câteva fire de păr care semăna cu cel de câine. Ca şi cum un animal, înalt aproape cât un om, s-ar fi rezemat de arborele acela, în timp ce aştepta ceva sau pe cineva, ascunzându-se cu grijă printre crengi, astfel încât să nu fie văzut de pe cărarea de lângă graniță.

Era evident că în locul acela avusese loc o luptă.

Una scurtă.

Era la fel de evident că fusese vorba de o ambuscadă pregătită cu grijă de către pricolici, în care ielele picaseră nepregătite, fiind luate prin surprindere şi neopunând, practic, niciun fel de rezistență…

După care duşmanul încercase să şteargă urmele.

De ce?

De ce nu lăsase la vedere cadavrele sfârtecate, măcelărite groaznic, aşa cum făcea de obicei?

Waldemar le chemă deoparte pe Aloonya şi Babya. Discutară între ei în şoaptă.

— E clar că au fost atacate de pricolici. Dar unde-s cadavrele? De ce pricolicii s-au străduit să şteargă urmele?

— Probabil ca să nu ştim că au fost ucise. Sau poate ca să nu ne dăm seama că au fost ucise aici, unde există, probabil, vreo poartă secretă, zise Babya.

— Nu cred, o contrazise Aloonya. N-am găsit urme de sânge de iele nici în pădure, nici în nisip. Deci sunt şanse mari să nu fi fost omorâte. Cred că le-au capturat... Dar de ce să le fi luat prizoniere?

— Ca să le ucidă în chinuri sau ca să le jertfească vreunui zeu al lor, îşi dădu cu părerea Waldemar.

— Pricolicii nu obişnuiesc să facă aşa ceva... Nu, este clar că au urmărit alt scop... Noi suntem convinse că tovarăşele noastre au fost prinse de pricolici şi duse în tărâmul acestora. În pădure nu-s urme care să indice că s-ar fi îndreptat spre teritoriul nostru.

— Dar de ce au avut atâta grijă să şteargă urmele?

— Pentru a câştiga timp, probabil...

— Şi de ce au luat totul cu ei: arme, lucruri...?

Abia pusese întrebarea, că descoperi singur răspunsul:

— Armele! Asta voiau! Au descoperit că în ultimul timp toți spionii şi cercetaşii lor dispăreau fără urmă. Pricolicii au bănuit că avem arme de-un fel nou şi au decis să pună mâna pe ele!

— Cu ce erau înarmate cele din patrulă? întrebă sec Aloonya.

— Cu arcuri şi săgeți, şopti Babya.

— Tot e bine... Pricolicii n-au mai văzut niciodată aşa ceva şi vor trebui să afle cum se folosesc...

10

Waldemar oftă din adâncul sufletului şi mormăi în şoaptă, înciudat şi descurajat:

— Planul nostru se duce de râpă... Dacă pricolicii au aflat deja ce arme avem... şi dacă-şi vor fabrica unele asemănătoare... atunci toate elementele care ne avantajau au dispărut cu desăvârşire...

— Nu cred că lucrurile sunt, deocamdată, chiar atât de grave, îl întrerupse Aloonya. Nu uita cât timp ne-a trebuit să facem acele arme şi să aflăm cum se mânuiesc... Şi asta în condițiile în care ne-ai învățat o mulțime de lucruri. Dar dacă vom pierde vremea de pomană, s-ar putea ca grija ta să fie întemeiată.

Waldemar gândea mai iute ca niciodată. Simțea că-l doare capul de atâta concentrare. În cele din urmă ajunse la nişte concluzii şi se grăbi să le aducă şi celorlalți la cunoştință:

— Nu văd decât două soluții. Una ar fi să declanşăm atacul general cât mai curând, deşi nu suntem pregătiți şi s-ar putea să suferim pierderi grele. Iar a doua ar fi să încercăm să recuperăm armele, dar mai ales soldații, din ghearele pricolicilor. Pentru că degeaba au arme, dacă n-au de la cine să afle cum se folosesc.

11

— Propui să trecem în tărâmul pricolicilor ca să încercăm să le eliberăm pe Ilmohe şi pe celelalte? întrebă neîncrezătoare Aloonya. Noi n-am pătruns niciodată în alte tărâmuri. Nu le cunoaştem, nu ştim ce ne aşteaptă acolo. Nu suntem obişnuite cu astfel de expediții. Mi se pare o treabă extrem de riscantă.

— Ai altă propunere? Dacă tovarăşele noastre rămân în mâinile duşmanilor, până la urmă, prin torturi sau cu ajutorul drogurilor, pricolicii vor afla ce-i interesează.

— Atunci, să pornim! se înflăcără brusc Aloonya.

— Să nu ne pripim. Probabil că acum sunt departe, într-un loc sigur... Să ne întoarcem în tabără şi să ne gândim bine. Ştim doar un lucru: trebuie să trecem dincolo şi să ne salvăm camaradele. Nu-i vorba numai de ele, deşi e datoria noastră să le scăpăm. În joc se află întregul tărâm al ielelor!

4. Urmărirea

1

Waldemar, Aloonya şi Babya se înghesuiseră în cămăruța îngustă de lângă uşa pe care se intra în clădirea garnizoanei. Nu se strânseseră în sala de consiliu, pentru ca ielele din garnizoană să nu-şi dea seama că avea loc o reuniune de urgență şi să nu se alarmeze inutil.

Era limpede că trebuia să acționeze rapid. Dar cum? câți luptători să treacă dincolo de zidul de negură? O expediție serioasă ar fi putut duce la un război declanşat prematur. Un grup restrâns ar fi fost anihilat uşor, dacă nu se strecura pe furiş…

Babya înclina spre un atac în forță, cu toți luptătorii disponibili.

Waldemar, convins că prizonierele se aflau deja departe, opta pentru câțiva soldați care să caute, în primul rând, să afle unde fuseseră duse şi sub ce pază erau ținute. În funcție de situație, urma să decidă la fața locului cum să acționeze.

Cea care avea să încline balanța spre o hotărâre sau alta era Aloonya. Aceasta oftă din greu şi se ralie părerii lui Waldemar. De parcă, dacă n-ar fi fost situația gravă în care se afla întreg tărâmul, ar fi preferat s-o lase pe Ilmohe în mâinile pricolicilor…

— Bine. Un grup redus… mormăi Babya. Cât de redus? Cine-l va conduce? Din cine va fi format?

— Eu îl voi conduce, stabili sigur de sine

Waldemar.

— Imposibil! izbucniră simultan cele două. Eşti prea important, prea preţios! Nu trebuie să rişti!

— Ba da. Datorită armelor mele voi fi, practic, invincibil. Iar ceea ce am avut să vă învăţ v-am învăţat. Puteţi să vă descurcaţi singure de acum încolo. Babya va rămâne aici, să conducă bunul mers al treburilor din garnizoană. Aloonya va merge cu mine. Am nevoie de sfaturile ei. Ne vor însoţi cinci arcaşi. Doar atât.

Vorbise pe un ton ferm, de conducător, care nu permitea comentarii. Cele două iele schimbară între ele priviri pline de subînţeles şi aprobară, supuse, din cap.

După aceea, Aloonya plecă să rezolve problemele urgente.

Waldemar rămase să selecteze arcaşii doar cu Babya, care-şi cunoştea bine luptătoarele.

La miezul nopţii urma să pornească la drum.

2

Waldemar mergea prin beznă, călăuzit de Aloonya care-l ţinea de braţ cu degetele-i reci. Ielele înarmate cu arcuri se înşirau în urma lor, înaintând în tăcere.

Trecură ca nişte umbre pe lângă posturile de pază şi se opriră în locul în care dispăruseră Ilmohe şi însoţitoarele ei. Aloonya începu să plimbe toiagul lung, metalic (pe care-l luase cu ea,

ca şi celelalte luptătoare, de parcă n-ar fi avut deplină încredere în armele cele noi) de-a lungul zidului neguros, pe care ea îl distingea perfect în întunericul desăvârşit. Lunile verzi nu răsăriseră încă…

Nici urmă de trecere.

Bariera părea compactă.

— Încearcă mai sus, şopti Waldemar. Poate că au făcut deschiderea într-un loc mai greu de detectat…

Aloonya se ridică în vârful picioarelor şi-şi împunse bastonul în zidul graniței, căutând trecerea invizibilă.

Se strădui zadarnic. Până la înălțimea la care putea ajunge cu toiagul, ceața solidă se dovedea impenetrabilă.

Furioasă, Aloonya dădu cu piciorul în baza zidului. Iar piciorul i se cufundă în întunericul dens…

Trecerea era la nivelul solului. O trecere îngustă, scundă, greu de detectat. Era, de fapt, un tunel prin care puteai pătrunde doar târându-te.

Waldemar îşi fixă scutul pe brațul stâng, încercă pumnalul, să vadă dacă iese uşor din teacă, şi se întinse pe nisip. Apoi începu să înainteze lent, pe genunchi şi pe coate, ținând scutul în față.

Aloonya se pregătea să străbată bariera în urma lui.

Waldemar înaintă pe pipăite în beznă, fără să vadă nimic, fără să poată aprecia cât de mult

mersese. Ceața fumurie mirosea a uscăciune, a piatră lânoasă şi lipsită de densitate. O ceață, o negură ca asta ar trebui să miroasă a umezeală, îşi zise Waldemar. Ceața asta nu avea decât înfățişarea de ceață. Nici densitatea, nici mirosul ei nu erau cele ale unei neguri de pe pământ. Potoleşte-te, Waldemar! îşi zise el. Dacă ăsta ar fi singurul lucru aiurea din lumea asta…

După câteva secunde, întunericul se spulberă brusc, de parcă cineva ar fi tras o perdea din fața lui. O lumină galben-portocalie, stridentă, țipătoare, îi înțepă ochii, orbindu-l pentru o clipă.

Rămase locului până se obişnui cu sclipirea ciudată, apoi, rămânând încă în umbra negurii zidului, privi în față.

3

Tărâmul pe care îl avea în față strălucea. Razele soarelui portocaliu, metalic, cu înfățişare artificială, se reflectau în pietrele lucioase ce se întindeau, cât vedeai cu ochii, într-o învălmăşeală haotică. Peisajul nu semăna deloc cu cel văzut când aruncase o privire în tărâmul pricolicilor, cu ceva timp în urmă.

Rezemat de-o stâncă albă, ce sclipea portocaliu, stătea un duşman cu o lance lungă în mână. Părea că se simte în siguranță, pentru că nu se uita nici măcar din când în când spre poarta ascunsă în zid, pe care ar fi trebuit s-o păzească.

Waldemar gândi iute. Nu avea timp să-l

captureze. Trebuia să-l elimine înainte ca acesta să apuce să dea alarma.

Se zvârli afară din tunel şi se ridică în picioare. Apariția lui subită îl ului pe străjerul neatent, care rămase imobil, cu ochii holbați.

Waldemar făcu un salt, trăgându-şi pumnalul din teacă în timp ce zbura prin aer. Ateriză lângă pricoliciul păros, cu bot de câine, şi, în clipa în care picioarele îi atinseră pământul, izbi. Lama de oțel se afundă adânc în trupul duşmanului, provocând izbucnirea unei vâlvătăi albastre. Pricoliciul fu cuprins de scântei azurii, se zgârci, se mototoli, se carboniză. Lancea, ce fusese ținută de o mână care nu mai exista, se prăbuşi cu zgomot pe solul pietros.

Waldemar se întoarse. Auzise în spate un zgomot uşor.

Din negură, cu bastonul în mână, cu arcul şi tolba de săgeți în spate, apăruse Aloonya. În urma ei se strecurară celelalte cinci iele.

Se strânseră în jurul lui, aruncând priviri îngrijorate în jur.

4

Se ascunseră printre stânci. N-avea niciun rost să caute urme pe pietre.

Waldemar le şopti:

— Aşteptăm până apare schimbul străjerului. Încercăm să-l prindem viu. Poate aflăm ceva…

Rămaseră ore în şir în căldura insuportabilă.

Deodată, auziră tropote, râsete, zăngănituri.

Pe o cărare îngustă se strecurau cinci pricolici, cu lănci lungi în mâini, discutând veseli, fără grijă.

Aloonya îi şopti:

— Tu să stai deoparte. Fetelor, trageți în cei doi din față şi în cei doi din urmă. Împănați-i cu săgeți, să fim sigure că le-am venit de hac! Pe cel din mijloc o să-l lovesc eu…

Când duşmanii ajunseră chiar lângă ele, corzile arcurilor zbârnâiră sinistru, la unison. O dată. De două ori. De trei ori… Patru pricolici se prăbuşiră morți înainte de a atinge solul. Cel din mijloc, neatins, rămase înlemnit, fără să-şi dea seama ce se petrecea. Când înțelegerea începu să se furişeze în mintea lui greoaie, era prea târziu… Bastonul Aloonyei se abătuse asupra brațului lui, făcându-l să scape lancea. Iar în clipa următoare, unghiile ei ascuțite se opriseră pe gâtul pricoliciului.

— Să nu scoți niciun sunet! Să stai cuminte şi să răspunzi la tot ce te întrebăm! Altfel, te jupuim de viu!

Poate că individul păros, diform, cu brațe şi picioare groase, lungi, cu figură canină, înspăimântătoare, ar fi încercat să scape, să se zbată, dar cele cinci iele îl apucaseră imediat de membre şi de gât şi-l țineau bine.

— Waldemar! se auziră vocile poruncitoare, dure, ale Aloonyei (ciudat, nu le mai auzise de mult, se rezumase, tot timpul pregătirilor militare, la o singură personalitate…), du-te după stâncile

alea şi stai acolo. Dacă poţi, astupă-ţi urechile!

Bănuind ce avea de gând şi ştiind că nu avea cum s-o împiedice (de fapt nici nu voia), se supuse. Auzi un urlet înfiorător, apoi vocile reci, înghețate, amenințătoare, şuierară iarăşi:

— Ăsta-i doar începutul! Ca să ştii ce te aşteaptă! Unde sunt camaradele noastre?

— Nu ştiu! răspunse un țipăt disperat. Au fost duse la garnizoană!

— Trăiesc?

— Trei au fost mâncate…

— Care?

— Cele cu păr blond…

Deci Ilmohe trăia. Cel puțin în momentul în care pricoliciul venise să-şi preia postul…

— Câți luptători sunt în garnizoană?

— O sută…

— Unde se află sediul?

Urmă o descriere încurcată, întreruptă de vaiete şi gemete, a modului în care se ajungea la sălaşul duşmanilor.

După aceea, un gâlgâit înfundat. Apoi tăcere…

Cele şase luptătoare se apropiară de Waldemar, având încă luciri crunte în ochi.

— Să mergem… Nu-i bine să vezi ce-a rămas din el, oftă Aloonya, din nou cu o singură voce. Să vedem cum arată garnizoana. După aceea vom hotărî ce-i de făcut.

Clădirea era un hangar mare, din lemn cioplit grosolan. N-avea nici gard, nici anexe. În jurul ei patrulau la întâmplare zece monştri păroşi, înarmați cu lănci lungi.

— Probabil că înăuntru mai sunt vreo cincizeci, comentă Aloonya. Restul trebuie să fie la posturile de pază. Poate avem noroc şi în clădire sunt chiar mai puțini, dacă or fi trimis vreo echipă în misiune… Iată ce propun, Waldemar: îi lichidăm cu arcurile pe cei de afară. Apoi năvălim înăuntru. Tragem în tot ce mişcă. Probabil că vom apuca să lansăm fiecare vreo două săgeți, înainte ca pricolicii să-şi dea seama că au fost atacați şi să fie în stare să reacționeze. Asta înseamnă că vom scoate din luptă încă vreo zece indivizi… Vor rămâne măcar treizeci, patruzeci de pricolici gata să se repeadă la noi. O să urmeze o luptă corp la corp. Atunci, rolul tău va fi important. Cu armele pe care le ai, vei face minuni… Va trebui să capturăm unul dintre conducătorii garnizoanei, de la care să obținem informații.

— De acord, răspunse Waldemar, fără să comenteze în vreun fel propunerea Aloonyei.

Ce-ar fi fost de comentat? Era o propunere nebunească, dar şi singura manieră posibilă de acțiune.

Ielele se risipiră printre stânci, ca nişte umbre luminoase.

Apoi răsunară zbârnâituri scurte, iuți, urmate

de gemete înfundate, apoi de tăcere. Pricolicii care patrulau în jurul clădirii se prăbuşiră şi rămaseră nemişcați.

Cei şase soldați ai ielelor se apropiară încet, prevăzători, de uşă. Waldemar o deschise cu o mişcare bruscă, iar ielele năvăliră în clădire, cu săgețile potrivite în corzile arcurilor.

6

Îndată ce uşa fu dată de perete, săgețile şuierară, înfigându-se în mulțimea care se îngrămădea în sala mare, întunecată.

După al doilea şuvoi de vârfuri ascuțite, zburătoare şi ucigătoare, Waldemar se năpusti asupra duşmanilor ce nu-şi reveniseră încă din uimire, lovind cu pumnalul în stânga şi-n dreapta. Camera uriaşă se luminase toată datorită focul albastru ce se învârtejea din vârful lamei de oțel. Pricolicii, după ce ieşiseră din starea de împietrire inițială, fuseseră cuprinşi de panică şi fugeau în toate părțile, scoțând strigăte îngrozite, nişte schelălăituri stridente, demente…

În urma lui Waldemar năvăliseră ielele, folosindu-şi unghiile lungi ca nişte cuțite. Despicau, sfâşiau…

Sala se umpluse de mirosul greu, grețos, al sângelui şi de miasma trupurilor arse…

În fundul încăperii, o scară grosolană de lemn ducea spre etaj. Acolo se aflau, probabil, dormitoarele şi camerele ofițerilor, pentru că din

susul scării coborâră câțiva pricolici solizi, calmi, cu lăncile pregătite. Se grupară, hotărâți să-şi vândă scump pielea. Lansară cu precizie armele asupra atacatorilor. Waldemar pară cu scutul şi se repezi pe trepte, izbind năvalnic cu pumnalul, împingând cu pavăza de metal. Auzi un strigăt îndurerat: una din iele fusese atinsă de o suliță. Waldemar lovi cu mai multă furie în cei ce se aflau în fața sa…

Apoi auzi o voce aspră, lângă el:

— Pe ăsta lasă-mi-l mie! Ne trebuie unul viu!

Aloonya izbi cu toiagul greu în țeasta supraviețuitorului, iar pricoliciul se prăbuşi pe treptele de lemn.

Scotociră peste tot. Nu găsiră niciun duşman în viață, dar nici pe camaradele lor sau obiectele acestora.

Ielele se întoarseră spre cel prăbuşit, care gemea încet. Una dintre ele, cu o despicătură urâtă la şold, îl îmboldi cu vârful unghiei:

— Avem de discutat, amice!

Aloonya o trase de braț, o duse deoparte, îi unse rana cu o alifie roşcată şi-i făcu un bandaj strâns, deşi rana se închidea văzând cu ochii. Apoi se întoarse spre Waldemar:

— Du-te şi vezi ce-i pe afară! S-ar putea să se întoarcă vreo patrulă… Doomna, Alivia, mergeți cu el!

Waldemar ieşi, uşurat. Bănuia ce avea să se petreacă în absența lui şi prefera să nu fie de față.

7

Când urletele înfiorătoare dinăuntru încetară şi tăcerea se întinse, plină de înțelesuri sinistre, Aloonya apăru în prag, ținând în mână o bucată de scândură pe care scrijelise ceva cu unghiile-i ascuțite. Urma lăsată în lemn era însângerată, ca şi degetele ei…

Waldemar simți un ghem ce i se strânsese în stomac, iar acum încerca să-i iasă pe gură. Trase adânc aer în piept şi se stăpâni. Aici era altă lume, alte reguli. Nu omorâse şi el destule ființe, din specii care lui, personal, nu-i făcuseră nimic? Dacă accepți să lupți pentru o tabără, te implici în toate faptele ei. Că eşti sau nu de acord cu ele, asta nu înseamnă că eşti mai puțin părtaş. Iar faptele erau aşa cum erau, nu le lăsau loc de întors: dacă nu dădeau repede de urma Ilmohei, se ducea totul de râpă…

Se apropie de Aloonya şi întrebă, cât putu de calm:

— Ce-ai reuşit să afli?

— Au fost duse la Balzar, fosta capitală a provinciei pe vremea când zona aceasta făcea parte din tărâmul nostru. Din câte mi-a… împărtăşit pricoliciul, nu s-au făcut schimbări importante în clădirea Sfatului. S-a instalat în ea prințul guvernator. Iar în cămările de la subsol au fost amenajate celule pentru prizonieri. Dacă mai sunt în viață, acolo trebuie să se găsească prietenele noastre…

— Cunoşti drumul?

— Foarte bine, chiar. Iar pricoliciul mi-a spus unde sunt garnizoane sau posturi de pază.

— E greu să ne strecurăm până acolo?

— Avem de străbătut o regiune deşertică, pustiită în timpul războiului. Iar când ajungem lângă Balzar, ştiu un drum care o să ne permită să ajungem chiar în Casa Sfatului, fără să afle nimeni.

Aloonya adăugă încet:

— Cred că ar trebui să plecăm… Înainte să vină cineva, să-şi dea seama ce s-a întâmplat şi să alarmeze garnizoanele din jur.

Zăboviră doar cât să smulgă săgeţile din cadavre.

Înainte de a ieşi din clădire, una dintre iele, la un semn al Aloonyei, aruncă un bulgăre galben, care se aprinse imediat.

În timp ce se strecurau printre stânci, în urma lor se auzi un foşnet uriaş, ca de pădure clătinată de-un uragan puternic, iar o flacără imensă lumină locul în care fusese înainte garnizoana.

8

Aloonya preluase comanda. Privea, din când în când, schiţa de pe bucata de lemn.

Mergeau grăbiţi, îndepărtându-se de locul masacrului. La un moment dat, Aloonya le arătă, în depărtare, o clădire înaltă, din lemn, cu un turn:

— O garnizoană măruntă. N-are rost să ne complicăm. Mai bine s-o ocolim. Atenție la patrule!

Nu întâlniră nicio patrulă, aşa că au continuat să se strecoare printre pietrele încinse de soarele puternic. Spre seară, deciseră să se oprească. Nu pentru că obosiseră (Waldemar simțea în el o energie nestăvilită, care l-ar fi purtat cât de departe ar fi dorit, fără să aibă nevoie de repaos), ci pentru că ajunseseră în apropierea altei garnizoane, mult mai puternice. Iar Waldemar nu vedea pe întuneric…

Rămaseră ghemuiți printre stânci, aşteptând să se lumineze de ziuă.

Deodată, Waldemar auzi un zbârnâit strident, de coardă de arc destinsă brusc. Apoi un geamăt. Un țipăt. O comandă iute. Alte vibrări de corzi şi şuierături de săgeți gata să muşte, ca nişte şerpi zburători… Zgomotul metalic al unui vârf de lance izbind în piatră. Sunet surd de trupuri ce se prăvăleau la pământ. Încă un vaiet. O gâlgâitură sufocată, de sânge ce țâşnea pe gură, ce inunda plămânii…

Apoi tăcere…

— O patrulă ce-a dat peste noi din întâmplare. Noroc că i-am văzut noi mai întâi… Să plecăm repede, până nu apar şi alții.

O mână rece îl apucă de braț, conducându-l printre pietre. Waldemar se izbea de muchii ascuțite, călca pe vârfuri tăioase ce-i zdrențuiau sandalele, dar degetele tari îl târau iute, tot mai

iute…

Când lumina crepusculară a aurorei îi permise să vadă pe unde mergea, răsuflă uşurat. Avea picioarele pline de vânătăi şi de julituri…

În fața lor apăruseră umbre uriaşe, întunecate, sumbre. Soarele izbucni brusc, ca aruncat de un resort din spatele orizontului. În flăcările lui portocalii, munții scânteiau a verde ciudat, violent, amestecat cu strălucirea galbenă a pietrelor. Semănau cu o salamandră gigantică, împietrită sau stând nemişcată la pândă, gata să-şi deschidă oricând gura imensă şi să înghită musculițele ce se nimereau să fie prin apropiere.

9

Străbătură în goană porțiunea deschisă, căutând adăpostul copacilor. Când ajunseră în umbră, gâfâind din greu, se aruncară pe iarba moale, roşcată.

— Intrarea în grotă e undeva aproape, şopti Aloonya. Să fim atenți, e posibil s-o fi descoperit…

Rămaseră întinşi în iarbă doar un pic, să-şi tragă răsuflarea, apoi porniră din nou la drum.

Se strecurară printre arborii încărcați cu frunze lungi, grele, de un verde țipător, mustind de sevă. Printre ele se aciuiseră flori mărunte, galbene şi portocalii, ce răspundeau o aromă plăcută, de scorțişoară proaspăt măcinată.

Din când în când, copacii făceau loc unor luminişuri întinse, pline cu iarbă înaltă, de un

albastru-verzui, țepoasă. Ielele ocoleau poienile, rămânând în umbra ramurilor, fiind atente la fiece foşnet.

Urcuşul devenea tot mai abrupt.

Locul arborilor fu luat de tufişuri dese, cu ramuri subțiri, elastice, roşii, acoperite cu frunzulițe mărunte, de-un verde palid. Îşi croiră drum printre ele, urmând-o pe Aloonya, care căuta, din când în când, anumite semne: o stâncă de-o formă ciudată, ca un cap de țap; un copac uscat, lipsit de frunze; un izvor cu apă gălbuie… Când le găsea, dirija grupul în direcții cunoscute doar de ea.

Apoi Aloonya se opri în fața unei lespezi plate, culcată pe panta abruptă a muntelui. O lespede mare, acoperită de iarbă şi frunze moarte, cu pământ în crăpături. Părea să nu fi fost mişcată din loc de veacuri întregi, plus un sfert de veşnicie.

10

— Asta-i intrarea, şopti Aloonya.

Priviră în jur. Muntele era copleşit de-o linişte totală, tulburată doar de foşnetul întâmplător al crengilor mişcate de vânt. Nu se zărea niciun semn de viață.

— Aşteptați o clipă, murmură Aloonya şi, fără să le explice nimic, dispăru în tufişuri.

Aşteptară. Aşteptară un secol şi jumătate sau poate doar câteva secunde…

Când se întoarse, Aloonya părea mai relaxată.

— N-am zărit nicio urmă în jur. E clar că pricolicii nu cunosc intrarea asta.

Se apropie de lespede şi o împinse cu degetele-i puternice. Placa de piatră alunecă într-o parte, alunecă fără zgomot, cu uşurinţă, de parcă ar fi fost sprijinită pe rulmenţi bine unşi, şi scoase la iveală o deschizătură întunecată în piatră.

Aloonya coborî pe nişte trepte săpate în stâncă, apoi le făcu semn s-o urmeze.

După ce se înghesuiră cu toţii în beznă, Aloonya trase de o manetă de lângă gura peşterii.

Lespedea reveni la poziţia iniţială.

Întunericul din grotă mirosea a putregai umed, vechi…

11

Degetele Aloonyei îl cuprinseră iar de braţ pe Waldemar şi-l conduseră prin întuneric. Cei doi mergeau încet, urmaţi de arcaşi. Încercau cu toţii să facă cât mai puţin zgomot.

Din când în când, auzeau pleoscăitul picăturilor grele ce se scurgeau din tavan.

Peştera cobora, cu o pantă destul de abruptă. Podeaua netedă de piatră, umedă, era alunecoasă, fiind acoperită cu o mâzgă ce te făcea să te ţii greu pe picioare.

Merseră şi merseră, coborând întruna, iar Waldemar se întreba dacă după atâta mers nu vor ajunge cumva în centrul pământului pe care se sprijinea tărâmul acela…

În cele din urmă, bezna începu să se dilueze treptat, iar în fața lor apăru o lumină gălbuie.

Dinspre lumina aceea se auzeau glasuri răguşite, bolborosind cuvinte de neînțeles.

Ajunseseră sub clădirea Sfatului din Balzar…

5. Complotul

1

Se strecuraseră în clădire ca nişte umbre, fără să facă zgomot. La capătul coridorului se afla un grilaj mare, solid, din bare de metal gălbui, care bloca trecerea. Dincolo de el se întindea o sală imensă din care pornea în sus o scară lată, în spirală, alcătuită din trepte cioplite în piatră cenuşie. Pe laturile sălii se găseau celule săpate în zid, închise cu uşi din zăbrele, făcute din acelaşi metal gălbui.

În mijlocul sălii se vedea o masă mare, din piatră neagră. În jurul ei, pe bănci din aceeaşi piatră neagră, stăteau trei pricolici, cu sulițele rezemate de spetezele înalte ale băncilor. Pe tăblia de piatră se aflau cupe înalte, dintr-un material transparent, în care fierbea un lichid roşu-închis. Alături, pe tăvi albe din metal, zăceau hălci sângerânde de carne crudă…

Waldemar trase de barele grilajului. Erau înfipte zdravăn în stâncă. Nu le putea smulge. Aloonya îl atinse pe umăr. Waldemar se întoarse spre ea.

Aloonya duse un deget la buze, cerându-i să tacă. Apoi făcu semn ielelor, care-şi pregătiră arcurile.

Deodată, în liniştea subteranei, întretăiată doar de bolboroseala neinteligibilă a celor trei paznici de la masă, răsună un urlet prelung, ascuțit, strident. Pricolicii tresăriră, îşi apucară în grabă lăncile şi se ridicară în picioare, privind speriați în jur. Strigătul, reverberat de sala uriaşă, părea a veni din toate părțile.

Cum stăteau aşa, în mijlocul sălii, erau nişte ținte ideale. Ielele nu-i ratară. Înfipseră în fiecare pricolici câte două săgeți (trăsese şi Aloonya), ca să fie sigure că le-au venit de hac. Monştrii păroşi se prăbuşiseră ca nişte butuci.

Abia după aceea Aloonya şopti:

— Sapă cu cuțitul în rocă, la baza barelor!

Waldemar trase pumnalul din teacă. Fierul pătrunse uşor în stânca întunecată, ca într-un unt negru. Cât ai clipi, grilajul se prăbuşi cu zgomot în sală, împins de degetele puternice ale ielelor.

Intrară în încăperea enormă. Pe pereți, făclii fixate în suporturi de metal răspundeau o lumină galbenă, paşnică, potolită, uşor de suportat şi plăcută ochiului.

2

Rămaseră o clipă în mijlocul sălii, încordați, aşteptându-se să fie atacați în orice clipă, apoi Aloonya făcu iute semne către camaradele ei, repartizând sarcini şi împărțind ordine, fără să

rostească o vorbă, fără să scoată un sunet.

Imediat, două iele se postară la capătul scărilor, lipite de perete, ca să fie la adăpost. Aveau arcurile pregătite, cu săgeți potrivite în corzi, gata să respingă orice năvală a duşmanilor. Aceştia nu puteau veni acolo decât coborând pe trepte.

Celelalte iele ascunseră cadavrele pricolicilor în cea mai apropiată celulă, apoi începură să cerceteze şi restul încăperilor.

Unele hrube erau goale. În altele se vedeau, întinse pe podea, schelete ciudate, cu oase uşor fosforescente, ce nu păreau a fi ale nici unor făpturi cunoscute de Waldemar; schelete prinse încă în lanțuri de metal galben, fixate în pereții de stâncă.

După scurt timp, una dintre cercetase scoase un strigăt uşor. Se strânseră cu toții în jurul ei. Într-un colț, în trei celule alăturate, se aflau Ilmohe şi celelalte două supraviețuitoare.

Aloonya trase de îndată zăvoarele, deschise uşile, apoi îl chemă pe Waldemar lângă ea.

Intrară împreună în celula Ilmohei. Aceasta zăcea întinsă pe piatra goală, fără cunoştință. Avea piciorul stâng prins într-o cătuşă înlănțuită de zid.

Waldemar izbi încuietoarea cătuşei cu lama de oțel a pumnalului, tăind cu uşurință metalul galben, într-o izbucnire de scântei albastre. Apoi Aloonya luă în brațe trupul aflat pe podea – trup acoperit de răni înfiorătoare – şi-l purtă afară din

celulă. Îl aşează pe masa din sala cea mare, pe o pătură întinsă pe tăblia de piatră.

Le eliberară apoi şi pe celelalte două prizoniere. Şi acestea erau în aceeaşi stare – fără cunoştinţă, palide şi acoperite de răni sângerânde şi purulente, nebandajate şi neîngrijite. Le aşezară şi pe ele lângă Ilmohe, pe aceeaşi pătură moale, latră, dintr-o substanţă vegetală de consistenţa pâslei, de pe masa de piatră din mijlocul sălii.

Preocupate de eliberarea prizonierelor şi îngrijorate de starea în care le găsiseră, se strânseseră toate în jurul lor, ignorând orice măsură de pază. Aloonya pocni din degete şi se uită furioasă la cele două care fuseseră plasate iniţial lângă scară. Acestea fugiră înapoi la posturile lor, dar Continuară să arunce priviri îngrijorate către camaradele întinse pe pătură.

3

Celelalte iele începură să îngrijească rănile celor abia eliberate. Erau răni urâte: urme de bici, de arsuri, de muşcături, tăieturi, julituri… Le spălară cu grijă, le unseră cu alifii şi le bandajară. Când terminară cu rănile, îşi stropiră camaradele cu apă pe faţă…

Cu greu, rănitele deschiseră ochii. Pe chipurile lor slăbite şi chinuite apăru mai întâi uimirea, apoi bucuria. Ilmohe încercă să vorbească, dar Aloonya îi făcu semn să aibă răbdare. Apoi scoase din traistă un bol cu o substanţă verzuie, făinoasă,

peste care turnă apă şi o amestecă bine, retransformând-o într-un terci moale. După care îi zise răstit lui Waldemar, parcă revărsându-şi supărarea asupra lui: – Întoarce-te cu spatele!

Acesta o privi uimit, neînțelegând ce avea cu el, cu ce greşise de data asta, iar Aloonya începu să râdă:

— Scuză-mă, am uitat că în lumea voastră obişnuiți să mâncați de față cu alții.

După aceea începu să hrănească ielele care zăceau întinse pe masa lată, turnându-le în gură terciul aproape lichid. Terciul acela părea să aibă puteri miraculoase, pentru că, treptat, puterile rănitelor reveneau, ochii lor căpătau strălucire şi luciditate, obrajii începură să aibă culoare.

Aloonya se purta cu dezinvoltură, ca o infirmieră bine pregătită care-şi stăpânea bine jena provocată de încălcarea intimității altcuiva, ştiind că bolnavii sunt dincolo de regulile stabilite de o societate evoluată şi bine organizată.

Waldemar se pomeni amintindu-şi de infirmierele care spălau părțile intime ale bolnavilor incapabili să se mişte, în spitalul în care fusese internat tatăl lui, atunci când boala îl doborâse şi-l obligase să se lase îngrijit de alții.

Dar, după puțin timp, descoperi că nu mai era în stare să le privească pe Aloonya şi pe camaradele ei jucând roluri de Florence Nightingale. Nu mai putu să-şi stăpânească nerăbdarea şi întrebă, nervos şi îngrijorat:

— Arcurile şi săgeţile! Unde sunt?

— Sus… în camera de consiliu, şopti cu greu Ilmohe. Au vrut să ştie cum se mânuiesc… Nu le-am spus…

— Ştiu unde-i camera de consiliu de altădată, bombăni Aloonya. Bănuiesc că tot acolo este şi cea de acum. Am petrecut mult timp în clădirea asta, în vremurile de dinaintea pierderii acestei părți a tărâmului nostru. Aşa că o cunosc bine, poate mai bine decât ocupanții ei de acum… Rămâneți aici, se adresă ea camaradelor ei. Îngrijiți-le şi hrăniți-le bine. Noi ne ducem să recuperăm armele.

4

Apoi urcă în goană, urmată de Waldemar, scara în spirală, cioplită în roca neagră. Cu toate că alergau în mare grabă pe scară, cei doi se strecurau totuşi ca nişte umbre imateriale pe treptele lustruite, lipindu-se de pereți, atenți la orice zgomot ce ar fi putut să vină de deasupra lor, atenți să nu scoată ei niciun zgomot.

În capul scării se afla o uşă grea, dintr-un metal cu patină verde. Aloonya o întredeschise încet, aruncând o privire în holul ce se întindea în fața ei. Balamalele bine unse nu se străduiră prea mult să le trădeze prezența. O santinelă se plimba neglijentă de colo-colo prin hol, cu lancea rezemată pe umăr. Auzise însă scârțâitul uşor şi întorsese capul, mai mult din curiozitate decât dintr-un simț al datoriei.

Aloonya împinse puternic uşa de perete şi, aproape în acelaşi timp, făcu un salt lung, până lângă pricoliciul ce nu-şi revenise din uimire. Sau poate că acesta nu-şi dăduse seama cine era în spatele uşii şi nu bănuise că se întâmpla ceva ce ar fi trebuit să-l alarmeze. Oricum, năvala Aloonyei îl surprinsese nepregătit. Înainte de a apuca să reacționeze în vreun fel, unghiile ascuțite ale agresoarei îi spintecaseră gâtul, iar paznicul se prăbuşi horcăind. Lancea sa căzu alături de el, zăngănind puternic pe lespezile de piatră neagră.

Waldemar ieşi din coridorul scării cu mâna pe pumnal. În afară de ei doi, în holul dreptunghiular nu mai era nimeni. În stânga şi în dreapta se deschideau coridoare întunecoase, cufundate într-o umbră de-un ruginiu-închis amestecat cu castaniu. Din cauza beznei, nu-şi putea da seama cât de lungi erau coridoarele acelea. În față se zărea o scară largă, cu trepte din marmură albă.

Aloonya nu ezită nicio clipă şi porni iute pe culoarul din stânga. Era evident că ştia locurile. Waldemar se luă după ea, încercând să nu rămână în urmă, pentru că el nu numai că nu cunoştea structura clădirii, dar nici nu vedea prin întuneric, aşa că avea mari şanse să se rătăcească dacă se îndepărta de Aloonya.

Merseră fără să scoată niciun sunet prin semiîntunericul cafeniu, păşind cu grijă pe podeaua de piatră şlefuită, până ajunseră la capătul coridorului. Acolo, o perdea grea, din fire

metalice împletite într-o mătase densă, acoperea ieşirea.

Perdeaua se vedea bine, pentru că pe la marginea ei se scurgea un puhoi de lumină portocalie, care rămânea însă lipită de țesătura ei, nu se răspândea în interiorul holului.

Astfel, perdeaua părea un tablou imens, cu ramă de lumină, agățat de un perete clădit din beznă.

Iar din spatele ei se auzea murmur de voci.

5

Waldemar se apropie şi împinse un pic draperia într-o parte, apoi privi prin crăpătură.

Dincolo de draperia metalică se găsea un hol circular imens, atât ca lățime cât şi ca înălțime, pe marginile căruia se aflau canapele masive, cioplite în rocă roşcată. În mijlocul lui era un havuz în care clocotea un lichid sângeriu. Lichidul acela părea că fierbe, din cauza culorii şi a mişcării sale haotice.

Şi podeaua sălii era tot din piatră roşie, de-un roşu mat, strident, cu vinişoare de-un ruginiu sumbru. Prin ferestrele largi, deschise în partea superioară a pereților, năvăleau înăuntru valuri potopitoare de raze portocalii agresive, străpungătoare.

În fața lui Waldemar se întindea o sală imensă, învârtejită în portocaliu-roşcat-ruginiu.

Pe bănci şi în spațiul liber din sală se aflau o mulțime de pricolici înarmați cu lănci. Unii

discutau între ei, relaxați, alții stăteau de pază în fața unor uşi mari, ovale, dintr-un material probabil alb şi bine lustruit, dar care sclipea, la fel ca şi restul holului, în acelaşi portocaliu sumbru, sinistru, supărător pentru ochi şi, mai ales, pentru minte.

Cu excepția santinelelor din fața uşilor, care stăteau nemişcate, în poziție de drepți, ceilalți pricolici păreau a nu avea ceva special de făcut, probabil aşteptau să fie chemați de către superiorii lor ca să dea rapoarte şi să primească misiuni. Pălăvrăgeau în şoaptă, iar în hol răsuna un zumzăit continuu, ca într-un stup în care albinele țineau o şezătoare potolită, dar la care voiau să participe toate.

Pricolicii ăştia arată a războinici, îşi spuse Waldemar.

Erau solizi, cu membre puternice şi cu trupuri vânjoase, acoperite de blană neagră sau cenuşie. Aveau boturi prelungite, din care ieşeau la vedere colți lungi şi ascuțiți şi din care atârnau limbi roşii, late… Dar nu aspectul pricolicilor conta, cât atitudinea acestora, care sugera indiferență, violență, brutalitate şi obişnuința de a se supune conducătorilor. Era atitudinea unor luptători cu experiență, trecuți prin multe, care îmbinau cruzimea rasei cu lipsa oricăror rețineri morale.

Adică, îşi zise Waldemar, sunt trupe special antrenate să cucerească, să extermine, să răspândească teroare. Dacă şi restul armatei

pricolicilor e la fel, atunci avem probleme mari…

— Pe aici nu putem trece, îi şopti la ureche Aloonya. Dar cunosc bine locurile astea. Ştiu că există şi un alt drum. Poate că acela-i mai puțin păzit…

6

Se întoarseră în holul dreptunghiular. Cadavrul santinelei zăcea acolo unde se prăbuşise.

Aloonya urcă pe scările albe, atentă, gata să sară asupra oricui i-ar fi ieşit în cale. Din şirul de trepte ce continuau în susul clădirii se desprindeau două coridoare laterale, înguste. Porniră pe cel din stânga, un coridor întunecos, prin care Waldemar nu vedea nimic. Aloonya îl prinse cu mâna stângă şi-l trase după ea. Mergeau încet, cu grijă. Apoi, prin lespezile subțiri, translucide, ale podelei, pătrunse o luminescență de-un portocaliu-gălbui, ce-i permitea lui Waldemar doar să-şi vadă picioarele, restul coridorului rămânând, într-un fel bizar, cufundat în beznă ca mai înainte. Piatra era vie, cumva, reacționa la apăsarea picioarelor sale şi devenea permeabilă pentru lumina de dedesubt, dar nu se manifesta în niciun fel când era călcată de tălpile Aloonyei sau când nu era atinsă de nimic. Prin piatră răzbătea şi un murmur surd de voci.

Se aflau deasupra holului circular.

Cei doi se opriră, ținându-se de mână ca doi copii rătăciți într-o pădure întunecată.

Brusc, Aloonya îi dădu drumul şi se aruncă înainte, ca împinsă de un resort. Se auzi un geamăt surd, apoi un zgomot de prăbuşire, nu foarte puternic, un sunet oarecum amortizat. După aceea, Waldemar recepționă o şoaptă uşoară:

— Vino lângă mine. Ai grijă să nu te împiedici de cadavru. Mergi pe lângă perete.

Waldemar bâjbâi cu brațele întinse prin beznă până când ajunse lângă zid, se lipi de peretele de piatră şi înaintă de-a lungul lui spre locul din care venise vocea Aloonyei. Simți degetele ei tari, reci, ca nişte bucăți de piatră mlădioase, apucându-l de mână şi trăgându-l ca pe un copil.

Auzi fâşâitul metalic al unei perdele date la o parte, îndură explozia luminii portocalii…

Waldemar îşi spuse că, dacă se va întoarce vreodată în lumea lui, va vomita, probabil, de fiecare dată când va vedea o portocală. Atâta silă i se făcuse de culoarea asta, obsedantă în tărâmul pricolicilor. E adevărat că nu era însoțită şi de aroma de portocală. Nu-şi dădea seama dacă lucrul acesta era bun sau rău.

Cei doi se aflau într-un balcon îngust, cu balustradă înaltă, cioplită într-o piatră moale. Se ghemuiră în spatele parapetului, privind prin deschizăturile dintre ornamentele săpate în rocă.

7

În mijlocul sălii pătrate, mari, cu ferestre uriaşe,

prin care năvălea lumina violentă, se găsea o masă imensă, circulară, dintr-un soi de piatră bine şlefuită. În jurul ei, pe jilțuri comode, largi, stăteau tolănite şase făpturi: trei pricolici şi trei demoni. Monstruozitățile păroase purtau la gât colane de aur împodobite cu pietre sângerii ce sclipeau puternic, ca nişte ochi amenințători, furioşi.

Pe masă, înşirate pe tăblia netedă, lucie, se aflau cele şase arcuri şi tolbele cu săgeți ale Ilmohei şi ale luptătoarelor din patrula ei.

Glasurile celor din jurul mesei continuau discuția începută cu mult înainte de sosirea lui Waldemar şi a Aloonyei.

— Prizonierele nu vor vorbi, zicea un demon înalt, cu ochi focoşi. Dacă n-au dezvăluit secretul până acum, e greu de crezut c-o vor face de acum încolo. Pierdem vremea de pomană.

— Poate ai dreptate, Baalghor, poate nu, răspunse un pricolici îndesat, gras, cu blană cenuşie. O să încercăm încă o dată. Dacă n-o să reuşim, le omorâm una câte una. Şi le mâncăm de față cu supraviețuitoarele. Poate ultima va spune ce ştie…

— Sigur, nu strică să încerci, Glich, răspunse calm Baalghor, dar sunt convins că-i în zadar. Pierdem vremea, şi asta contează foarte mult. Dacă întârziem, ielele vor deveni tot mai puternice. Armele astea noi sunt foarte periculoase… Se zice că doar peste şapte tărâmuri, acolo unde trăiesc elfii, mai există aşa ceva.

— Greu de crezut că ielele ar fi încheiat o alianță cu elfii, bombăni un pricolici subțire, cu blană neagră, lucitoare. Cele două tărâmuri ale lor ar trebui să atace prea multe lumi deodată... Iar foloasele nu mi se par foarte evidente.

— Şi dacă s-au înțeles cu trolii, strigoii, moroii, vârcolacii, piticii de pădure şi de peşteră, şi cu gnomii? interveni un demon scund, cu cap mare şi coarne scurte.

— Nu fi ridicol, Benzaza, rânji pricoliciul cel mărunt. Păi ăştia s-ar alia mai degrabă cu noi, împotriva elfilor! Ai pomenit vreodată un trol care să stea de vorbă cu un elf?

— Aşa e... Atunci, de unde au apărut armele astea? Să fi trecut un elf stingher prin atâtea tărâmuri şi să fi nimerit tocmai în țara ielelor? Ce crezi Glor, că tu le ştii pe toate!

— Cine poate şti ce s-a întâmplat? oftă pricoliciul cu blană neagră. Mi-e teamă că am căzut într-o cursă, prieteni! Stăm de atâtea zile de pomană, întoarcem lucrurile pe toate fețele, irosim timpul, iar ielele se pregătesc de război! Nu credeți că toată treaba asta poate fi un truc menit să ne întârzie atacul? Dacă armele astea nu-s decât nişte jucării, sau imitații după unelte aducătoare de moarte din alte lumi, despre care au auzit, întâmplător, ielele? Au înscenat nişte atacuri, ne-au ucis nişte cercetaşi, făcându-ne să credem că instruiesc o armată formidabilă. Drept urmare, în loc să punem în aplicare planul stabilit inițial,

stăm şi discutăm… Iar timpul zboară…

— Da, Glor, răsună vocea dogită a lui Baalghor. Ar trebui să revenim la planul de la început. Indiferent de armele ielelor.

8

În jurul mesei se aşternu tăcerea. Apoi Glich spuse, cu voce hotărâtă:

— Aveți dreptate. Trebuie să revenim la planul inițial. E un plan bun, nu poate da greş. Să-l punem în aplicare neîntârziat.

— Eh, chiar imediat nu se poate, se hlizi Benzaza. Până ajungem pe tărâmul nostru şi strângem armata, va trece oarece timp… Acțiunile trebuie corelate aşa cum ne-am înțeles. Să izbim simultan, pentru ca armata ielelor, câtă va fi, să nimerească în cleştele nostru, aşa cum am stabilit inițial.

— Cât timp vă trebuie ca să fiți gata? întrebă sec Glor, care nu avea chef de taclale.

— Avem nevoie de zece zile ca să ajungem acasă… Da, zece zile… Şi de încă zece zile ca să strângem armata. După aceea ne trebuie trei zile ca să ajungem cu trupele la graniță… Încă o zi ca să facem suficiente treceri în bariera dintre hotare, ca să putem pătrunde dincolo toți deodată, când vom declanşa atacul… În concluzie, ne trebuie douăzeci şi patru de zile. Pe puțin…

— Bine, glăsui pricoliciul care tăcuse până atunci. Luând în calcul şi posibile întârzieri, să

zicem că e nevoie de treizeci de zile.

— Da, Kalih, se auzi vocea funebră a demonului ce se mulțumise, până atunci, să asculte. Treizeci de zile. Aşa cred şi eu. I-am lăsat pe ceilalți să încerce tot ce-au vrut, pentru că mă acuzaseră că voiam să impun, cu orice preț, planul nostru. Rămâne stabilit că de azi în treizeci de zile declanşăm atacul! mai are cineva ceva de adăugat?

După un moment de tăcere, Kalih zise:

— Baalghor, să mergem în camera mea şi să stabilim detaliile! Păcat de timpul pierdut! Dacă am fi fost ascultați, tărâmul ielelor ar fi fost de mult doar o amintire!

9

După ce pricolicii şi demonii ieşiră din sală, lăsând armele pe masă, Waldemar şi Aloonya aşteptară un timp, ascultând cu atenție, ca nu cumva să fi rămas vreun paznic.

Când se convinseră că în sală nu mai era nimeni, Aloonya încălecă balustrada şi, agățându-se cu unghiile de fiecare ieşitură a peretelui, coborî până pe podeaua netedă. Se furişă lângă masa imensă, luă tolbele şi arcurile, le puse pe umeri şi se cățără iarăşi pe zid, ca un păianjen uriaş.

Când ajunse lângă Waldemar, îi şopti:

— Să plecăm cât mai repede de-aici!

Se întoarseră în coridorul întunecos şi alergară prin întuneric până la scările strălucitoare din

marmură albă. Le coborâră în goană şi ajunseră în holul în care cadavrul pricoliciului zăcea aşa cum îl lăsaseră. Nu trecuse încă nimeni pe acolo, însă în orice clipă putea sosi schimbul gărzii. Iar în clipa următoare ar fi fost dată alarma…

Fugiră mai departe, fără să le pese dacă îi auzea cineva. Doreau doar să plece de acolo, să părăsească bârlogul pricolicilor cât mai puteau. Paşii lor lipăiau uşor pe piatra coridoarelor şi a scărilor, dar lor li se părea că bubuie înfiorător de puternic, izbind parcă în gongul destinului şi provocând reverberații care zguduiau universul…

10

În sala de la subsol, ielele le îngrijeau pe cele rănite şi le hrăneau. Acestea îşi reveniseră oarecum, dar nu erau încă în stare să se țină pe picioare.

Aloonya se grăbi să le alarmeze pe celelalte, să le spună că trebuia să se grăbească.

Waldemar zăbovi o clipă în capul scărilor, lângă uşa verde, din metal. Tăie cu pumnalul o pană din piatra peretelui şi înțepeni cu ea placa grea. Cei de afară ar fi avut de furcă s-o deschidă… Asta însemna câteva minute câştigate.

Ielele îşi luară tovarăşele, cărându-le câte două: una o ținea pe rănită de umeri, alta de picioare. Se strecurară în grotă şi porniră la drum, cât de iute le permitea povara.

Waldemar rămase în urmă, străduindu-se să înțepenească la loc grilajul din metal galben. Folosi pumnalul de fier ca să topească piatra peretelui şi s-o modeleze în jurul barelor, cimentându-le astfel în pardosea. Trebuia să le facă urmăritorilor calea cât mai dificilă…

După ce termină, bâjbâi prin întuneric în urma grupului ce se trudea să se îndepărteze cât mai iute. Se ghidă după zgomotele aproape imperceptibile ale paşilor fugarelor. Cu mâna dreaptă lipită de perete merse cât de iute putu, fără să se mai sinchisească de faptul că ar fi putut să se împiedice în vreo denivelare a podelei sau să alunece pe piatra lucioasă.

Apoi auzi lespedea dându-se la o parte, iar lumina puternică, portocalie, îi izbi ochii.

11

După ce Aloonya pusese placa grea de piatră la loc, se ascunseră printre tufişurile verzi, cu mireasmă de scorțişoară. Rămaseră acolo un timp, să-şi tragă răsuflarea.

Apoi, începură coborâşul. Împletiseră din crengi trei tărgi. Acum putea şi Waldemar să ajute la cărat, pentru că mânerele tărgilor nu-i treceau prin palme.

Mergeau în şir indian. Aloonya era în frunte, cu arcul pregătit, cercetând drumul. Ceilalți se țineau după ea, cărând tărgile. Dacă la sosire căutaseră umbra copacilor, să se ascundă, acum erau şi mai

îndreptățiți s-o facă…

Mergeau, mergeau de zor, mergeau din răsputeri… N-avea rost să aştepte căderea nopții. Pricolicii, ca şi ielele, vedeau perfect în întuneric. Singura şansă a fugarilor era să se îndepărteze cât mai mult, înainte ca duşmanii să-şi dea seama ce se întâmplase.

Goneau sub soarele arzător, iar transpirația se scurgea pe Waldemar, acoperindu-i cu o cămaşă umedă, sărată…

6. Planuri de viitor

1

Epuizați, flămânzi, cu nervii încordați, se ghemuiseră la un moment dat între stânci şi dormiseră puțin, cu rândul.

Se sculaseră buimaci şi porniseră mai departe, în urma Aloonyei, care verifica, din când în când, ce arăta harta scrijelită pe o bucată de scândură de pricoliciul pe care-l capturaseră la scurt timp după pătrunderea lor în acest târam.

Probabil că între timp fusese descoperită dispariția armelor şi a prizonierelor, fuseseră găsite cadavrele din subterană şi de pe coridoare, mai mult ca sigur că se dăduse alarma, iar ştafetele goneau în toate părțile, anunțând ce se petrecuse, mobilizând resurse, organizând potere şi pregătind hăituirea fugarilor…

Era posibil ca duşmanul să-i aştepte tocmai la graniță, să-i izbească exact în clipa în care, crezându-se în siguranță, crezându-se deja salvați, ar fi fost mai puțin atenți.

Era bine să se întoarcă pe drumul pe care veniseră, sau să caute altul?

Pericolul major rămânea cel care-i aştepta la graniță... Ştiau o mulțime de treceri prin zidul dintre lumi, dar localizarea acestora o făcuseră din tărâmul lor, în funcție de repere din lumea lor. Nu ştiau locurile în care se găseau trecerile din tărâmul pricolicilor, nu ştiau semnele cu care erau acestea marcate, nici dacă trecerile fuseseră deschise în locuri pustii sau în apropierea unor posturi de pază puternice şi veşnic în alertă.

Trebuia să se întoarcă la poarta prin care intraseră, singura pe care o cunoşteau în lumea aceea. Dacă nu era păzită, sau dacă era păzită de puțini duşmani, aveau să încerce să treacă pe acolo. Dacă nu reuşeau – sau dacă nu merita nici măcar să încerce să treacă pe acolo – sperau să determine, în funcție de poziția acelui loc, amplasarea altor treceri.

Waldemar se sfătuise în şoaptă cu Aloonya. Aveau aceleaşi păreri. Trebuia să se apropie de barieră, cât mai aproape de poarta prin care pătrunseseră în tărâmul pricolicilor. Apoi, văzând şi făcând, după situația existentă la fața locului...

Continuară drumul, în acelaşi ritm infernal.

Începură să recunoască locurile prin care trecuseră la venire.

În locul garnizoanei incendiate se ridicase alta nouă. După cum arăta, părea a fi mult mai puternică, atât în ceea ce privea calitatea şi dimensiunile fortificațiilor, cât şi în privința numărului soldaților. O ocoliră cu grijă, strecurându-se printre stânci şi tufişuri.

Din cauză că se furişau tot timpul şi se străduiau să treacă neobservați, viteza deplasării lor scăzuse considerabil. Asta nu însemna că nu mergeau tot timpul, fără încetare, fără pauze, fără momente de odihnă.

Abia în a cincea zi ajunseră la barieră.

Norul negru, des, ce se ridica spre cer, îngrozitor în urâțenia lui, le produse o uşurare nepotrivită cu înfățişarea sa. Ştiau că goana lor disperată se terminase.

Asta nu însemna însă că se terminaseră şi problemele lor. Dimpotrivă, adevăratele probleme de abia de acum începeau.

Probleme care se puneau în termeni foarte clari: ori reuşeau să găsească o trecere, ori piereau.

Dacă ar fi fost mai mulți, gândea Waldemar, ar fi meritat să se împartă în mai multe cete, sperând că măcar una ar fi reuşit să scape şi să transmită celor de dincolo ceea ce aflaseră. Aşa, puteau muri toți, inutil, purtând cu ei un secret important şi

trăgând după ei în nefiinţă un tărâm întreg…

Oare există şi secrete neimportante? se întrebă Waldemar. Dacă nu e important, atunci nu e secret, e doar una dintre miliardele de banalităţi necunoscute. Secretul implică nu atât necunoaşterea, cât dorinţa interesată a altora de a-l cunoaşte. Cel mai bine păstrat secret e cel despre care nu ştie nimeni, numai că atunci nu mai e secret, deci nu există secret bine păstrat… începuse s-o ia razna, gândea Waldemar, îl bătuse în cap soarele acela portocaliu…

Mai bine să revină la treburile presante ale prezentului şi să lase deoparte aiurelile speculative.

Nu puteau încerca nici să lanseze un atac diversionist, menit să atragă pricolicii cât mai departe de trecerea din zidul de negură, iar în timpul luptei, o parte dintre ei să profite de ocazie şi să treacă dincolo. O asemenea tactică impunea o viteză de acţiune considerabilă. Aveau cu ei rănitele, care nu puteau umbla singure, trebuind să fie cărate, iar acest lucru le diminua foarte mult şi puterea de luptă, şi capacitatea de deplasare… Din cauza rănitelor, erau, la propriu şi la figurat, legaţi de mâini şi de picioare.

Oricum, nu aveau de ales. Trebuia făcut ceva, să-şi încerce norocul. Şi ce-o fi, o fi!

3

Locul pe unde pătrunseseră în tărâmul

pricolicilor nu era foarte păzit. Doar cinci oşteni se plimbau pe lângă zid. Însă unul dintre ei purta o trompetă mare de aramă, atârnată de gât, iar patrulele se perindau între posturi aproape tot timpul.

Rămaseră între stâncile încinse câteva ore, privind paznicii care păreau că nu obosesc deloc. Soarele feroce îi bătea în cap, apa se terminase, iar rănitele sufereau de febră.

Waldemar se decise să rişte. Îi şopti Aloonyei:

— Un val de săgeți i-ar scoate din circulație pe ăştia cinci. Primul trebuie lichidat cel cu trompeta. Apoi, după ce le venim de hac, trebuie să încercăm să trecem iute, până nu le sosesc ajutoare.

Uşor de zis, greu de făcut... Paznicii stăteau la adăpostul bolovanilor uriaşi. Erau vigilenți, părând gata să respingă atacuri venite fie dinspre zidul de negură, fie din interiorul propriului lor tărâm.

Măcar de l-ar doborî pe cel cu trompeta... Asta ar întârzia un pic deznodământul... Iar cele câteva clipe câştigate puteau însemna diferența dintre viață şi moarte.

Aşteptarea era grea, obositoare, iar horcăitul îndurerat al Ilmohei făcea ca în adâncul sufletului lui Waldemar să se răsucească un cuțit cu tăiş foarte ascuțit...

4

Într-un târziu, apăru o patrulă compusă doar

din trei pricolici. Câțiva dintre cei ascunşi printre stânci urmau a fi schimbați, probabil, pentru că îşi părăsiseră adăposturile şi se alăturaseră nouveniților, vorbind încet cu aceştia, mai mult ca sigur explicându-le ce se întâmplase în timpul schimbului lor. Printre cei care ieşiseră la iveală se afla şi pricoliciul cu trompeta.

Imediat, Waldemar dădu semnalul.

Cinci săgeți bine țintite şuierară sumbru. Cinci vârfuri ascuțite se înfipseră cu precizie în gâturile păroase ale duşmanilor. Trupurile greoaie ale acestora se prăvăliră cu zgomot pe stânci.

În clipa următoare, Waldemar zbura spre rocile după care stăteau ascunşi ceilalți, cu scutul pe braț, cu pumnalul strălucind albastru, amenințător, în lumina portocalie.

O scânteiere galbenă, de vârf de lance. Zăngănitul bronzului izbind în fier. Şuier de cuțit despicând aerul. Horcăitul sufocat al pricoliciului cu gâtul sfâşiat.

Un fulger zbură spre el. Waldemar se lăsă într-o parte, iar vârful de metal se ciobi de stâncă. Înfundă pumnalul în pântecele magaoaiei păroase, ce se pârjoli într-o izbucnire de scântei albastre.

Ultimul paznic o luă la fugă, strigând cât îl țineau plămânii. Săgeata Aloonyei îl atinse între umeri, prăvălindu-l pe pietre, cu fața în jos.

Iuți, ielele apucară târgile din ascunzişuri şi porniră în goană spre zidul de ceață întunecată.

Din depărtare se auzeau strigăte, îndemnuri, urlete. Hoarde imense năvăleau din toate părțile. Unde fuseseră ascunse până atunci? Doamne, dear ajunge odată dincolo! gemea în sinea sa Waldemar, cărând singur o targă pe care o luase în brațe.

Aloonya bâjbâia cu toiagul ei, încercând să identifice deschizătura. În cele din urmă o găsi şi, ajutată de încă o luptătoare, începu să împingă în tunelul întunecos targă după targă. Intrară şi celelalte iele în trecătoare. Waldemar rămase afară, ultimul din toată ceata.

Doi pricolici se apropiaseră. Waldemar le ieşi în întâmpinare, pară cu scutul loviturile de suliță şi-i atinse, în trecere, cu vârful de oțel al pumnalului, transformându-i în tăciuni. Apoi îşi prinse scutul în spate şi sări spre deschizătură.

În timp ce degetele puternice ale Aloonyei îl trăgeau spre adăpost, în scut răsunau izbituri de lance.

5

Când Waldemar ajunse în tunelul scund, îngust, întunecos, celelalte iele trecuseră deja în tărâmul lor, cărând cu ele rănitele.

Cei doi se târâră în urma lor şi ajunseră pe nisipul cald, familiar, de la marginea tărâmului ielelor.

Din negură şuieră o lance, zvârlită cu putere. Zbură pe deasupra lor şi se pierdu în tufişuri.

Drept răspuns, corzi de arcuri vibrară scurt, iar în ceață pătrunseră vârfuri metalice ascuțite, aducătoare de moarte. Din negură se auziră gemete, țipete, îndemnuri, blesteme, vânzoleală de trupuri ce dădeau înapoi.

Ielele lăsară gardă puternică în fața intrării nevăzute din bariera de întuneric, dădură alarma în toată zona şi trimiseră ştafete către garnizoanele învecinate.

Ştiau că atacul general avea să aibă loc peste un timp destul de îndelungat, dar era posibil ca pricolicii să încerce vreo incursiune, dorind să recupereze armele, chiar şi în ultima clipă…

Apoi, după ce luară toate măsurile pe care le impunea situația, se grăbiră spre clădirea garnizoanei.

Ielele torturate fuseseră duse deja acolo şi date în îngrijirea celor care se pricepeau să le tămăduiască.

6

Aloonya stătea pe un scaun incomod, lângă o masă grea, dintr-un lemn cu textură metalică. Părea gânditoare şi foarte, foarte obosită.

— Au trecut deja şase zile – pentru că asta-i pe sfârşite – de când alianța demonilor şi pricolicilor a intrat în funcțiune, spuse ea cu glas potolit, fără să se adreseze cuiva în mod deosebit. Ne-au mai rămas douăzeci şi patru… Asta dacă duşmanii nu vor devansa data atacului.

Babya, singura care arăta vioaie şi cuprinsă de-o nevoie evidentă de acțiune, se grăbi să-şi exprime opinia:

— Trebuie să le-o luăm înainte. Să-i izbim cât timp nu se aşteaptă la aşa ceva.

Sigur, pare a fi cea mai normală reacție, îşi zise Waldemar. Dar, ca de obicei, era mai uşor de zis decât de făcut. Atacul a fost întotdeauna cea mai bună apărare. Dar să ataci fără să fii pregătit… începuse să-şi dea seama ce implică o bună organizare, câte lucruri trebuie să se lege între ele atunci când e vorba de acțiunea unor grupuri mari de persoane. Îşi aminti că citise într-o carte că Napoleon câştigase atâtea bătălii nu numai pentru că dispusese de talent de tactician şi de executanți de calitate, ci şi pentru că avusese la dispoziție generali de intendență cu adevărat geniali, care asiguraseră tot ce trebuia pentru funcționarea fără greş a unor armate imense, aflate la mare distanță de bază.

Îşi dădu seama – oarecum brusc – că el şi cei din jurul său stabiliseră doar nişte principii generale privind modul în care urma să fie purtat războiul. Detaliile care nu-l interesaseră până atunci – dar care însemnau transformarea unor idei în ceva real – căpătară subit o altă dimensiune.

Războiul, în totalitatea sa, nu avea să fie alcătuit din raiduri ale unor cete mărunte, din încăierări minore în care victoria se decidea prin isprăvi personale.

Spre surprinderea sa, reuşi să-şi comunice opiniile şi frământările. Şi fu şi mai surprins când descoperi că şi celelalte participante la discuție ajunseseră la concluzii asemănătoare.

Rămaseră în sală până seara târziu, făcând planuri. Socotind, pe baza celor ştiute de Aloonya şi Babya, ce armată puteau strânge şi ce necesități materiale ar fi avut acea armată.

Descoperiră că n-aveau suficiente informații. Nu ştiau în ce stadiu de pregătire se aflau celelalte garnizoane. Nici câte arme fabricaseră acestea sau câți soldați instruiseră.

Trebuia neapărat să discute cu Wilwur şi cu Walmoth. Şi cu sfetnicii regelui.

7

De îndată ce căzură de acord în privința celor pe care le aveau de făcut, trecură la fapte.

Chiar în aceeaşi seară, ştafete iuți au fost trimise către castelul regal şi către muntele Zuna.

Ştafetele duceau cu ele tăblițe prin intermediul cărora Aloonya informa pe scurt despre amenințarea reprezentată de alianța dintre demoni şi pricolici, amenințare de care aflaseră întâmplător în timpul incursiunii în tărâmul învecinat. Aloonya solicita şi o întrevedere grabnică cu Walmoth, regele, întrevedere în cursul căreia Waldemar să-şi prezinte planul de luptă şi, mai ales, să afle răspunsurile la întrebările ce-l frământau. După opinia ei, la întrevedere ar fi

trebuit să participe şi conducătoarele tuturor garnizoanelor, care să prezinte rapoarte privind numărul de arme şi de luptători de care dispuneau.

Şi era neapărată nevoie ca Wilwur să aducă o hartă a tărâmului vechi, aşa cum fusese în vremurile de demult, înainte ca pricolicii şi demonii să fi răpit o parte din ținutul ielelor şi să se fi stabilit granițele actuale. Cu siguranță că în arhivele de pe muntele Zuna se găsea o asemenea hartă.

Harta era necesară pentru că, după opinia lui Waldemar, lupta urma să se poarte dincolo de bariera de negură. Iar ei ar trebui să-şi întocmească planurile de campanie folosind toate informațiile disponibile. Sigur, harta aceea ar fi fost oricum veche, multe din informațiile ei se perimaseră, se modificaseră, dar cele mai multe rămăseseră încă valabile.

8

După plecarea ştafetelor, Waldemar se închise în camera sa, unde mâncă şi bău pe săturate.

Zilele petrecute în teritoriul pricolicilor fuseseră zile de restrişte, nu numai pentru că nu avusese suficiente alimente cu el, ci şi pentru că nu avusese nici timp, nici chef de mâncare. În fuga aceea neîncetată, preocupat mai mult să-şi salveze viața – şi să ia viața celor care încercau să-l omoare – uitase de multe ori să se hrănească. Însă

organismul său, invadat de adrenalină, păruse că nu mai are nevoie de alt combustibil. Sigur, dacă goana aceea nebunească ar mai fi continuat câteva zile, trupul său şi-ar fi consumat toate rezervele, apoi, probabil, ar fi refuzat să-l asculte şi s-ar fi prăbuşit la pământ, lăsându-se să fie uscat de soarele acela de-un portocaliu înnebunitor…

După ce se îndopă în neştire cu turte cu gust de friptură – proaspăt coapte, calde, fragede – cu fructe dulci, parfumate, ce-i umpleau gura cu arome exotice, şi bău o licoare verde, spumantă, nealcoolizată, dar care îi provoca un soi de euforie blajină – sau poate băutura nu conținea nimic deosebit, era doar o apă colorată, menită să potolească setea, iar starea aceea plăcută de care fusese cuprins se datora sațietății şi lipsei de griji imediate – se spălă îndelung, bălăcindu-se în belşugul de apă din cada care-i fusese adusă în încăpere.

Muşchii săi, încordați de eforturile din zilele trecute, se relaxară încet, parcă fără voie. Se frecă apoi zdravăn cu un prosop gros, aspru, punându-şi sângele în mişcare.

Apoi se lăsă în voia unui somn binecuvântat…

9

Sau care ar fi trebuit să fie binecuvântat.

La început, în visul său fu doar beznă smolită, țeapănă, parcă turnată în bronz, ca înainte de

începutul universului. Apoi bezna aceea începu să se vălurească lent, iar în întunericul de dincolo de pleoape se zbătură imagini fugare, frânturi de amintiri, zboruri de săgeți şi lănci care năvăleau spre el, scânteieri albastre ce se împrăştiau spre infinit, umplând universuri nenumărate, scântei care porneau din pumnalul pe care îl ținea în mână... Imaginile durau doar frânturi de clipă, se topeau din nou în bezna aceea primordială, după care răsăreau altele, la fel de trecătoare şi la fel de lipsite de înțeles aparent. Lăsând însă în urma lor sentimentul frustrant că încercaseră să-i transmită ceva, iar el nu fusese în stare să priceapă lucruri evidente.

De undeva, din ceața îndepărtată a unei lumi pe care o uitase, se ivi un chip bălai de femeie care-l privi cu o iubire indignată, cu o furie galeşă, şi se auzi o şoaptă aspră, plină de durere şi de reproş: „Am dreptul şi eu la un pic de fericire!”.

Apoi, după ce chipul Claudiei se dizolvă în neant, din acelaşi neant apăru figura rotundă, cu ochelari, a unui bărbat ce glăsui pedant: „Orice faptă trebuie înfăptuită cu umilință! Waldemar, cel mai mare păcat al omului e trufia! Cum stai cu umilința, Waldemar?”.

Din nou năvăliră învârtejiri neguroase, străbătute de scânteieri albastre...

Întregul univers deveni fulgerare luminoasă, albastră, o nová sinilie atotcuprinzătoare. Şi un glas tunător, venind din înalturi, anunță solemn:

„Te aşteaptă un destin deosebit, Waldemar!”.

Explozia sinilie deveni extrem de puternică, lumina ei căpătă o intensitate ce-i îndurera ochii minții.

După aceea, bezna redeveni stăpână, iar peste Waldemar se aşternură linişte, tăcere şi uitare…

10

Când se trezi în zori, era ca un pui de lup: plin de vigoare, flămând, dornic de acțiune. Era o fiară mică, tânără, ce simțea miros de sânge, miros care o atâța…

Îşi aruncă o mână de apă rece pe față, înlăturând şi ultima urmă de somn – şi, o dată cu ea, şi ultimele rămăşițe de amintiri ale frânturilor de vise din timpul nopții.

După care mâncă plin de lăcomie – de parcă nu s-ar fi îndopat zdravăn cu o seară înainte – apoi ieşi din cameră, luându-şi cu el traista, scutul şi pumnalul.

Aloonya îl aştepta în sala mare a garnizoanei. Alături de ea se aflau Babya şi comandantele de plutoane.

— Trebuie să plecăm de îndată, le zise Waldemar grăbit, în loc de „bună dimineața”. Babya, o să vii cu noi. Numeşte o locțiitoare, care să-ți preia imediat atribuțiile. Trupele să fie în alertă continuă. Patrulele să verifice permanent starea zidului. La cea mai mică încercare de atac, la orice lucru suspect, să trimiteți de urgență o ştafetă pe

muntele Zuna, să-l anunțe pe Wilwur. Şi încă una la palatul regal. Şi alarmați garnizoanele învecinate. Luați-vă lucrurile şi să mergem!

Ielele se ridicară iute în picioare, cuprinse şi ele de entuziasmul lui, care se dovedise molipsitor.

— O clipă, se auzi o voce.

11

Waldemar se întoarse.

În capul scărilor stătea Ilmohe, ținându-se cu mâna de balustradă. Era trasă la față, cu ochii mari şi încercănați, iar trupul îi era acoperit de bandaje.

— Waldemar, e bine să vin şi eu cu voi, sună vocea ei calmă, ce se spărgea într-o mulțime împletită de voci la fel de calme, pline de o solemnitate lipsită, în aparentă, de orice importanță. Şi eu te-am supravegheat, şi eu răspund în fața regelui şi a Marelui Preot de tine şi de faptele tale. În plus, am fost în tărâmul pricolicilor. Am văzut şi am auzit acolo multe lucruri care se pot dovedi folositoare. Poate că prezența mea vă va încetini mersul, dar Aloonya nu poate refuza dreptul meu de a fi prezentă la sfatul de pe muntele Zuna.

Waldemar îşi dădu seama, ruşinat, că nu se gândise deloc la Ilmohe. Da, o salvase, dar numai pentru că salvarea ei reprezentase o necesitate. O salvase, ca să spună aşa, din „rațiuni superioare”. Dacă ar fi judecat rațional, şi-ar fi dat seama că

Ilmohe putea să deţină informaţii vitale. Şi ar fi încercat să discute cu ea, după ce ajunseseră la adăpost, nu numai ca s-o descoasă în legătură cu cele văzute printre pricolici, ci şi în calitate de... prieten??? Nu putea să spună că-i era prieten, dar măcar fuseseră apropiaţi, trecuseră împreună prin multe, aveau o misiune comună, aveau interese comune... Da, dacă se gândea bine, putea să recunoască faptul că între ei exista măcar camaraderie, dacă nu chiar mai mult de atât.

Şi dădu din cap, aprobând cererea lui Ilmohe, cerere care i se păru întemeiată.

Aloonya dădu şi ea din cap. Cu un fel de resemnare, cu o înţelegere ce părea că ascunde un pic de dezamăgire...

7. Întoarcerea la muntele Zuna

1

Plecară imediat.

Deşi Waldemar îşi dorise să fie singur cu Aloonya după atât amar de timp în care nu apucaseră să schimbe o vorbă între patru ochi, nu avusese ce face şi trebuise să accepte grupul de iele care cărau cu schimbul targa pe care zăcea Ilmohe.

Mergeau repede, încordaţi. Timpul nu-i mai ierta. Rapiditatea acţiunii devenise esenţială.

Străbătură câmpii netede, acoperite de iarbă moale, de culoarea stacojilor abia scoşi din oală,

în timp ce soarele urca tot mai mult pe cer, până când ajunse chiar deasupra lor, iar razele sale începură să devină greu de îndurat.

Atunci, de parcă soarta se îndurase de ei şi se gândise să nu le mărească inutil chinul, ajunseră la marginea unui codru întins şi des, ce semăna mult cu pădurile pământene, cele cu frunză verde, verde, generatoare de alean.

Abia atunci îşi permiseră să se oprească pentru o clipă, la umbra copacilor imenşi, în apropierea unui pârâu cu apă lină şi limpede – doar cu o nuanță slabă de violet. După ce o hrăniră pe Ilmohe, ielele se risipiră prin tufărişuri, să mănânce şi ele.

Apoi se strânseră din nou, apucară targa şi porniră hotărâte mai departe, cu pas vioi, de parcă tocmai plecaseră la drum.

Şi merseră, şi merseră, iar soarele obosi privindu-i şi decise să se ducă la culcare.

Dar ei Continuară să meargă, fără să se oprească, fără să se odihnească, fără să țină seama de înserare.

Parcurseră păduri întunecate şi poieni înmiresmate pline de-o lumină verzuie, slabă, odihnitoare, ce-i trezeau lui Waldemar un sentiment de linişte şi încredere. Cât de moi şi de blânde erau razele încrucişate ale celor două luni verzi, în comparație cu arsura portocalie a soarelui din tărâmul pricolicilor!

Mergeau în tăcere. Tot ce-ar fi vrut Waldemar să-

i spună Aloonyei rămânea pentru altă dată…

2

Gonind, ajunseră, spre sfârşitul zilei a doua, la poalele munților ce înconjurau palatul regal.

Waldemar privi uimit în fața sa. Culmile arătau sumbre, întunecate, îngrijorate… Poate din cauza luminii spectrale a asfințitului, de-un albastru-închis, murdar…

Waldemar ar fi vrut să străbată subteranele spre castel chiar în seara aceea, să nu mai irosească nicio secundă, dar Ilmohe îl opri cu un gest lipsit de vlagă.

— Vom poposi aici.

Aloonya nu avu nicio reacție. De parcă se aştepta ca Ilmohe să facă o asemenea sugestie… Sau ca şi cum ar fi ştiut ceva şi i se părea normal să se întâmple aşa.

Celelalte acceptară decizia rănitei ca fiind un lucru de la sine înțeles.

Mâncară în tihnă, căutară un izvor cu apă proaspătă, strânseră vreascuri, improvizară o tabără.

Apoi se ghemuiră lângă foc şi adormiră. Peste ei se aşternu grăbit un somn neaducător de pace. Un somn plin de grijile ce-i aşteptau a doua zi şi în zilele ce aveau să urmeze.

Deşi Waldemar propusese – înainte de aşezarea taberei – ca una dintre luptătoare să se ducă la palatul regal şi să le anunțe sosirea, cuvântul lui

căzuse în gol, ca o sămânță picată pe piatră. Nimeni nu-i răspunsese, nimeni nu reacționase în vreun fel, nimeni nu ținuse seamă de spusele lui. De parcă ielele nu l-ar fi auzit…

Waldemar nu mai insistase, dar treaba nu-i picase bine.

3

În zori, o dată cu prima săgeată albastră ce ricoşase în culmile lucitoare, luptătoarele se sculară din jurul focului, apucară targa fără nicio vorbă şi se îndreptară spre grotă, cu Aloonya în frunte.

Pătrunseră în grabă în bezna subterană şi se pierdură în ea, ca şi cum aceasta le-ar fi înghițit fără să le mestece. Se grăbeau ca şi cum ar fi vrut să recupereze timpul pierdut peste noapte.

Waldemar merse prin întuneric fără să vorbească, fără să întrebe, fără să-l îndrume nimeni. Se ținea după lipăitul slab al paşilor pe pietrele netede, lipăit ce suna ritmic undeva în fața sa, ca bătăile unor inimi multiple, legate între ele.

Apoi auzi scârțâitul greu al uşii ce se deschidea şi suportă valul de lumină albastră ce-i umplu ochii.

Se apropie de ieşire şi rămase locului, cu ochii holbați şi cu gura căscată.

Unde nimeriseră?

În cercul întins al zidurilor muntoase ce înconjurau castelul regal, acolo unde văzuse cu puțin timp în urmă grădini sofisticate, cu arabescurile colorate ale aleilor întortocheate, se întindea acum un câmp neted, pietruit. Un câmp sângeriu. Un câmp sinistru. Un câmp întins şi fără urmă de vegetație.

În mijlocul câmpului se înălța un cub imens din piatră neagră, mată, macabră.

Clădirea părea duşmănoasă, câmpul sinistru. N-ar fi fost de mirare dacă pe frontispiciul construcției ar fi scris *Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate…*

Pe măsură ce se apropia, Waldemar desluşea tot mai multe detalii. La baza cubului se zărea o uşă grea, din metal măsliniu. În partea de sus a laturilor cubului se vedeau ferestre înguste, mici, pentru tras cu arcul. Pe acoperişul neted erau îngrămădite cazane, catapulte, mormane de pietre, de lănci şi de parapete mobile.

Nu se zărea nicio mişcare, nu se zărea nicio urmă de viață, totul părea împietrit sau făcut din piatră.

Castelul baroc al regelui ielelor, care fusese în locul acela – castel baroc, dar cu un anumit farmec ce nu putea fi negat, un farmec ce ascundea o oarecare ironie jucăuşă –, se transformase într-o cazemată la fel de barocă, ce părea imposibil de cucerit, dar care era lipsită de cel mai elementar

simț al umorului. Barocul țicnit, dornic de oaspeți şi amuzant de altădată devenise macabru, sumbru, deprimant şi neprimitor.

Iar lipsa de umor era demonstrată şi de faptul că deasupra intrării nu scria nimic.

5

Când ajunseră în fața uşilor, văzură la ferestruicile înguste de lângă acestea sclipiri metalice de vârfuri de săgeți.

Aloonya înaintă şi strigă furioasă, stând în fața porților măslinii, închise:

— N-avem timp de joacă! Nu ne recunoaşteți?

Se auzi scrâşnet de lanțuri, de manivele ce se roteau cu greu. Tăbliile de metal se traseră deoparte, scoțând un sunet funebru. În spatele lor, de-a lungul unor scări ce duceau în interiorul clădirii, se aflau şiruri de iele pregătite de luptă, cu lăncile în mâini.

Aloonya privi un timp soldații de pe scări, aceştia se uitară la ea fără să se clintească. După ce aşteptă cât aşteptă, fără ca ielele de pe scări să reacționeze în vreun fel, Aloonya făcu semn tovarăşelor sale s-o urmeze şi se îndreptă către cele care stăteau pe trepte.

Urcară printre ele, într-o tăcere mormântală. Nimeni nu le urase bun venit. Nimeni nu-i salutase. Nimeni nu-i întrebase cine sunt. Nimeni nu se interesase ce doresc şi pe cine caută. Nimeni nu scosese o vorbă.

Waldemar simțea că-l cuprinde furia. Vedea în jur doar ochi reci, apatici. Nu duşmănoşi. Doar indiferenți.

Se aşteptase la o altfel de primire…

Când ajunseră la capătul treptelor, se opriră. În fața scărilor se întindea un lanț triplu de soldați cu scuturi şi cu lănci lungi. Un zid prin care nu puteau trece.

Waldemar îşi privi tovarăşele. Aloonya fierbea, se stăpânea cu greu să nu izbucnească. Pe targă, Ilmohe zâmbea ironic. Waldemar se relaxă. Convingerea sa mai veche deveni certitudine: regele ielelor, Walmoth, era nebun!

6

La o comandă imperceptibilă, falanga se despică. Soldații făcură o manevră complicată, într-o sincronizare desăvârşită, şi se aliniară de-a lungul pereților lăsând drumul liber.

Ilmohe făcu semn purtătoarelor ei să înainteze printre vârfurile ascuțite ale lăncilor. Waldemar o urmă. Îi plăcuse felul în care se mişcaseră soldații, îl încântase corelarea perfectă a gesturilor acestora. Nu-i plăcuse că soldații rămăseseră amenințători.

La capătul coridorului căptuşit cu lănci se zărea o uşă îngustă, neagră, într-un zid de-un roşu-aprins.

Fără să se gândească prea mult şi fără să se aştepte la vreun pericol (nu simțise niciun moment

teamă, doar enervarea pricinuită de surpriza neplăcută a primirii complet diferite de cea aşteptată), Waldemar împinse uşa şi pătrunse într-o cameră destul de scundă şi nu prea lungă, drapată cu tapiserii negre, cu modele simple, roşii, alcătuite din cercuri mărunte ce se întretăiau.

În faţa sa, în peretele îndepărtat, se afla o altă uşă. Tot neagră. Tot închisă.

În clipa în care pătrunseseră toţi în încăpere, uşa din spatele lor se trânti cu zgomot. Ca o pungă spartă. Apoi, din tavan începu să curgă o lumină vişinie, densă, palpabilă. Şi pătrunzătoare, sfredelindu-le creierii.

Waldemar simţi că-l cuprinde panica, pentru că stropii aceia de raze se strecurau în mintea lui, scotocind în locurile neumblate ale secretelor sale, părând că doresc să-i fure amintirile, personalitatea, voinţa... Vru să-şi scoată pumnalul din teacă, să izbească în jur, să fugă cât mai departe... Apoi auzi oftatul uşurat al Aloonyei şi rămase liniştit. Undeva, în dreapta lor, Ilmohe chicotea, amuzată. Lumina vişinie se scurse încet înapoi în tavan.

După un moment, uşa din faţă se deschise încet.

7

În prag apăru un bondoc, mărunt, chel, într-o uniformă simplă, sobră, neagră. În mână ţinea o lance scurtă.

Era Walmoth.

— Bine ați venit, rosti, cu bucurie sinceră în glas, regele ielelor.

Apoi întoarse capul:

— Luați drăcia asta de aici!

De după uşă apăru o luptătoare ce-i luă lancea.

— Îmi cer scuze că v-am primit astfel. Trebuie să fiu prevăzător. Acum două zile a venit o ştafetă ce pretindea că aduce ştiri urgente. Când a ajuns în fața mea, nou-venita s-a transformat în demon şi a încercat să mă străpungă cu o lance… De atunci, nu mai risc şi orice nou-sosit, indiferent cât de cunoscută îmi e înfățişarea lui, trece prin Lumina Adevărului înainte să ajungă în fața mea.

— Am bănuit, se auziră clopoțeii cristalini ai Ilmohei. Aloonya privea stânjenită în jos. În cele din urmă mormăi:

— Am uitat… Graba… Grijile…

— Poftiți înăuntru, îi invită cu un gest larg Walmoth. Să vă odihniți, să vă relaxați, să vă distrați…

— N-avem timp de pierdut, îşi recăpătă glasul Waldemar. Mulțumim pentru ofertă, dar ar fi mai bine dacă am pleca imediat.

— Ai dreptate, oftă regele. Wilwur ne aşteaptă…

8

Trecură din nou prin mijlocul falangei, de data asta coborând scările. Walmoth împărțea ordine, în dreapta şi în stânga, mulțimii de curteni înarmați.

Când ajunseră în fața porții, acolo îi aştepta deja un grup de vreo sută de iele. Majoritatea erau înarmate cu arcuri.

Într-o parte se vedeau câteva lectici, purtate de câte opt iele. Regele le făcu semn să urce:

— Probabil că sunteți obosiți după atâta cale…

Waldemar refuză. Se simțea mai bine pe picioarele lui.

Grăsanul urcă, oftând, în lectica din frunte. Ilmohe fu luată cu grijă de pe targa ei improvizată şi aşezată pe perne moi. Mai mult din spirit de imitație, Aloonya se instală şi ea într-o cutie dreptunghiulară cu uşițe cochete. Apoi scoase capul pe fereastră şi zise ielelor ce le însoțiseră până acolo:

— Rămâneți aici şi Odihniți-vă. Apoi, după ce o să vă recăpătați puterile, întoarceți-vă la garnizoană.

Babya, care rămăsese în umbră până atunci, îl privi întrebătoare pe Waldemar. Acesta o îndemnă din priviri să aibă curaj. Uşurată, locțiitoarea lui se urcă şi ea într-o lectică elegantă.

Walmoth făcu semn cu mâna. Trupa de arcaşi se puse în mişcare, înconjurând lecticile.

Apoi convoiul porni către muntele Zuna.

9

Drumul se scurse într-o monotonie desăvârşită.

Ielele goneau ca mânate de furtună. Din când în când, luptătoare din escortă le înlocuiau pe cele ce

cărau lecticile.

Drumul străbătea îndeosebi câmpii domoale, fără urcuşuri sau coborâşuri semnificative. Era o cale comodă, ce putea fi străbătută în viteză şi care permitea purtătorilor de lectici să-şi poarte povara fără eforturi suplimentare. Vremea ținea cu ei, nu era nici prea cald, nici prea frig, soarele nu dogorea prea puternic, vântul adia doar atât cât să-i răcorească, norii se plimbau pe cer doar ca să amintească soarelui albastru că poate fi acoperit oricând, nici vorbă de ploaie, iar până la înserare mai era cale lungă…

Până la urmă, doborât de oboseală şi incapabil să păstreze ritmul nebunesc al ielelor, Waldemar fusese obligat să renunțe la orgoliul său masculin şi să se urce într-o lectică goală.

Adormi curând, în legănatul uşor al patului moale.

Se trezi din cauza unei zguduituri uşoare.

Lectica fusese aşezată pe pământ, fără prea multe menajamente.

10

În fața lui se întindeau treptele albe, imense, sclipitoare, ale templului de pe muntele Zuna. Terasa era aproape pustie. Nu se vedea niciun pelerin. Erau doar câțiva preoți, toți bărbați, strânşi în jurul lui Wilwur. Acesta stătea, privindu-i, în partea de mijloc a scării. Un gest de amabilitate, de bun sosit, ce sugera că le ieşise în

întâmpinare.

Soldații rămaseră jos. Urcară doar conducătorii: Walmoth, Aloonya, Ilmohe, Waldemar şi Babya.

Ilmohe urca treptele cu greutate, sprijinită de Aloonya.

Când ajunseră lângă el, Înaltul Preot se adresă întâi regelui:

— Încep să cred că ai dreptate, Walmoth!

— Uneori, un dram de nebunie face mai mult decât un munte de înțelepciune! se hlizi bondocul.

După aceea, bătrânul făcu o plecăciune scurtă, demnă, către cele două iele:

— Bine v-ați întors, pereche neprețuită!

Ielele îi răspunseră doar printr-o plecăciune tăcută.

După ce dădu din cap spre Babya, scăpând de obligațiile protocolare, Wilwur se apropie de Waldemar şi-şi puse degetele pe umerii acestuia, privindu-l în ochi:

— Clipa ta a sosit, Waldemar! Miza pusă în joc e uriaşă… Sper să câştigi.

— Ai harta? se mulțumi să întrebe Waldemar.

— Da. E în camera de consiliu. Să mergem…

11

Din când în când, Wilwur ieşea, împărțea ordine, iar ştafete grăbite porneau spre toate colțurile tărâmului ielelor.

Doar cei din camera de consiliu au ştiut ce s-a

hotărât. Planul lor a fost dus la îndeplinire cu o iuțeală uimitoare, iar secretul a rămas deplin. Abia după desfăşurarea evenimentelor, cei curioşi au reuşit să reconstituie o imagine generală a faptelor, fără a şti însă cât din cele întâmplate s-au petrecut aşa cum fuseseră gândite, şi cât s-a datorat întâmplării...

Cartea A Treia
Vâltoarea

1. Război

1

Drumurile gemeau de trupe. Pâlcuri de iele înarmate goneau spre locurile de adunare ale corpurilor de armată. Cete de soldați trăgeau cărucioare încărcate cu lănci, sulițe, scuturi, alimente şi tot felul de materiale necesare războiului.

Privind vânzoleala aceea, Waldemar îşi dădea seama ce maşinărie uriaşă şi complicată e războiul. Înțelegea că mecanismul acestuia – mecanismul cel adevărat şi care nu putea fi văzut din afară – e condus din umbră, de administratori pricepuți care se străduiesc să nu iasă în evidență, care se îngrijesc ca trupele să ajungă la timp în locul stabilit de generali şi să nu le lipsească nimic din ceea ce le-ar trebui. Bătăliile, faptele de eroism sunt doar expresia finală a unui proces îndelungat de pregătire, instruire şi dirijare a resurselor…

Waldemar se îndrepta spre Scodra, unde urma să se concentreze una dintre armatele ce aveau misiunea de a trece în teritoriul pricolicilor. Alături de el mergea Aloonya, într-o stare de excitare stranie. Începea să-i fie frică de ea. Aloonya punea prea multă pasiune în pregătirea războiului, care devenise altceva decât apărarea propriului tărâm

sau eliberarea unor teritorii cucerite altădată de duşmani. Războiul se transformase pentru ea într-o problemă de orgoliu personal, de împlinire a unor satisfacții proprii…

Se vedea că e în largul ei împărțind comenzi, ascultând rapoarte, gonind de colo-colo…

Ca de obicei, îi însoțea Ilmohe, umbra tăcută şi, de multe ori, nebăgată în seamă… Aceasta se mulțumea să observe tot ce se întâmpla în jurul lor, să asculte cu atenție tot ce se spunea şi, mai ales, să înțeleagă ce nu se spunea, să vadă tot ce era de văzut fără să pară că o interesa ceva, să strângă informații, să le rumege… Cu ce scop?

Waldemar se întrebase de multe ori care erau motivele reale ale conflictului dintre cele două. Dar de data asta îşi propuse să nu se mai gândească la țelurile ascunse ale însoțitoarelor lui. Avea prea multe de făcut.

2

Începuse prin a-şi găsi un moment de răgaz, în care să stabilească limpede ce avea de făcut pentru a duce la îndeplinire sarcinile ce-i reveneau în urma consfătuirii de pe muntele Zuna.

Bineînțeles, o analiză rapidă şi obiectivă îi demonstrase că un asemenea moment nu putea exista decât în clipele imediat următoare consfătuirii.

Aşa că, după ce terminaseră de stabilit planul, după ce soliile se răspândiseră în tot tărâmul,

Waldemar se retrăsese într-o încăpere pusă la dispoziție de Wilwur şi se gândise bine şi îndelung.

Concluzionase că trebuia, în primul rând, să treacă pe la fiecare garnizoană. Să vadă dacă informațiile trimise Marelui Preot corespundeau realității. Apoi să verifice nivelul de pregătire al luptătoarelor şi starea armamentului. Să-şi dea seama de starea de spirit a luptătoarelor.

Iar după ce avea să se convingă că totul era în regulă, să comunice comandanților ordinele secrete care permiteau corelarea acțiunilor diferitelor grupări.

Planul stabilit cu Wilwur şi Walmoth era grozav, dar implica o coordonare perfectă, o conlucrare sincronizată. Şi, mai ales, lipsa oricăror surprize…

Trebuia, aşadar, să se asigure că nu avea să apară nimic neaşteptat, că totul se va derula conform celor prevăzute.

Numai că avea foarte puțin timp şi foarte multe de făcut.

Sau, mai bine zis, nu foarte multe, ci doar câteva lucruri pe care trebuia să le facă de foarte multe ori şi într-o mulțime de locuri, aflate la mare distanță unul de celălalt.

3

Tărâmul ielelor, aşa cum arăta pe harta lui Wilwur, avea o formă relativ triunghiulară, cu două laturi mai scurte şi una lungă, aproape cât celelalte două la un loc. Fiecare latură reprezenta

granița cu un alt tărâm, cea lungă fiind hotarul cu lumea ştimelor. Waldemar concluzionă, privind vechile granițe, că lumea ielelor avusese, cândva, forma unui triunghi isoscel.

După ce privi atent harta, hotărî să înceapă controlul din colțul în care se întâlneau tărâmul demonilor cu cel al ştimelor. Intenționa să meargă de-a lungul zonei de frontieră cu demonii, până în apropiere de Scodra, apoi să ocolească prin interiorul țării şi să se întoarcă, de-a lungul zidului neguros ce le despărțea lumea de pricolici, până la tabăra principală, stabilită în vecinătatea fostei sale garnizoane. După toate elementele de care dispunea, nu avea de ce să controleze garnizoanele aflate de-a lungul hotarului cu ştimele, pentru că în zona aceea nu se întâmplase niciodată nimic, iar zidul de acolo nu fusese niciodată penetrat.

4

Zidul energetic ce despărțea tărâmul ielelor de cel al ştimelor era verde. De un verde mat, verde de bălți liniştite, netulburate, acoperite de lintariță şi de alte plante de apă. Apoi, verdele acela oarecum senin şi reconfortant se transforma brusc, fără niciun avertisment, în roşul aprins al peretelui ce-i separa de demoni.

Waldemar mersese fără pic de zăbavă de-a lungul hotarului, oprindu-se doar cât era necesar în unitățile de pază a zidului.

Găsise pretutindeni lucrurile în ordine.

Garnizoanele se aflau în stare de alarmă. Erau gata să facă față oricărui atac. Însă nu se întâmpla nimic… Demonii încetaseră provocările şi încălcările de graniță. Bănuiau însă cu toții că asta era doar liniştea de dinaintea furtunii.

Waldemar fusese mulțumit de ceea ce văzuse. În garnizoane erau luptători mulți, bine pregătiți, bine înarmați.

Şi, mai ales, cu o stare de spirit corespunzătoare.

Fusese primit pretutindeni cu încredere şi cu bucurie. Se părea că prezența sa insufla încredere. Ielele din garnizoanele acelea izolate îl conduceau de la un post la altul nu atât ca să-i asigure securitatea – deşi aceasta nu trebuia neglijată în asemenea vremuri –, ci pentru a avea ocazia să fie cu el, să-l audă, să-l vadă, să se îmbibe cu încrederea sa. Şi, mai ales, să discute cu el, să-şi exprime opiniile, observațiile, sugestiile.

Aşteptau mult de la el, poate mai mult decât le putea oferi, dar erau în acelaşi timp dispuse să dăruiască din plin.

Discuțiile acelea se dovediră extrem de folositoare din multe puncte de vedere: cunoscuse opiniile soldaților de rând, care foloseau armele şi tacticile propuse de el, opinii care duseseră la unele îmbunătățiri organizatorice. Dar, mai ales, se crease o legătură între conducător (poate că de acum putea vorbi chiar de Conducător, îşi zise Waldemar, în una dintre puținele sale răbufniri de

autoironie) şi soldaţii care nu-l cunoscuseră decât vag, după un renume bazat pe zvonuri bizare. Zvonurile erau legate de legende pe care el nu le cunoştea, dar la care ielele făceau din când în când aluzie, fiind convinse – cu o convingere imposibil de zdruncinat – dă Waldemar cunoaşte foarte bine previziunile, poveştile sau basmele respective şi că le urmărea întrutotul.

Da, fusese mulţumit de ceea ce găsise în garnizoanele aflate de-a lungul zidului sângeriu ce despărţea ielele de demoni. Îşi dorea să fi dispus de mai mult timp şi, uneori, regreta că lucrurile se desfăşuraseră aşa cum se desfăşuraseră, că pierduse un timp foarte preţios într-o aşteptare buimacă, dar care, bănuia el – da, bănuia o grămadă de lucruri, nu avea aproape de loc certitudini – avusese rostul ei.

5

Apoi, după cum plănuise din timp, îşi continuase goana prin interiorul tărâmului. Nu băgase în seamă peisajele care de care mai bizare, nici pădurile şi câmpurile cultivate. Alergase fără încetare, însoţit de un grup restrâns de soldaţi, socotind întruna zilele: din cele treizeci, se duseseră deja şaptesprezece…

Acum, când străbătea întregul tărâm al ielelor, dintr-o parte în alta, îşi dădea seama, în ciuda faptului că nu avea timp de privit şi de admirat, că era o lume frumoasă, interesantă şi care merita

cunoscută îndeaproape. Dar, mai ales, era o lume pe care s-o aperi, pentru care să lupți, s-o păstrezi şi să te bucuri de ea.

Sigur, tărâmul acela al minunilor îi era încă străin, dar, într-un chip destul de greu de explicat, îl simțea tot mai aproape, începuse să-l priceapă într-un fel instinctiv, neraţional. Începuse să aibă sentimentul bizar că locul lui era aici, nu în universul logicii şi determinismului, unde existau cauze şi efecte, univers din care venea şi în care – recunoştea acum fără niciun fel de reținere – nu-şi găsise niciodată locul şi nu se simțise niciodată în largul său.

Prințe oameni nu avusese nicicând impresia aceea de a fi parte dintr-un întreg, se simțise întotdeauna doar o mărgică rătăcită care nu nimerise niciodată în şiragul în care ar fi strălucit aşa cum îşi dorea.

Undeva, în străfundul subconştientului său, apăreau, uneori, figuri batjocoritoare care zâmbeau cu milă şi-i şopteau:

— Ai fi considerat că locul tău e în lumea aceasta şi dacă ai fi rămas un sclav obscur, menit unei trude abrutizante? Waldemar, cel mai mare păcat e trufia!

Poate că de n-ar fi gonit fără încetare, întâlnind mereu ştafete care aduceau rapoarte, liste de materiale, întrebări ce aşteptau răspuns imediat şi alte probleme demne de un conducător (demne de un Conducător, se hlizeau figurile acelea din

adâncul minții sale) poate că ar fi avut timp să se gândească la şoaptele acelea, dar acum avea probleme mai importante de rezolvat, era prea obosit ca să se analizeze pentru a miliarda oară, aşa că lăsă subconştientul să se scufunde în el însuşi şi-şi văzu de treburi.

Fără să ştie când, ca din senin, întâlniră din nou zidul verde, ca un adânc de ocean vegetal şi-l urmară până când acesta se transformă într-o negură deasă şi întunecată.

Urmă apoi inspecția atentă a trupelor gata de asalt, ascunse în păduri, departe de privirile pândarilor pricolicilor…

În cea de-a douăzeci şi doua zi, ajunse la Scodra.

6

Pădurea colcăia de lume. Zumzetul vocilor (oricât li se atrăsese atenția, luptătoarele, fiind totuşi femei, nu reuşeau să tacă tot timpul…) se împletea cu zgomot de unelte, cu zbârnâit de corzi de arc, cu pocnete de lănci ce se înfigeau în țintele de lemn.

În tabără domnea o atmosferă stranie: soldații dădeau dovadă de o veselie aspră, plină de încredere, ca şi cum, într-un fel, ar fi sfidat moartea ce-şi făcea simțită amenințarea.

În ochii ielelor, ai luptătoarelor de rând, Waldemar citise ceva ce-l bucurase şi-l îngrijorase în acelaşi timp, ceva ce întâlnise prima oară în timpul călătoriei sale (dar considerase atunci a fi

vorba de ceva mai degrabă întâmplător, accidental – acum se convinsese că era ceva profund, ceva important şi care putea să joace un rol de seamă în cele ce vor urma): un extaz mut, o adorație oarbă, o încredere nelimitată. Nu mai era Conducătorul. Sau, mai bine zis, nu mai era numai Conducătorul. El era Salvatorul! Era Izbăvitorul! Alături de El, nu puteau pierde!

7

Noaptea, strânse toți comandanții în clădirea garnizoanei din Scodra. Se sfătuiră îndelung. Trupele erau gata. Şi, mai ales, erau nerăbdătoare să pornească. Psihologic, momentul era cel mai propice. Dacă mai zăboveau, starea aceea de spirit se putea schimba, putea să se transforme în plictis, apoi în enervare, în nerăbdare, în lipsă de disciplină şi, în cele din urmă, în neîncredere şi panică.

Iar atacând în ziua a douăzeci şi treia, devansau atacul duşman cu o săptămână. Aveau şanse mari să-şi surprindă inamicii încă nepregătiți.

Sigur, lupta nu avea să fie uşoară, pricolicii se strânseseră deja, fiind pregătiți să năvălească în tărâmul ielelor. Dar acestea, lovind primele, aveau să producă inamicului pierderi atât de grele, încât acesta nu avea să fie în stare să opună o rezistență prea înverşunată…

Optimismul luptătoarelor se transmisese şi comandanților, care acceptară cu entuziasm

începerea imediată a ostilităților. Waldemar împărți sarcini, stabili o mulțime de detalii, dădu ordine, făcu ordine, vorbi, ascultă, şi, în cele din urmă, se lămuriră cu toții ce aveau de făcut.

8

Atacul trebuia pornit în zori. O dată cu prima rază de soare. Fără niciun semnal, singurul semnal, pe care puteau să-l vadă toți, fiind prima rază de soare. Fără zgomot.

Repartizară trupele pe intrările cunoscute.

Stabiliră ordinea de pătrundere în teritoriul inamic.

Apoi comandanții se întoarseră în fugă la unitățile lor, să-şi mobilizeze soldații, să le spună ce aveau de făcut, să stabilească responsabilități şi să-i conducă pe pozițiile de atac.

Garnizoanele îndepărtate, la care ştafetele nu puteau ajunge în timpul nopții ca să le anunțe, urmau să năvălească în terenul duşmanului a doua zi. Tot în zori, tot o dată cu prima rază de soare. Al doilea val de atacatori urma să înainteze în teritoriul duşman pe un traseu paralel cu zidul, să cadă în spatele pricolicilor, dacă aceştia ar fi opus o rezistență înverşunată primului val şi l-ar fi ținut în apropierea zidului.

9

Pădurea foşnea. Devenise vie. În spatele fiecărui copac, după orice tufă, se aflau grupuri de

luptătoare, cu arme diferite, aşteptând ordinul de pornire.

Nu era zgomot, ci un sunet ce părea natural, era foşnetul acela alarmant de dinaintea furtunii, când natura simte ceea ce va urma şi se cutremură în aşteptarea a ceea ce ştie cu certitudine că va să vină.

Crângurile se înfiorară şi se potoliră subit.

Apoi liniştea cuprinse pădurea…

Lumina spectrală a celor două luni minuscule, verzi, se împletea cu verdele pădurii…

Aşteptarea devenea chinuitoare…

10

Waldemar hotărâse să conducă atacul în punctul central, acolo unde se aştepta să întâmpine rezistența cea mai mare. Încercase s-o convingă pe Aloonya să preia comanda aripii stângi, care urma să se strecoare chiar pe lângă zidul roşu al demonilor. Dar Aloonya refuzase cu încăpățânare să se despartă de el. Iar pentru postul propus se oferise Ilmohe, care-i zâmbise ciudat Aloonyei. Ca un copil ce pare că se sacrifică, acceptând să rămână acasă, în loc să meargă la teatrul de păpuşi, ştiind ceea ce nu ştia celălalt: că urma să vină bunica, încărcată cu daruri…

11

Apoi, cu puțin înaintea zorilor, se lăsase bezna. Lunile mărunte dispăruseră după culmi.

Waldemar auzea răsuflarea excitată, nerăbdătoare, a celor din jurul lui. Mai aveau de aşteptat puțin…

Brusc, orizontul sclipi, iar prima rază sinilie țâşni spre înălțimi.

Waldemar se ridică dintr-un salt şi făcu semn echipei de arcaşi să între în acțiune.

Războiul tocmai începea…

2. Invazia

1

Şuierat scurt de săgeți ce se înfundau în ceața neagră. Țipete îndurerate. Plesnit de praştii. Alte țipete. Ropotul paşilor ielelor purtătoare de lănci. Bufnet de izbituri…

Waldemar îşi scoase pumnalul din teacă şi se aruncă în viitoarea întunecată. Lumina portocalie îl izbi în ochi, paralizându-l, oprindu-l pentru o clipă. Apoi văzu duşmanii, ce soseau în goană. Iar în dreptul intrării, zări câteva cadavre…

Sări spre cei care se apropiau. Pară cu scutul, lovi cu tăişul. Lăncile se frângeau, trupurile izbucneau în flăcări. Supraviețuitorii o luară la fugă. Nu ajunseră departe. Săgeți bine țintite îi culcară la pământ.

Din ceața neagră curgeau valuri de iele. La început năvăliră arcaşi şi prăştiaşi care lichidară, de la distanță, pricolicii din zonă. Apoi apărură

lăncieri cu scuturi late şi sulițe lungi, întocmind imediat o falangă în fața intrării, protejând pătrunderea celorlalte iele.

În ordine desăvârşită, luptătoarele îşi găseau locul în formație, gata de bătălie. Totul se făcea întocmai cum fusese stabilit din timp, de dinainte de declanşarea atacului.

Într-un sfert de oră, cele cinci sute de iele din primul val de asalt ocupaseră poziții între stâncile încinse de soare.

Dinspre celelalte porți se auzea larmă de luptă, țipete, gemete, icnituri. Având în vedere că duşmanii nu mai opuneau rezistență în locul în care se aflau, Waldemar trimise echipe de arcaşi şi prăştiaşi să dea o mână de ajutor acolo unde era nevoie.

Surpriza fusese completă, iar succesul la fel de complet.

După o oră, rezistența la graniță fusese nimicită.

Waldemar îşi reorganiză iute luptătoarele.

Nu aveau timp de pierdut.

Urma atacarea garnizoanelor.

2

Redistribui luptătorii în cinci grupuri: patru care să asedieze taberele întărite din apropiere, unul de rezervă. Nu ştia încă nimic de soarta batalionului lui Ilmohe, cel mai îndepărtat din stânga.

Trebuia să apere aripa dreaptă. Atacul nedesfăşurându-se pe toată linia frontierei, forțele

din garnizoanele pricolicilor ce nu intraseră încă în luptă puteau veni în ajutorul camarazilor lor…

Waldemar rămase cu rezervele pe o culme stâncoasă, de unde se vedeau atât cele patru fortificații din zonă, cât şi granița îndepărtată ce se pierdea spre dreapta, către orizont.

Şiruri de iele se strecurară printre rocile cu forme ciudate, apropiindu-se de zidurile garnizoanelor. Le înconjurară şi, la un semn, începură să zvârle asupra lor săgeți şi proiectile, lănci în flăcări…

Waldemar vedea hoardele de pricolici ce încercau să țâşnească pe porți, oprite brusc de armele ce zburau în întâmpinarea lor… Zgomotul luptelor – un hăulit grav, nedesluşit – ajungea până la el, deşi distanța era destul de mare.

Spre seară, bătălia încetă. Cele patru fortărețe se transformaseră în mormane de tăciuni, împreună cu apărătorii lor.

Waldemar semnaliză regruparea forțelor.

Atunci, de dincolo de stânci, se auzi sunetul răguşit al unei trâmbițe, vestind apropierea unor forțe importante sau dând o alarmă târzie. Indiferent ce vestea trâmbița aceea, era evident că duşmanul aflase că fusese atacat.

3

Waldemar opri înaintarea. Voia să cunoască mai întâi situația generală.

Ştirile, aduse de ştafete grăbite, anunțau că

inamicul pierduse pe tot frontul. Lovitura prin surprindere, puternică, precum şi armamentul cel nou, aduseseră o victorie covârşitoare.

Garnizoanele de graniță căzuseră, sau căzeau, una după alta. Ştafetele sosite din extremitatea dreaptă anunțau intrarea în luptă a tuturor trupelor pregătite de atac, care traversaseră bariera cu succes şi cuceriseră fortărețele din fața lor.

Apoi apăru şi o trimisă a Ilmohei.

Aceasta avansase cu corpul de armată pe care-l conducea de-a lungul frontierei cu demonii şi trimisese grupuri de avangardă care interceptaseră toți pricolicii ce duceau solii către aliații lor. Deocamdată puteau fi siguri că înfruntau doar un singur duşman.

4

Iscoadele ce împânziseră stâncărişul sticlos raportau că inamicul dădea înapoi, cuprins de-o panică teribilă. Garnizoanele din linia a doua fuseseră părăsite. Mii, zeci de mii de pricolici înnebuniți de frică se strânseseră la adăpostul zidurilor din Balzar, cetatea cea mai importantă din regiunea ce fusese, cândva, a ielelor.

Waldemar convocă toți comandanții. Împărți armata în trei corpuri. Unul avea să înconjoare Balzarul, împiedicând fuga din oraş a duşmanului. Al doilea urma să atace fortificațiile. Al treilea, pe care voia să-l conducă el însuşi,

trebuia să încerce să pătrundă prin subterană şi să lovească duşmanul atacând din interiorul zidurilor.

Trecuse doar o zi. Mai aveau şase până la intrarea în luptă a demonilor, conform programului inițial al alianței ce-şi propusese anihilarea ielelor şi cucerirea tărâmului acestora…

5

Din vârful culmii, Waldemar vedea şirurile de războinici care înaintau iute pe cărările pietroase. De unde atâta energie în ființele acelea cu înfățişare fragilă? Alergau, alergau fără încetare, fără să dea niciun semn de oboseală!

Stâncăria portocalie viermuia de soldați. Piatra părea că prinsese viață, că se însufleţise subit.

Waldemar se întoarse spre corpul de armată pe care-l comanda. Un corp redus numeric, doar o mie de persoane, dar compus din cele mai bune luptătoare.

Dădu ordinele corespunzătoare, apoi porniră la drum. Se străduia să păstreze ritmul ielelor, deşi îi venea greu…

Se lăsă noaptea. Continuară să înainteze printre pietre. Una dintre luptătoare îl conducea, ținându-l de braț cu degetele-i reci.

În zori, ajunseră la lespedea ce ascundea intrarea în grotă. Din depărtare se auzea zgomotul înfundat al bătăliei ce începuse.

Waldemar era epuizat. Abia se mai ținea pe

picioarele ale căror tălpi îl usturau. Îl dureau toți mușchii și se mișca greoi. Se întreba cum va reuși să se descurce în luptă, cu toate că avea armele acelea formidabile.

Calmyna, ajutoarea sa (fusese una dintre cele cinci ce-l însoțise când o eliberase pe Ilmohe, și știa drumul) se apropie de el, ținând în mână un fruct mărunt, verde.

— Nu știu cât de mult îți va folosi... Nouă ne ajută. Înlătură oboseala și-ți dă puteri noi. Mestecă-l, suge-i zeama, apoi scuipă-l. Dacă-l înghiți, puterea lui prea mare poate deveni ucigătoare...

În halul în care era, merita să încerce. Oricum, așa nu era în stare să lupte.

Mușcă din fructul zemos. Un lichid aromat îi umplu gura. Îl înghiți, scuipând pulpa moale a roadei. O clipă nu se întâmplă nimic. Apoi, un foc violent, învolburat, începu să-i curgă prin vene. Vâlvătaia îi cuprinse membrele, izgonind durerea din mușchi, oboseala, moleșeala... Gândurile porniră să zburde prin creierul ce păruse, cu puțin înainte, prea epuizat ca să mai judece.

Îi zâmbi recunoscător Calmynei. Apoi prinse lespedea cu degetele-i devenite subit puternice ca niște menghine de oțel și trase într-o parte placa de piatră.

6

În peșteră era liniște. Nu ajunseseră suficient de

aproape de oraş ca să audă zbuciumul încăierării.

O lăsă pe Calmyna în față, să-l conducă. Alergară prin întuneric ore în şir. Waldemar mergea cu uşurință în ritmul luptătoarelor lui, dar se întreba cât va dura efectul drogului.

Deodată, Calmyna se opri.

— Drumul e blocat, mârâi ea, dezamăgită.

— Faceți lumină, ordonă Waldemar. Dacă-i blocat, probabil că nu-l păzeşte nimeni.

În clipa următoare, torțe albastre izbucniră în jurul lui.

Tunelul fusese astupat cu stânci.

7

Waldemar rămase, un moment, pe gânduri. Făcuse o greşeală închipuindu-şi că duşmanul nu descoperise pe unde fugiseră când o eliberaseră pe Ilmohe, şi că nu-şi luase măsuri de apărare.

În acelaşi timp, nu avea rost să se întoarcă. Pierduseră destul timp, iar atacul fusese gândit în ideea că grupul lor de şoc va izbi din interiorul fortăreței.

Pe de altă parte, dacă ar izbuti să înlăture obstacolele din cale, surpriza ar fi cu atât mai mare…

Încercă să smulgă unul dintre bolovanii îngrămădiți în coridor. Fără succes. Fuseseră atât de bine aşezați, atât de înghesuiți, încât nu putea să-i apuce, nu avea cum să-i tragă din zidul ce le închidea trecerea.

Apoi, un licăr de amintire îi luminã ghidurile… Când scosese grilajul, tăiase din stâncă… Făcu semn purtătoarelor de torțe să se dea înapoi. În lumina slabă, vedea şirul nesfârşit de luptătoare ce se întindea de-a lungul tunelului, către intrarea aflată departe, departe…

Trase pumnalul şi-l înfipse în piatră. Lama intră uşor, ca-n brânză. Începu să taie şi să arunce în spate bucăți de rocă. Ielele din față se aplecară şi dădură din mână în mână fragmentele de rocă, împrăştiindu-le de-a lungul peşterii.

Treaba mergea repede, mai repede decât îşi închipuise. După ce făcu o deschidere destul de mare, îi fu mai uşor să apuce lespezile din zid şi să le dea la o parte. Vârî pumnalul în teacă, iar ielele se apropiară şi începură să care bolovanii grei, rezemându-i de pereții peşterii.

Se mulțumiră să facă o trecere îngustă, cât să se poată strecura. Dacă ar fi trebuit să se retragă în grabă, aici şi-ar fi găsit pieirea… În locul acela nu s-ar fi putut apăra decât unul câte unul, cei din urmă fiind pradă sigură a atacatorilor. Însă n-aveau de gând să se retragă. Nu exista decât o singură cale: înainte.

8

În continuare, culoarul era liber. Grilajul de la capătul tunelului nu fusese pus la loc. Zidul din catacombă li se păruse de ajuns pricolicilor, îl consideraseră un obstacol suficient pentru a

împiedica pătrunderea vreunui duşman.

În sala de la subsol nu se afla nimeni. Probabil că toți luptătorii care stăteau de obicei aici se duseseră pe zidurile cetății, să respingă atacul ielelor.

Urcară în grabă treptele, până ajunseră în holul cel mare. Aici Waldemar împărți porunci în şoaptă. Grupul se împărți în centurii, fiecare cu o misiune precisă. Trei cu sarcina de a scotoci interiorul clădirii, ucigând pe cei rămaşi înăuntru, în special pe conducătorii duşmani. Celelalte şapte urmau să se îndrepte spre zidurile cetății, pentru a lovi apărătorii pe la spate.

Waldemar conducea grupul ce trebuia să atace sala de consiliu în care se aflau, după părerea lui, conducătorii cetății.

Ielele dispărură pe scări, pe coridoare, ca nişte umbre. Înaintau iute, cu arcurile şi cu lăncile pregătite.

Ciudat, îi trecu prin minte lui Waldemar, în timp ce păşea prin coridorul întunecos. Nu-l impresiona deloc ferocitatea acestui război, în care nu se luau prizonieri… Erau în altă lume, cu altă etică, cu alte obiceiuri… El însuşi avea alte gânduri, alte idei… Oare aşa fusese şi în lumea lui, dar nu avusese ocazia să se manifeste?

9

Trase perdeaua grea într-o parte şi rămase o clipă în prag. La masa rotundă stăteau trei

pricolici. Pe unul îl văzuse şi rândul trecut: Glich cel gras, cu blana cenuşie... Probabil că era conducătorul cetății. Ceilalți doi, solizi, puternici, păreau a fi conducători militari.

Se priviră o clipă. În ochii celor de la masă răsări înțelegerea, teama, panica... Apoi hotărârea cruntă, definitivă, a celui fără nicio şansă, care nu mai are nimic de pierdut. Pricolicii întinseră mâinile spre lăncile rezemate de scaune.

Waldemar se dădu la o parte. Din spatele lui apărură ielele, cu arcurile întinse. Corzile vibrară scurt, iar pricolicii se prăbuşiră, împănați cu săgeți.

Pe coridoare se auzeau tot soiul de zgomote: lipăit de paşi, gemete, izbituri, zăngănit de arme, horcăieli, gâfâieli, zgomot de mobile răsturnate... Se dezlănțuise vânătoarea...

10

Urlete, țipete, blesteme, izbituri, şuierat de săgeți şi lănci. Sunetele măcelului obişnuit când cade o cetate...

Mai lipsea ceva, zâmbi cu amărăciune Waldemar în sinea sa, pentru ca totul să fie ca pe pământ: violul. Fiind specii diferite, iar ielele asexuate, grozăvia asta lipsea. Încolo, totul era întocmai, şi în lumea asta, ca şi în aceea din care venea. Cel puțin în privința asta.

Îşi împrăştie trupa prin castel. Lupta se transformase într-o hăituială sălbatică,

individuală. Pricolicii, luați prin surprindere, se apărau sporadic şi fără succes.

Waldemar hotărî să iasă în curtea cetății, să vadă cum se desfăşura asediul. În drum întâlni un pricolici fugărit de-o ceată de iele. Îl spintecă în treacăt şi-şi continuă drumul, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, ocolind cadavrele împrăştiate peste tot.

11

Clipi stânjenit de lumina enervantă, portocalie.

Pe ziduri se cățărau iele, ajutându-se de gheare. În câteva turnuri, pricolicii opuneau încă rezistență, dar erau năpădiți de valuri de săgeți şi bile metalice azvârlite din prăştii.

Un grup masiv rămăsese în curte, păzind poarta cetății. Scoase pumnalul şi se năpusti în grămadă. Parând cu scutul, tăind cu lama ascuțită, împingând cu discul de metal pe cei care-i stăteau în cale, ajunse, într-un vârtej de scântei albastre, la poarta grea.

Se întoarse o clipă, înfruntând grupul pe care-l despicase, lăsând în urmă o cărare de cadavre. Apoi trase zăvorul uriaş. Batantul de metal se deschise scârțâind şi o mulțime de iele năvăli pe lângă el, urlând sălbatic.

Se dădu la o parte, privind spre zid, să nu vadă măcelul dezlănțuit. Mai rămăsese ceva omenesc în el…

După un timp, urletele încetară.

Cetatea Balzar căzuse.

3. Stâncile de pe Belghar

1

Trecuseră cinci zile de la începutul invaziei. Fortărețele căzuseră. Dar iscoadele anunțau că restul armatei pricolicilor şi rezervele ce nu intraseră în luptă, precum şi forțe proaspete venite din tot tărâmul acestora, se strânseseră lângă vechea graniță.

Ocupaseră o poziție foarte favorabilă. Se adunaseră pe stâncile de pe râul Belghar. Aşteptau acolo, pregătite de orice. Erau gata să izbească sau să se apere.

Waldemar convocă iarăşi consiliul comandanților.

Se strânseră cu toții în umbra unor copaci, pe nişte scaune improvizate.

Waldemar îi zâmbi Aloonyei, pe care n-o văzuse de când pornise spre Balzar. Surprinse privirea ciudată (înciudată?) a Ilmohei, dar nu avu timp – sau chef – să se întrebe ce exprima privirea aceea.

Discuția fu scurtă. Toți erau de aceeaşi părere: nu aveau timp de pierdut. Trebuia să atace imediat. Indiferent de pierderi, indiferent de consecințe.

2

În seara zilei a şasea, trupele ielelor, într-o coloană masivă, ajunseră în valea râului Belghar.

În fața lor se ridicau stânci abrupte, răsărind brusc din solul nisipos, formând o platformă întinsă, către care ducea o cărare îngustă ce şerpuia printre bolovanii imenşi.

Waldemar împărți armata în trei. O parte rămase de rezervă, în valea întinsă a râului. A doua înconjură platforma stâncoasă, îndreptându-se către colinele domoale, acoperite de mărăcinişuri scunde, din spatele acesteia. Iar a treia rămase în fața cărării ce ducea spre duşmani.

Apoi aşteptă să se facă zi, pentru că el, spre deosebire de restul combatanților, nu vedea decât pe lumină…

3

Când scânteierea portocalie începu să curgă din cerul îndepărtat, ielele înaintară spre fortăreața naturală, înşirate pe cărare, încercând să profite de orice avantaj al terenului, de orice adăpost oferit de stânci. Din înălțimi se prăvăleau peste ele pietre, lănci, buturugi, trunchiuri întregi de copaci… Făcând prăpăd în cale.

Ielele răspunseră cu valuri de săgeți şi proiectile de praştie. Însă, oricât de bine ar fi țintit, distanța era prea mare, iar duşmanii doborâți prea puțini…

Se retraseră, lăsând în urma lor avanposturi în locurile mai adăpostite, mai degrabă echipe de

cercetaşi decât grupuri de asalt.

Apoi, după un timp, reluară atacul.

Cu un rezultat identic.

Ziua trecu în încercări zadarnice de a se apropia de fortăreața de piatră. O zi irosită fără niciun folos, cu pierderi inutile.

4

Schimbară tactica. Atacară simultan din toate părțile, în două valuri. Primul împroşca duşmanii ce se apropiau de marginea stâncilor, trimițând spre ei săgeți bine țintite; al doilea încerca să se cațere pe stânci. Ielele urcau pe zidul de piatră ca nişte păianjeni uriaşi... Îndată ce găseau un loc adăpostit, porneau, la rândul lor, să tragă în cei de sus.

În acest timp, puteau urca cele din primul val. Şi tot aşa, înaintau pas cu pas, cu pierderi imense... Ielele se cățărau încet. Pieriseră multe dintre ele. Dar şi dintre apărători se prăvăliseră destui...

Înaintarea înceată, prudentă, continuă şi în timpul nopții.

În zori, Waldemar decise să atace cu toate forțele ce-i rămăseseră.

5

Îşi luă scutul, îi scoase învelitoarea de pânză şi urcă pe cărare. În urma lui, la o distanță considerabilă, ca să nu simtă puterea vătămătoare

a fierului, veneau ielele, într-un şir subțire, lung…

Waldemar urca repede, cuprins de furie. Întârzierea putea să-i dea tot planul peste cap. Ajunsese la jumătatea drumului, când din înălțimi începură să se rostogolească stânci… Ielele cățărate pe rocile abrupte doborau majoritatea pricolicilor ce se aventurau pe marginea râpei, dar rămâneau destui ca să-şi zvârle proiectilele asupra lui.

Furia nebunească îl împiedica să judece. Nu mai ținea seama de niciun pericol. Începu să urce în goană, ținând scutul deasupra capului. Razele soarelui se reflectară în el, se transformară într-o pălălaie violetă ce se întinse iute spre înălțimi, arzând totul în cale. Stâncile, sulițele, buturugile prăvălite din înalt se prefăceau în scrum la atingerea flăcării.

Iar Waldemar urca, urca fără încetare, un vârtej alcătuit din foc şi furie…

De sus se auzi un vaiet prelung. Din spate şi din laturi, de pe stânci, răsunară chiotele ielelor. Păianjenii uriaşi îşi reîncepuseră urcuşul, fără a mai fi amenințați de nimeni. Când Waldemar ajunse pe culme, din toate părțile platoului năvăleau iele, slobozindu-şi săgețile în mulțimea pricolicilor strânşi în mijlocul întinderii netede.

Waldemar îşi continuă goana spre aglomerarea duşmanilor. Trase pumnalul din teacă şi, urlând ca o fiară, năvăli în mijlocul acestora, izbind cu scutul, împungând, tăind, sfârtecând. Lăsând în

urmă o cărare de cadavre carbonizate. Pe care se grăbeau să înainteze luptătoarele din urma lui, lacome de măcel…

Revenindu-şi din surpriză, pricolicii deciseseră să-şi vândă scump pielea. Se fereau din calea lui Waldemar şi înfruntau ielele cu nesăbuința şi curajul disperării. Izbeau cu lăncile, sfâşiau cu colții… Platoul mustea de sânge. Lupta se transformase într-o încăierare generală, într-o sumedenie de dueluri individuale…

6

Brusc, trezindu-se parcă dintr-un coşmar, Waldemar se opri. Din armata pricolicilor rămăsese doar un mic grup, strâns unit, ce respingea orice atac al ielelor. Acestea, cuprinse de furia măcelului, reveniseră la obiceiurile străvechi. Aruncaseră armele şi se năpustiseră cu ghearele asupra duşmanilor, care le respingeau cu lovituri de lănci.

În mijlocul inamicilor se afla pricoliciul solid şi tăcut, pe care Waldemar îl văzuse la consfătuirea din Balzar: Kalih. Probabil că acesta era şeful militar al duşmanilor. Îşi păstrase sângele rece şi încerca să-şi dirijeze luptătorii, atât cât se putea…

Îl privi pe Waldemar cu dârzenie. Şi provocare. Acesta înțelese ce dorea pricoliciul: o moarte eroică, de mâna unui luptător de temut. O moarte onorabilă…

Oftă şi se îndreptă spre el.

Ca şi cum toți ar fi înțeles despre ce era vorba, lupta încetă pe tot platoul.

Kalih ieşi din rânduri, venindu-i în întâmpinare. Împunse cu lancea, fandând. Waldemar se feri într-o parte, iar vârful ascuțit îi trecu pe lângă umăr. Se ghemui în spatele scutului şi înaintă încet.

Cei doi se mişcau în lateral, fiecare încercând să-l surprindă pe celălalt nepregătit. Kalih mai fandă de câteva ori. Se osteni zadarnic. Dar pricoliciul avusese grijă să stea departe de adversar, în afara razei de acțiune a cuțitului acestuia. Şi-l ținea pe Waldemar cu spatele la soare, pentru ca razele astrului să nu se oglindească în scut…

În timpul tatonării, Waldemar mai remarcase un lucru: pricoliciul se ferea să-i atingă pavăza cu lancea. Cunoştea, deci, pericolul de moarte al unui asemenea gest.

Atunci Waldemar, care nu voia să prelungească inutil lupta, fără a mai pomeni că nu avea niciun chef să se joace cu viața unei făpturi, hotărî să termine înfruntarea. Se năpusti direct spre Kalih, nelăsându-i acestuia timp să se retragă, şi-l izbi cu scutul.

O flacără albastră, cu scânteieri violete, ascunse vederii ceea ce fusese trupul conducătorului armatei pricolicilor. Când vâlvătaia dispăru, pe pământ rămase doar o mână de cenuşă pe care vântul o spulberă în cele patru zări…

8

O clipă, pe platou se aşternu tăcerea, o tăcere sumbră, plină de subînțelesuri macabre.

Apoi, din mijlocul duşmanilor îngrămădiți unul lângă celălalt se înalță un geamăt prelung, un urlet plin de disperare şi teamă, ca al unui câine în prag de turbare. Un singur urlet, dar care îi îngheță lui Waldemar sângele în vene.

După o secundă, îi răspunse un vaiet colectiv, al tuturor pricolicilor aflați în centrul platoului.

Iar vaietul acela prelung declanşă reluarea luptei. Ielele din trupa lui Waldemar, care abia apucaseră să urce pe platou, cu armamentul în ordine, începură vânătoarea. Trăgeau ca la exerciții, doborând unul după altul pricolicii rămaşi în viață.

Celelalte, cuprinse de nebunia setei de sânge, lichidau cu ghearele răniții care gemeau şi se zvârcoleau…

Waldemar se întoarse şi coborî pe stânci. Bătălia fusese, oricum, câştigată. Ielele nu mai aveau nevoie de ajutorul lui. Înțelegea că aşa trebuia să fie lucrurile, dar asta nu-l împiedică să se rezeme de-o piatră şi să vomite îndelung…

9

Măcelul se termină abia spre seară. Morții fuseseră sfârtecați şi răs-sfârtecați. Nebunia furioasă trecuse cu greu.

Comandanții abia reuşiseră să-şi potolească

luptătoarele…

Alcătuiră nişte plutoane de serviciu, care începură să strângă cadavrele pe nişte ruguri improvizate. În jurul lor roiau luptătoare furioase, care din când în când izbeau hoiturile cu armele sau aruncau cu pietre în ele. Se potoliseră, cât de cât, abia după ce flăcările rugurilor se înălțaseră zdravăn, iar căldura le împiedicase să se mai apropie.

În cele din urmă, pâlcurile de iele, încă surescitate, se strânseseră la cantonamentele lor, dar trecu încă destul de mult timp până când asupra taberei se aşternu liniştea.

Waldemar, scârbit şi îngrozit, pentru că nu mai văzuse niciodată asemenea manifestări sălbatice în tărâmul ielelor – chemase comandanții la sfat.

10

— Vă dați seama, începu el furios, că puteam pierde bătălia? Au pierit o mulțime de luptători! Au murit inutil! Unde-i disciplina de altădată? Ce-a fost demența asta?

— Efectul drogului, oftă Ilmohe. Ştiam că aşa se va întâmpla… Waldemar, fructele acelea pe care le-am consumat ca să avem energie au avut un efect cumulativ nefast asupra sistemului nostru nervos. Dacă sunt consumate într-un moment de calm spiritual, ele se manifestă doar printr-un somn profund. Altfel, acțiunea în curs de desfăşurare este exacerbată şi scapă de sub

control. Va trebui să folosim stimulentele astea cu mai multă chibzuință... După părerea mea, poți să dormi liniştit. Mâine, luptătoarele vor fi ca de obicei. N-ai de ce să fii îngrijorat...

— Orice ai spune tu, o grijă tot am! Una foarte mare, răbufni Waldemar. Au trecut deja şase zile! mai avem o zi până când vor ataca demonii! Şi vor fi înfruntați doar de o mică parte din armata noastră. Planul întocmit cu atâta grijă riscă să eşueze complet!

11

Era încă întuneric când, doar după câteva ore de odihnă, trompetele vestiră deşteptarea.

În ciuda oboselii şi a efectului remanent al drogului, ielele răspunseră în ordine chemării şi se strânseră imediat în formație de marş.

Comandanții primiseră ordine clare şi concrete, aşa că îşi dirijau cu precizie subalternii.

Soarele nu răsărise, dar armata ielelor, cu efectivele reduse substanțial (pierduseră cam o treime din luptătoare) porni spre granița cu demonii. Nu avea cum să ajungă la hotar înainte de atacul duşmanului. Singura speranță a ielelor era ca trupele care păzeau zidul de negură să reziste până la sosirea lor.

4. Lupta cu demonii

1

Alergau. Goneau. Zburau.

Străbăteau în fugă deşertul arid.

Părul ielelor fâlfâia în vânt ca o mulțime de drapele galbene, negre, roşii…

Aruncaseră lăncile lungi ale falangei. Trudiseră din greu pentru însuşirea manevrelor complicate, iar acum renunțau de bună voie la o armă formidabilă. N-aveau de ales. Viteza era mai importantă decât falanga.

Waldemar se străduia să țină pasul cu luptătoarele mânate parcă de furtună. Îl obseda gândul că vor ajunge prea târziu. Îl obseda gândul că, şi dacă va ajunge la timp, va avea o armată vlăguită, incapabilă de luptă.

Gonea, mişcându-şi picioarele ca un automat, încercând să nu mai gândească, să nu se teamă, să lase lucrurile în voia sorții. Cu conştiința că făcuse tot ce fusese posibil.

Alergau. Goneau. Zburau.

Iar granița părea că-i la capătul lumii…

2

În fața lor apăru zidul roşu, ca o flacără uriaşă. Hotarul demonilor.

Goana încetini. Urma să caute trecerile ascunse în peretele de culoarea vâlvătăii…

Treptat, armata se opri, se regrupă lângă

peretele ce-o despărțea de celălalt tărâm.

Comandanții detaşamentelor se strânseră într-un cerc în jurul lui Waldemar, aşteptându-i ordinele.

Chiar în clipa în care acesta deschise gura, pentru începerea acțiunilor de cercetare, zidul din fața lor fu cuprins de flăcări adevărate, țâşnite din culoarea de foc a peretelui.

Ielele se traseră înapoi, țipând îngrozite.

Căldura înfiorătoare topea pietrele de lângă marginea zidului. Perdeaua de flăcări ardea ciudat, vâlvătaia agitându-se ca şi cum ar fi fost împinsă de un uragan dezlănțuit în interiorul ei.

Apoi focul începu să traseze un contur dreptunghiular pe peretele stacojiu. Decupa în barieră o placă de jar care se transformă în cenuşă şi se scurse spre pământ.

Flăcările încetară brusc.

În barieră se deschisese o poartă lată de vreo sută de stânjeni. Prin ea răzbătea o lumină bizară: un întuneric străbătut de izbucniri roşii, carmin, purpurii... Ca un joc de flăcări într-o beznă totală.

Demonii făcuseră o trecere pentru armata pricolicilor.

Însemna că atacul asupra tărâmului ielelor începuse. Sau era pe cale să înceapă...

3

Când îşi reveni din uimire, Waldemar reuşi să dea ordine unui grup de cercetaşi.

Ielele înaintară în cenuşa ce formase un morman înalt până la genunchi. Una dintre ele strigă, uluită:

— Putem trece! E rece!

Arcaşii din avangardă trecură dincolo de barieră, cu săgeţile potrivite în corzile arcurilor, pândind cu îngrijorare spaţiul din celălalt tărâm. Apoi, din spatele zidului se auzi o chemare:

— Nu-i nimeni! Nu ne ameninţă niciun pericol!

Waldemar făcu un semn cu mâna, împingând armata înainte.

Pluton după pluton, grup după grup, ielele pătrundeau prin deschiderea largă. După ce avangarda de arcaşi şi prăştiaşi ocupase poziţii în jurul trecerii, Waldemar păşi şi el, împreună cu Aloonya şi Ilmohe, în celălalt tărâm. Căpitanii îşi preluaseră detaşamentele, organizându-le pentru a grăbi intrarea în teritoriul demonilor.

Îndată ce ieşise din tunelul larg, adânc de vreo zece metri, săpat în zidul stacojiu, Waldemar privi lumea nouă în care ajunsese. Se obişnuise demult cu ciudăţeniile din lumile diferite de lumea lui. Nu-l mai mira nimic. Observa totul cu detaşarea celui care trebuie să ia hotărâri iuţi, în cât mai deplină cunoştinţă de cauză.

În faţa lui se întindea o lume a beznei.

Nici lumina albastră, pătrunzătoare, dar plăcută, a tărâmului ielelor. Nici arsura portocalie, enervantă, toropitoare, din lumea pricolicilor. Aici domnea un întuneric bizar, straniu, ciudat... Un

întuneric atât de nepământean, încât îl şoca.

Pe cerul negru nu se zărea nici urmă de soare. Doar câteva stele mici, mărunte. Ca nişte licurici îndepărtaţi şi fără vlagă.

În schimb, din pământ ţâşneau ici-colo, intermitent, şuvoaie de lavă încinsă, de-un stacojiu-închis. Luminau o clipă întunericul din jur, apoi cădeau înapoi în găurile dreptunghiulare din care urcaseră. Ca nişte limbi de şarpe ce se strecurau în beznă, încercând să agaţe vreo pradă...

Duhoarea de catran, de pucioasă, de smoală topită îţi prindea nasul ca într-un cleşte, îţi întorcea stomacul pe dos.

În lumina intermitentă, stroboscopică, se întrevedeau vag coline întunecate printre care sclipeau mat drumuri pavate cu lespezi roşii.

Waldemar mai privi un val de izbucniri de lavă, de data aceasta de un portocaliu stins, verzui, apoi decise că timpul nu-i permitea să zăbovească, admirând peisajul. N-avea decât să privească atent în jur, în goana către locul luptei care, probabil, începuse deja.

Porni hotărât pe lespezile purpurii, încadrat de Aloonya şi de Ilmohe. În urma lui, în grupuri compacte, gata să izbească în orice clipă duşmanul, armata ielelor.

4

Pe măsură ce se obişnuia cu bezna şi cu

atmosfera sufocantă, grăbea ritmul.

Ielele, neîndrăznind să părăsească drumul, se întindeau într-un şir lung, ce păstra viteza lui.

Din când în când, câte un val de lavă țâşnea pe neaşteptate chiar la marginea plăcilor roşii ale pavajului. Se auzeau țipete îngrozite sau îndurerate. Însă eventualii răniți erau îngrijiți din mers. Armata nu-şi încetinea ritmul.

Deodată, bezna prinse a se dilua. A se colora.

Undeva, în față, spre stânga, întunericul devenea lumină azurie…

Zidul dintre lumea demonilor şi cea a ielelor fusese sfărâmat pe o distanță considerabilă.

Grăbiră pasul.

Pe măsură ce se apropiau de sclipirea albastră, larma bătăliei ajungea, tot mai puternică, la urechile lor.

Răcnete, țipete, gemete…

O rumoare surdă, nedesluşită. Din care țâşneau ură şi înverşunare…

Waldemar se opri o clipă. Privi în jur, studiind terenul. Făcu semn, chemând comandanții lângă el.

Se sfătuiră în şoaptă, apoi fiecare căpetenie se grăbi spre detaşamentul său.

Armata ielelor se strecură pe un drum larg, paralel cu zidul. Avea în față un grup de arcaşi. După o oră ajunse, în totalitate, în fața deschiderii din zid.

Umbre albastre se prelungeau în lumea beznei.

În ele, trupele ce se desfăşurau căpătaseră o înfăţişare cadaverică. În curând, mulţi luptători aveau să devină cadavre adevărate.

Lăsând armata în aşteptare, Waldemar se strecură, urmat de cele două paznice-ajutoare ale sale, spre zona luminată. Ocolea cu grijă dreptunghiurile din sol, din care putea ţâşni oricând un val de magmă fierbinte.

Se căţărară pe-o movilă de zgură neagră, zgrunţuroasă.

În faţa lor, ca un spectacol, bătălia îşi urma cursul.

După cât se părea, atacul demonilor avusese loc în forţă, frontal, pe toată lungimea deschiderii din zid. Adică pe o distanţă întinsă, de câţiva kilometri.

Asta însemnase, în acelaşi timp, un avantaj şi un dezavantaj. Invadatorii năvăliseră pe-o suprafaţă imensă, în care întâlniseră doar grupuri izolate de arcaşi şi prăştiaşi, pe care le încercuiseră. Însă, în acelaşi timp, trupele demonilor se împrăştiaseră şi ele într-un lanţ subţire, fără mare putere de impact.

Grupurile încercuite rezistau încă, zvârlind proiectile ucigătoare de la adăpostul scuturilor. În unele locuri, lupta se transformase în încăierare oarbă, individuală, în care strategia nu avea nicio valoare.

Lucrul cel mai important era că şirul atacanţilor

fusese oprit. În fața lor se strânsese un lanț de iele, sosite în grabă din diferite posturi de pază. Ascunse după un val de pământ pe care-l săpaseră (când avuseseră timp să facă asta? se întrebă mirat Waldemar) de-a lungul întregii granițe, săgetau cu îndemânare şuvoiul întunecat ce se strecura spre ele.

Încăierarea devenise generală. Aproape pretutindeni demonii ajunseseră la valul de pământ... Grupurile încercuite rezistau cu greu, iar ielele cădeau una după alta, în mijlocul cadavrelor negre ca bezna din care veniseră.

Lucrul cel mai periculos, remarcă Waldemar, era faptul că inamicul îşi păstrase rezerve importante pe care nu le aruncase încă în luptă. Câteva corpuri de armată ce-şi agitau tridentele stăteau la câteva sute de metri în fața lui, fără a interveni însă în măcelul ce se petrecea în vecinătate. Aşteptau ca ielele să ajungă la capătul puterilor, pentru a le da lovitura de grație. Atunci, nimic nu le-ar mai fi stat în cale...

5

Waldemar se furişă înapoi, urmat de cele două însoțitoare.

Ce bună ar fi fost acum falanga cu lănci lungi, ariciul ucigător! Trebuia să se descurce cu ce aveau. În câteva minute, stabili cu căpitanii ce urma să facă fiecare.

Trupele se grupară, într-o tăcere mormântală, pe

poziţiile de atac.

Iar Waldemar ocupă locul ce i se cuvenea: în fruntea detaşamentului ce urma să izbească în mijlocul duşmanilor.

Pe când înaintau grăbiţi, dar păstrând formaţia de luptă, îşi dădu seama că, în timpul în care se întorsese de pe movilă şi împărţise ordinele, rezervele demonilor se năpustiseră asupra ielelor care abia mai rezistau.

După cum se temuse, sosise în ultima clipă. Putea să întoarcă soarta bătăliei? Mai avea timp? Mai aveau putere?

6

Parcurseră în goană distanţa spre locul luptei.

Când ajunseră aproape de mulţimea demonilor dezlănţuiţi, ielele se opriră o clipă. Cât să aibă arcaşii şi prăştiaşii timp să slobozească proiectilele în mormanul de duşmani negri, încornoraţi.

Săgeţile vâjâiră scurt, apoi vibrară, înfigându-se. Proiectilele rotunde pocneau, când izbeau.

Nu se opriră să le asculte. Goneau înainte.

Lanţul de luptătoare se despărţi, în mers, în trei coloane: una care înainta, ca un torent violent de primăvară, către îngrămădeala de demoni ai rezervei ce abia pătrunsese în luptă; celelalte două se scurseră uşor, lin, în părţi, ocolind învălmăşeala.

În fruntea coloanei din dreapta se afla Waldemar.

Cea din stânga era condusă de Aloonya şi Ilmohe.

Lăsară în urmă trupele odihnite ale duşmanului, ce se întorsese să facă față atacului neaşteptat. Se grăbeau să ajungă la parapet, acolo unde ielele luptau cu unghiile lor lungi, tăioase, pentru că învălmăşeala devenise generală, iar arcurile sau lăncile nu mai puteau fi folosite.

O luptă cu ghearele şi cu dinții, cum se zice pe pământ, gândi Waldemar, zburând, cu cuțitul în mână, către locul luptei.

Apucă să vadă, în timpul goanei, aspecte ale încrâncenării. Pe valul de pământ, una dintre luptătoare se extinsese, formând un lanț de vreo zece trăgătoare ce arunca mulțimi de lănci în viermuiala înconjurătoare. Apoi un trident izbi una dintre ielele lanțului şi se prăbuşiră, moarte, toate… Ceva mai încolo, alta se transformase într-un inel de luptătoare înverşunate, un ghem de pisici sălbatice turbate, lipite şold la şold, zgâriind şi sfârtecând în jur. O singură lovitură, bine țintită, le trimise pe toate în neant… Extensia înseamnă nu numai putere de luptă sporită, comentă în sinea lui Waldemar, ci şi vulnerabilitate sporită… În viitor va interzice acest lucru.

Arcaşii din jurul lui trimiseră ultimele săgeți în siluetele negre, apoi se năpustiră cu bastoane sau cu mâinile goale către duşmanii care mişunau pe ridicătură de pământ. Iele rămăseseră puține,

înconjurate de negreala cotropitoare…

Waldemar răcni o chemare nedesluşită şi izbi cu pumnalul. În urma lui rămase un trup ce se carboniza într-o vâlvătaie albastră. Lovi în dreapta cu scutul, de pe care scosese învelitoarea în timp ce se apropiase de locul bătăliei. Tridentul care-l atinsese se înmuie, se transformă într-o torță ce izbucni într-un foc siniliu, cuprinzând şi demonii din jur.

Tăietură în dreapta cu lama ce strălucea ca un acvamarin prelung. Pălitură în stânga cu discul ce ardea ca soarele albastru de pe cer. Croind cărare în mulțimea neagră, păroasă… Lăsând în urmă cenuşă şi flăcări. Furie oarbă. Urlet mânios. Ucigând ca o maşină a morții, de neoprit.

Apoi o muşcătură arzătoare în omoplatul stâng…

Se întoarse.

Văzu rânjetul satisfăcut al figurii bestiale. Tridentul ce se ridica iar. Instinctiv, puse pavăza de fier între el şi durerea ce venea iar.

Izbitură zgomotoasă, de metal ciocnind în metal.

Şi vâlvătaia albastră ce şterse rânjetul crud.

Durerea fu uitată.

Nu avea timp de ea.

În fața lui, trei demoni izbeau cu furcile într-o ceată de iele care, spate în spate, cu ghearele întinse, ca nişte pisici sălbatice (imaginea îi venise iarăşi în minte, ciudat cât de multe lucruri aveau ielele în comun cu pisicile, inclusiv ochii verzi şi

văzutul în întuneric) rezistau încă. Acoperite de-o mâzgă violet. Sânge.

Năvăli ca un uragan, spintecând, pârjolind…

7

Când se opri, răsuflând greu în mijlocul mormanului de cenuşă mocnindă, în jurul lui se făcuse linişte.

O linişte de mormânt.

Ielele supraviețuitoare, atât dintre cele ce rezistaseră vitejeşte de la început, cât şi dintre cele ce săriseră în ajutorul suratelor lor, se înşiraseră pe valul de pământ.

Ca nişte plante ciudate, cu corole blonde, roşcate, negre, crescute în mijlocul cadavrelor…

Pregătindu-şi arcurile şi prăştiile. Strângând săgeți de pe jos, smulgându-le din cadavre. Adunând lănci.

Pregătindu-se să înfrunte valul negru, uriaş, ce se apropia urlând fără să-i pese de muşcăturile din spate ale pâlcului de iele ce-l hărțuiau de la distanță.

Waldemar trase adânc aer în piept. Strânse pumnalul în mână şi-şi ridică scutul.

Talazul năvălea, năvălea…

Zbieretele animalice, pline ură şi cruzime, de-o bestialitate sângeroasă… Zgomotul nimicirii ce gonea către victime…

În întâmpinarea lor, țipetele de pisici înfuriate ale ielelor ce-şi fluturau ghearele, ca o invitație la

moarte…

Apoi, la un semnal, ielele tăcură. Rămăseseră încă pe valul de pământ. Din şirul lor țâşniră, şuierând, bile ucigătoare, săgeți fluierând, izbind în talazul întunecat, oprindu-l pentru o clipă.

Al doilea stol de proiectile. Cu efect la fel de momentan…

Ielele se traseră înapoi, la adăpostul ridicăturii de pământ.

Prin aer începură să zboare furci cu vârfuri ascuțite… Ici, colo, se auzeau gemete…

Şirul adăpostit se ridică şi trase, la unison, în mulțimea întunecată care ajunsese la poalele movilei.

Demonii se împleticiră o clipă în cadavre. În cele ce zăceau acolo în urma încăierării abia încheiate. În cele doborâte abia de-o clipă de lănci şi săgeți. Zăboviră o clipă, apoi începură să urce pe mormanul de pământ. Zvârlind tridente care făceau din ce în ce mai multe victime.

Lanțul de iele se ridică încă o dată deasupra valului de pământ. Proiectilele lor loviră iar în mulțimea atacatorilor. Fără a reuşi să-i oprească. Demonii mai aveau puțin şi ajungeau pe creastă. Apoi avea să urmeze încăierarea finală…

8

Atunci, din pădurile ce se întindeau la marginea câmpului de luptă, apărură, gonind parcă pe aripi

de vijelie, iele cu plete în vânt.

Rezervele lui Waldemar.

Valuri de proiectile, de săgeți, de lănci, izbiră flancurile mormanului viermuind care se cățăra. Doborând negreala.

De pe metereze sosi năvalnic alt val de proiectile, care împinse înapoi magma neguroasă.

Demonii şovăiră. Se opriră. Se retraseră.

Atacați din trei părți de duşmancele lor înfierbântate, nu ştiau din ce parte vine pericolul cel mai mare. Rămaseră o clipă locului, apoi, la un îndemn pornit din mijlocul lor, alcătuiră o formație de luptă triunghiulară. Cu câte o latură către fiecare direcție din care năvăleau ielele.

Un conglomerat de trupuri negre, păroase, din care ieşeau în afară vârfuri ascuțite…

Ielele ezitară. Îşi lansau proiectilele de la distanță, neîndrăznind să se apropie.

Curând, trupurile demonilor de la marginea triunghiului arătau ca nişte arici. Împănate de săgeți şi sfârtecate de lănci. Însă, ținute cu putere de cei din spate, se transformaseră în paveze. Iar săgețile aruncate în mulțime, pe deasupra cadavrelor, se opreau în pădurea de tridente ridicate deasupra coarnelor.

Împinşi de nevoie, demonii descoperiseră şi ei falanga…

9

Înainte ca duşmanul să-şi dea seama de

avantajul creat şi să profite de el, Waldemar coborâse în goană de pe movilă şi se năpustise, ca un berbec, asupra mulțimii de demoni.

Izbi cu scutul în pădurea de furci ascuțite.

Izbucniră fulgerări sinilii, violet, de topaz…

Răsunară răcnete îndurerate.

Țâşniră vâlvătăi albastre, ce se întindeau în toate părțile.

Formația masivă a duşmanului se spulberă, se împrăştie în mii de cete mărunte, ce fugeau îngrozite din fața strălucirii arzătoare a scutului.

Waldemar pătrunsese ca lupul în mijlocul turmei. Izbind cu scutul, sfârtecând cu pumnalul, croind drum larg pentru ielele ce năvăleau după el.

O nouă arsură în spate. Mai puternică decât prima. Aproape în acelaşi loc. Auzi în urmă țipătul îngrozit al unei luptătoare, apoi horcăitul unui gât sfâşiat. Nu se întoarse. Ştia că duşmanul care-l lovise nu mai exista. N-avea timp de pierdut. Izbea mai departe, dorind să termine totul cât îl mai țineau puterile…

10

În vârtejul luptei, recunoscu o siluetă întunecată care-şi răsucea cu îndemânare tridentul. Lipi imediat un nume pe figura monstruoasă: Baalghor. Îl văzuse în sala aceea, în care demonii încheiaseră alianța cu pricolicii…

Alături de el, alt demon pe care-l ştia: Benzaza.

Celălalt trimis…

Cei doi păreau a fi nu numai conducători, ci şi luptători pricepuți. Respingeau cu furcile atacurile ielelor, se fereau cu îndemânare de săgeți.

Waldemar se îndreptă spre ei. Cu pas ferm. Dar cu mâna stângă țeapănă… Scutul îi atârna ca o piatră de moară de brațul pe care abia putea să-l mai mişte.

Cei doi acționară într-o sincronizare perfectă. Lovind cu tridentele simultan, având grijă să nu atingă scutul. Waldemar se ferea cu greu, răsucindu-şi trupul pentru a ține discul de metal între el şi vârfurile ascuțite, ghemuindu-se la adăpostul pavezei pe care nu era în stare s-o ridice…

Baalghor fandă scurt, apoi se retrase imediat. În clipa în care Waldemar încercase să-i respingă lovitura, cu pumnalul. Benzaza îi înfipse furca în picior, trăgând-o înapoi iute, cu un răcnet triumfător, de criminal sadic.

Urletul acela inuman îl înfurie în asemenea hal pe Waldemar, încât uită de durere, de piciorul care nu-l mai ținea, de brațul care-i atârna. Zvârli pumnalul, cu o furie indescriptibilă, spre demonul care-l lovise mişeleşte. Arma zbură ca o pasăre rănită, fâlfâind greoi prin aer. Îl atinse pe duşman nu cu vârful, pentru că Waldemar aruncase aiurea, fără să țintească deloc, ci cu latul lamei.

În clipa în care pumnalul ajunse lângă trupul păros al lui Benzaza, fenomenul pe care Waldemar

îl văzuse de atâtea ori se repetă întocmai: o izbucnire de flăcări albastre, ca o descărcare de energii enorme între două obiecte încărcate cu forțe de sens contrar. Mirosul de carne arsă. Urletele animalice de durere…

Fără să se gândească, lăsându-se pradă aceleiaşi izbucniri de furie, Waldemar se aruncă asupra lui Baalghor. Cu scutul înainte, împingând cu tot trupul în el.

Se prăbuşiră amândoi, iar fierul lucitor atinse corpul demonului.

Waldemar îşi pierdu cunoştința, simțind doar vag fierbințeala ce radia din cel ce fusese unul dintre conducătorii demonilor…

11

Când îşi reveni, nu-şi dădu seama dacă zăcuse o veşnicie sau doar câteva minute.

Probabil doar câteva minute. Cenuşa pe care stătea întins frigea încă. Stranie chestie, gândi el mirat, focul acela albastru, care transformase duşmanul în scrum, lui nu-i făcuse niciun rău…

Se ridică încet, sprijinindu-se în cot.

În jur avea loc un adevărat masacru.

Demonii, împrăştiați datorită pătrunderii lui Waldemar în formația masivă de apărare, fuseseră încercuiți de ielele dezlănțuite.

Fiecare ucidea după cum îi era firea. Unele erau calme, ca nişte meseriaşi serioşi, trăgeau liniştite cu arcul sau împungeau cu lancea. Altele,

cuprinse de furie, izbeau orbeşte cu bastoanele sau zdrobeau capetele răniților cu pietre. Ici, colo, iele isterice, ce-şi pierduseră orice control, aruncaseră armele şi sfâşiau cu unghiile duşmanii păroşi, prăbuşiți la pământ sau căzuți în genunchi.

Waldemar simți mirosul de sânge, sudoare şi lacrimi. Sărat. I se făcu greață. Lumina albastră prinse a se roti în fața ochilor lui obosiți, îl prinse în vârtejul ei şi-l târî în întunericul plin de pace…

5. Prăbuşirea zidurilor

1

Trecuse cu adevărat mult timp… Soarele asfințea, acoperind cadavrele cu umbre de-un violet sumbru.

— S-a trezit! auzi o şoaptă.

Întoarse capul. Vorbise Babya, vechea camaradă. Era plină de bandaje murdare… Alături de ea se afla o bătrână necunoscută… Iar în spatele ei se ițea un chip tânăr, oglindind o spaimă îndurerată, ce făcea loc unei uimiri bucuroase.

Vru să se ridice. Îl cuprinse iar amețeala.

— Stai locului! bombăniră vocile bătrânei.

Un sobor de babe într-un singur trup, îi trecu prin minte lui Waldemar. De fapt, într-un trup care conținea o mulțime de trupuri…

— Înghite asta şi dormi! şopti vocea blajină,

potrivită chipului nevinovat dinspre care venea. Dormi şi vindecă-te!

Sorbi lichidul gros, uleios, dulce-amar, din cupa de lemn întinsă de mâna albă. Îl simți cum i se scurge pe gât, ca un foc lin, moale, catifelat, ce încălzeşte fără să ardă.

Umbrele se învolburau fără încetare. Se roteau, purtându-l blajin iarăşi spre întunericul tăcerii milostive şi al uitării molcomitoare, din care abia se întorsese…

2

Lumină albastră, blândă… Un apus calm, senin…

Deschisese ochii, simțindu-se în puteri, de parcă n-ar fi pățit nimic. O trezire obişnuită, după un somn bun, odihnitor…

Stătea întins pe-un aşternut moale. Se ridică în capul oaselor. Durerea arzătoare din spate, din picior, dispăruse. Era încă înfăşurat în bandaje, dar le simțea inutilitatea.

— Ți-e foame? auzi vocea pițigăiată a bătrânei.

Îi era. Probabil că de aceea se trezise… Dădu din cap.

Îndată, băbuța apăru în fața lui, purtând un talger pe care se găseau turtele obişnuite, fructe aurii şi o cupă înaltă, prin transparența căreia zărea un lichid alb. Aşează tava lângă el şi plecă, aruncându-i peste umăr:

— Mă duc s-o anunț pe Aloonya că ți-ai revenit.

Începu să înfulece, hulpav. Hrana aceea avea o savoare deosebită, iar băutura o aromă dumnezeiască…

Când termină, se ridică în picioare. Pământul se învârteji un timp în fața ochilor lui, apoi rămase locului. Fusese doar o amețeală trecătoare, cauzată mai mult de faptul că zăcuse timp îndelungat şi se ridicase brusc, decât de slăbiciune.

Privi în jur. Câmpul fusese curățat de urmele luptei. Movile proaspete arătau locurile în care fuseseră îngropați duşmanii ucişi.

Pe o măsuță de lemn, de lângă culcuş, se aflau armele sale. Scutul era acoperit cu o învelitoare nouă…

— Bine ai revenit printre noi, Waldemar!

Bucuria din voce era sinceră, neprefăcută.

Aloonya răsărise lângă el. În urma ei, umbra obişnuită cu plete negre: Ilmohe. Care se mulțumi să dea din cap, privindu-l ciudat, bănuitoare… De parcă ar fi regretat înzdrăvenirea lui, de parcă l-ar fi suspectat de intenții rele, necugetate.

— Cum s-a terminat lupta? întrebă el, ca să spună ceva.

Ştia răspunsul. Dacă ar fi pierdut, ar mai fi fost acolo?

— Am învins, mormăi Ilmohe. N-a scăpat niciun demon…

— N-au rămas cumva grupuri izolate de duşmani? Trupe de rezervă sau scăpate din

încercuire?

— Am trimis cercetaşi şi patrule peste tot, îi răspunse Aloonya. Ne-am gândit şi noi la eventualitatea unor supraviețuitori care ne-ar fi putut face necazuri. Deocamdată, nimic. Niciun semn de duşmani. Sau au pierit toți, sau au fugit înapoi, în tărâmurile din care au venit.

— Să se continue cercetarea şi în timpul nopții, ordonă scurt Waldemar. Au rămas forturi sau cetăți necucerite?

— Niciunul. Au fost rase de pe suprafața pământului. Acum odihneşte-te, Waldemar. Fii fără grijă, vom face tot ce trebuie. Mâine dimineață vei fi complet refăcut şi ne vom sfătui în privința celor ce ne aşteaptă.

— Cât am zăcut? întrebă Waldemar, în timp ce ielele se pregăteau să plece.

— Doar trei zile. Ai o rezistență incredibilă…

Waldemar se întinse iar în culcuşul moale. Iar somnul veni în grabă, aducând alinare şi împăcare…

3

— Trebuie să repartizăm trupe de-a lungul granițelor din vechime, spuse Waldemar comandanților strânşi în jurul lui. Pe teritoriul eliberat nu mai există demoni, ne-am convins de asta. Dar nu avem garanția că duşmanii nu vor îndrăzni să atace iar. Ce pierderi avem?

— Cam o treime din iele au pierit… Cam tot pe

atâtea sunt rănite. Se vor reface repede… Însă în clipa asta nu dispunem decât de a treia parte din forțele cu care am început războiul.

Vocea Ilmohei ascundea o imensă tristețe. Acoperită însă cu grijă de tonul calm, indiferent.

Împărțiră cu chibzuială soldații în trei corpuri. Unul urma să rămână în rezervă, în apropierea punctului în care se întâlneau granițele tărâmurilor pricolicilor şi demonilor. Gata să se deplaseze spre locul în care ar fi apărut pericolul. Celelalte două urma să alcătuiască patrule care să păzească, pe rând, zidurile hotarelor. Pentru a descoperi orice intenție de atac a duşmanilor, pentru a captura cercetaşi, pentru a respinge incursiuni minore…

Waldemar îşi propuse să rămână împreună cu trupele de rezervă. N-avea rost să se obosească în patrulări de rutină sau să-şi rişte viața în încăierări şi ambuscade mărunte.

Imediat după ce stabiliră ce aveau de făcut, comandanții îşi preluară trupele şi se îndreptară spre forturile repartizate.

Waldemar, împreună cu Aloonya şi Ilmohe, porni spre Saberta, garnizoana din vremurile vechi care păzea întretăierea de hotare. Acum se transformase într-un morman de ruine şi tăciuni. Însă până când vor ajunge acolo, pentru că Waldemar nu era încă în stare să meargă singur şi era purtat de luptătoare pe-o targă, urma ca soldații să ridice nişte corturi, să încropească nişte

fortificații… Să pregătească o tabără improvizată. Până când soarta războiului va fi decisă, iar învingătorii vor clădi o fortificație de durată.

4

Curând, începură să sosească ştiri. Într-un ritm înspăimântător. După o perioadă de calm, întreaga linie de frontieră era în fierbere. Pricolici şi demoni, în cete mai mici sau mai mari, străbăteau zidurile prin locuri noi, necunoscute ielelor, şi încercau să pătrundă în teritoriul proaspăt cucerit. Probabil că intenționau o regrupare de trupe sau lansarea unei contraofensive…

Până atunci, grupurile fuseseră întâmpinate cu valuri de săgeți şi respinse cu pierderi grele. Cetele mai mărunte fuseseră exterminate. Dar erau nevoiți să fie într-o alertă continuă. Duşmanul putea năvăli oricând, din locuri necunoscute. Probabil că incursiunile acelea aveau drept scop tatonarea puterii de apărare, descoperirea punctelor slabe… Duşmanul nu se resemnase, mai avea putere şi încerca să-şi ia revanşa. Trebuia să se aştepte la orice.

Tactica aceea de atacuri continue, dispersate, avea ca efect împrăştierea forțelor ielelor de-a lungul frontierei. Waldemar se felicita pentru ideea de a păstra un corp de rezervă, capabil să intervină în cazul invaziei unei forțe inamice importante.

Stăteau în aşteptare, în zona aceea aflată la

întretăierea de teritorii bizare. Deşi zidul dintre demoni şi pricolici dispăruse, peisajul îşi păstrase caracteristicile anterioare. În dreapta, stânci încinse de soarele portocaliu. În stânga, bezna sfârtecată de izbucnirile roşii ale vulcanilor. Părea că în aer rămăsese un fel de limită, un zid invizibil care separa cele două lumi atât de diferite, dar asemănătoare prin atmosfera duşmănoasă, respingătoare.

O parte din soldați cărau pietre şi construiau o redută primitivă. Ceilalți aşteptau, cuprinşi de nelinişte şi îngrijorare. Iar ştafetele soseau continuu… Cu ştiri din ce în ce mai alarmante…

5

Granița cu pricolicii se transformase într-un infern. Atacurile deveniseră permanente. Abia respingeau un grup, că apărea altul. Duşmanii încercaseră şi năvăliri simultane, bine sincronizate, prin mai multe locuri, cât mai depărtate între ele…

În schimb, la frontiera cu demonii domnea liniştea. O linişte suspectă. O linişte prevestitoare de furtună…

Ştafetele ce soseau de pe frontul cu pricolicii semnalau că rezistența devenea din ce în ce mai slabă. Dispersia forțelor, atacurile necurmate, surprinzătoare, senzația unei lupte fără sorți de izbândă aduseseră în rândul luptătoarelor o apatie resemnată. Care putea oricând să se transforme

în panică, în fugă disperată spre zone mai sigure…

Waldemar şovăia. Pe de o parte ar fi vrut să trimită ajutoare, să zdrobească o dată pentru totdeauna mişelia pricolicilor, pe de altă parte îl neliniştea lipsa oricărei acțiuni din partea demonilor. Nu îndrăznea să dispună în mod decisiv de trupele de rezervă.

Aşa că se mulțumea să transmită ordine grăbite, care îndemnau la rezistență înverşunată. Vedea nemulțumirea ştafetelor care se înapoiau fără ajutoarele aşteptate. Bănuia chinul şi îndoiala luptătoarelor care se războiau printre stâncile încinse. Dar judecata de conducător îi impunea să nu țină seama de individualități, ci de ansamblu…

Aştepta. Altă aşteptare, într-o lume în care aşteptase aproape tot timpul…

Apoi, din stânga, din depărtare, se auzi sunetul asurzitor a mii de trâmbițe din bronz. Un boncănit grav, de cerb uriaş, scos de o monstruozitate cu mii de guri…

Zidul roşu, sângeriu, se dizolvă pe kilometri întregi, în întunericul spintecat de izbucnirile luminiscente. Iar prin spațiul uriaş năvăli o armată imensă, hăulind a prăpăd şi moarte, alcătuită din demoni cu ochii roşii ca flacăra, cu coarne lungi şi tridente ascuțite.

Waldemar vedea, de la înălțimea redutei, cum pâlcurile de iele se strângeau ca atrase de un magnet spre colcăiala întunecată care năvălea ca un val imens de smoală… Se roteau în jurul

mulțimii, ca nişte haite de lupi ce nu îndrăzneau să atace fățiş turma de bizoni ce umpluse preeria.

Slobozeau săgeți şi proiectile în masa de întuneric. Ştia, era convins că nicio luptătoare nu-şi greşea ținta, dar rezultate nu se vedeau... Valul hăulind înainta, înainta izgonind prin simpla lui existență patrulele mărunte care se mulțumeau cu o hărțuială prudentă.

În fruntea armatei duşmane mergea, purtând pe coarne o cunună de flăcări, un demon uriaş...

Regele demonilor conducea în persoană atacul menit a pune capăt existenței ielelor.

6

Waldemar reacționă imediat. Împărți iute ordine răstite celor din jur, apoi coborî în grabă de pe întăritura de piatră.

Ielele, cuprinse de frenezie, se mişcau într-o tăcere ce scotea şi mai mult în evidență viteza gesturilor. Cu o precizie uimitoare, fără a se lăsa năpădite de panică, se aliniară în coloane strânse ce se îndreptară spre locuri cunoscute de comandanți. Goneau prin bezna fierbinte, ocolind cu îndemânare gheizerele de magmă.

Waldemar preluase comanda unei coloane ce se îndrepta direct spre valul duşman, încercând să-i taie calea. Restul armatei încerca o manevră de învăluire.

Văzându-i, cetele izolate de trăgători se strânseră, încercară să construiască un zid în

calea puhoiului, să-i încetinească înaintarea.

Părea a fi doar un fir subțire de lumină ce se străduia să oprească întunericul.

Rezistența cetelor dură puțin. După ce duşmanul zăbovise o clipă, năpădit de valuri de săgeți şi lănci, năvălise mai departe, fără să-i pese de pierderi. Încercuise şirul subțire în veşminte albe, îl acoperise cu întunecimea lui… Ici, colo, câte o sclipire albă dovedea rezistența înverşunată… Apoi valul de smoală îşi continua înaintarea, urlând bezmetic a ură şi neîndurare…

Sacrificiul nu fusese inutil însă. Oricât de puțin durase, întârzierea fusese suficientă pentru ca trupele conduse de Waldemar să apuce să taie calea duşmanului.

Coloana se desfăşurase pe lespezile roşii în şiruri strânse. Cu armele pregătite, aşteptând apropierea duşmanului pentru a izbi.

Waldemar vedea boturile căscate, colții imenşi printre care se strecurau limbi sângerii. Vedea coarnele ascuțite, de țapi sălbatici, auzea urletele damnate, sortite să izgonească, să îngrozească totul în cale…

Ridică pumnalul. Scânteia albastră se ridică spre cerul negru, nevăzut. În aceeaşi clipă, fulgerele aurii ale săgeților străbătură distanța dintre cele două mulțimi.

Un vaiet înfundat. Un moment de derută, de zăbavă nehotărâtă. Alt val de săgeți. Alt urlet îndurerat. Apoi unul furios. Ropot asurzitor de

copite lovind dalele de piatră. Şuier de tridente sfâşiind văzduhul. Zăngănit de metal lovind metal. Țipete îndurerate.

Din nou zbârnâit de corzi. Ultima salvă. Duşmanul ajunsese prea aproape pentru ca arcurile să mai fie de folos. Waldemar văzu, cu coada ochiului, cum ielele de lângă el lepădară armele lipsite acum de valoare şi apucară bastoanele lungi.

Aerul vibra, împins de masa imensă ce năvălea. Waldemar se propti în călcâie, rezistând apăsării puternice, solide, de parcă duşmanul ar fi rostogolit un bolovan uriaş peste ei…

În fața lui se afla făptura înaltă, masivă, încoronată cu flăcări… Înaltă de două ori cât el… Cu o furcă uriaşă, de zece metri… Ce se îndrepta spre el… Se strânse în spatele scutului, simțind cum urcă, din adâncul sufletului său, o spaimă amestecată cu scârbă…

Sub coroana de foc, ochii străluceau, sclipind a rubin topit în ură şi venin.

Dumnezeule, gemu Waldemar, nu poate fi adevărat, e un coşmar, trebuie să mă trezesc! Nu poate fi adevărat, am văzut pe aici toate ciudățeniile şi monstruozitățile posibile, dar aşa ceva nu poate fi adevărat!

Apucă să vadă rânjetul fioros, plin de satisfacție al duşmanului. Ridică instinctiv scutul deasupra capului. Izbitura tridentului, ce lovise cu cele trei vârfuri, îl prăvăli în genunchi. Rămase amețit pe

pământ, cu brațul stâng amorțit.

Contactul de-o fracțiune de secundă dintre cele două arme fusese suficient să transforme furca uriaşă într-o torță ce ardea albastru. Monstrul imens scoase un urlet de încântare şi aruncă arma imensă, cuprinsă de flăcări, asupra lui Waldemar. Să-l ardă în propriul lui foc, în focul albastru cu care acesta îşi pârjolise până atunci adversarii.

Waldemar se rostogoli, mânat de spaima morții, se răsuci ca o sfârlează, iar metalul topit se zdrobi de lespedea neagră pe care stătuse. Stropi încinşi îi atinseră pieptul şi pulpele goale. Simți o usturime de nedescris, ce-l pătrunse până în adâncul fiecărei celule.

Ăsta înseamnă focul iadului, apucă să gândească, într-o fracțiune de secundă.

Apoi văzu copita uriaşă, cât un scaun, ce se prăbuşea asupra lui. Să-l zdrobească, să-l facă una cu pământul…

Se rostogoli înapoi, spre metalul topit împrăştiat pe piatră. Arsura fu, de data asta, şi mai cruntă. Răcni îndurerat, ca un animal rănit de moarte. Durerea şi neputința, sentimentul înfiorător al sfârşitului apropiat îi dădură puteri pe care nu bănuia că le mai are. Țâşni de jos ca împins de-un resort, cu pumnalul ridicat şi îl înfipse în mădularul imens, de-o obscenitate indescriptibilă, ce atârna în fața lui.

Vâlvătaia sinilie acoperi totul, iar urletul de agonie îl asurzi, îl dezechilibră, îl aruncă înapoi ca

pe o frunză uscată prinsă de crivăț.

Apoi coşmarul se transformă în delir.

Mii de boturi păroase, de coarne ascuțite, de furci cu trei vârfuri, se năpusteau asupra lui… Iar el, ridicat nu se ştie cum, în picioare, izbea în dreapta şi-n stânga, fulgerând şi pârjolind, sufocându-se în mirosul de carne arsă, orbit de cenuşa ce-i năvălea în ochi.

În cele din urmă îl cuprinse amețeala, legănându-l la început blând, apoi brutal, zdruncinându-i creierii şi aşa zdruncinați, până când se prăbuşi pe lespezile roşii.

Mai apucă să audă zăngănitul cuțitului ce-i scăpase din degete şi izbise piatra…

7

Când se trezi, în jur nu mai era beznă, ci lumina scârboasă a soarelui portocaliu.

Fusese purtat până la reduta de unde declanşaseră atacul.

Lângă el se găseau Aloonya şi Ilmohe. Ceva mai departe stăteau conducătoarele diferitelor corpuri de armată.

Zăcea întins pe-un aşternut simplu, întins direct pe piatră. Alături de el, armele, în învelişurile groase pe care le puneau ielele ca să i le poată căra.

Ciudat, îi trecuse durerea şi usturimea…

Îşi privi pieptul. Era acoperit cu un strat subțire de unsoare, prin care se vedea pielea nevătămată.

Încercă să se ridice. Reuşi fără greutate.

— Cum s-a terminat lupta? întrebă, neştiind dacă voia cu adevărat să afle răspunsul.

— Te-ai îndoit vreo clipă de propria-ți victorie? răspunse într-un fel ciudat, fără urmă de ironie, Ilmohe.

— Demonii au fost stârpiți cu toții, afirmă calmă Aloonya. Ai făcut minuni de vitejie, Waldemar! Suntem mândre de tine!

— Da, aşa e! răbufni corul celor care stăteau mai departe. Slavă lui Waldemar, veşnică slavă!

Waldemar clipi stânjenit. Apoi privi spre ajutoarele lui, alături de care crease o armată şi alături de care luptase din greu. În ochii lor de pisică se citea o adorație indescriptibilă…

— Care-i situația pe frontul cu pricolicii? bombăni el, ca să iasă din situația aceea penibilă.

— Niciun fel de mişcare, raportă Babya, ieşind cu un pas în fața rândului. Au încetat orice activitate.

— Iar la demoni?

— După ce trupa care pătrunsese în teritoriul nostru a fost exterminată, zidul s-a refăcut.

— Trimiteți patrule să verifice zidurile de-a lungul întregii frontiere! Localizați orice trecere existentă şi plasați posturi de pază!

— Aşa vom face, Waldemar, spuse Babya, plecându-şi capul. Acum hrăneşte-te şi odihneşte-te! Ai încredere în noi. Îți vom îndeplini ordinele întocmai.

Nicicând nu fusese odihna mai plăcută, mai binevenită! Somn îndelung, fără vise, fără griji… Sigur, nu putea considera războiul terminat, duşmanul putea încerca să recâştige terenul pierdut, dar pentru prima dată de la începutul luptelor avea certitudinea că totul se va sfârşi cu bine.

În timp ce dormise, ielele ridicaseră deasupra lui un cort. Îl apărase de lumina aceea portocalie… Alături de culcuş se găsea o tavă cu turte, fructe, un ulcior cu un lichid rubiniu, aromat…

În faţa cortului, pe nişte scăunele uşoare, din lemn, stăteau Aloonya şi Ilmohe. Se ridicară de îndată ce-l văzură.

— Avem ştiri bune, îi spuse, în loc de „bună dimineaţa”, Aloonya. Patrulele au controlat fiecare bucată a zidurilor ce ne despart de pricolici şi demoni. Nicio trecere. Duşmanii s-au baricadat în teritoriile lor.

— Ce poate însemna asta? întrebă Waldemar, privind spre întunecimea sfârtecată de izbucnirile de lavă, a teritoriului ce fusese cândva ocupat de demoni.

În depărtare se vedeau cele două ziduri roşii: cel care-i despărţea de tărâmul demonilor şi cel care fusese graniţa înainte de începutul războiului. Se răsuci spre dreapta. Văzu acolo cei doi pereţi de negură, frontiera veche şi cea actuală cu pricolicii.

— Nu ştiu, răspunse gânditoare Ilmohe.

Probabil le e frică să nu năvălim peste ei…

— Mda… Aşa o fi, mormăi Waldemar, Uitându-se la zidurile fără rost, rămase în tărâmul ielelor.

În timp ce privea, avu, o clipă, senzația că amețeala din timpul luptei revenise: zidurile cețoase, neguroase, se învolburau, contururile negre tremurau… Se întoarse spre stânga. Şi pereții roşii, sângerii, se ondulau încet, de parcă-şi pierdeau soliditatea, se topeau curgând din înalt…

Închise ochii, nesupărând zbuciumarea a ceea ce ştia că-i solid şi de neclintit.

Exclamațiile surprinse ale celor două iele de lângă el îl făcură să deschidă ochii din nou. Da, vedeau şi ele: pereții fremătau, se subțiau, deveneau transparenți…

Apoi dispărură cu desăvârşire. Ca şi cum n-ar fi fost.

Însă dispăruseră numai pereții care se aflau pe teritoriul ielelor. Ceilalți, ce reprezentau noul hotar, rămăseseră la fel de solizi. Rămăseseră de nestrăbătut.

Auzi strigătul bucuros al Ilmohei:

— Duşmanul s-a recunoscut învins! A acceptat noile hotare! Adică, se corectă ea, vechile hotare.

9

Un moment, peisajul din fața lor rămase tot împestrițătura ciudată, cârpeala stranie de petice nepotrivite: în stânga, negreala întunecoasă

străbătută de izbucniri de magmă; în dreapta, deşertul portocaliu de stânci sterpe, lucitoare; în spate, pădurile şi câmpiile ielelor. Cerul era delimitat de linii drepte, era împărțit în spații colorate diferit, cu soarele albastru ce lupta împotriva celui portocaliu, şi ambii străduindu-se să străbată întunericul din stânga.

Apoi, subit şi violent, o explozie albastră cuprinse înaltul cerului şi se întinse de la un capăt al orizontului până în celălalt capăt, acoperind firmamentul cu un siniliu orbitor ce-i sili să închidă ochii. Când vâlvătaia se potoli, când lumina se reduse într-atât încât să poată fi privită din nou, pe cer nu rămăsese decât un singur soare: cel albastru. Monstruozitatea portocalie şi bezna întunecată dispăruseră ca şi cum n-ar fi existat vreodată.

Pământul se cutremură, se zbuciumă, săltă ca un armăsar neîmblânzit. Stâncile se sfărâmară, magma începu să mustească dintre lespezile roşii, se uscă brusc... O pulbere măruntă acoperi solul, apoi se ridică spre cer, ca un nor...

Iar când vântul, pornit din senin, îndepărtă praful, solul deveni roditor, acoperit de iarbă albastră-verzuie şi de tufişuri mărunte, pline de poame sclipind a smaralde şi rubine...

Abia atunci Waldemar se convinse că duşmanii renunțaseră la teritoriul ocupat: îşi luaseră înapoi ceea ce le aparținea şi lăsaseră cerul şi pământul aşa cum fuseseră în vremurile de demult.

10

Când îşi reveniră din uimire, cei trei din vârful redutei îşi amintiră să se îngrijoreze de soarta miilor de iele ce se aflaseră pe terenul ce se schimbase atât de brusc şi fundamental.

Se liniştiră curând. După ce priviră în cele patru zări, descoperiră că nu păţise nimeni nimic.

Seara, când lunile verzi îşi risipiră lumina blândă asupra tărâmului, comandanţii se strânseră la sfat lângă cortul lui Waldemar, cuibărindu-se cu toţii pe pături moi, întinse pe iarba cea nouă.

Discutară îndelung, pe îndelete, fără grabă.

Multe erau de făcut. Nu toate treburile le reveneau lor. În acele privinţe aveau să hotărască alţii. Aşa că ei se mulţumiră să decidă asupra problemelor militare. Împărţiră armata în garnizoane, stabiliră locul fortificaţiilor ce urma să fie ridicate, numiră şefii acestora şi locţiitorii lor… Armata avea o mulţime de treburi de făcut în vreme de pace, soldaţii se transformau din combatanţi în păzitori ai graniţelor, în constructori de redute şi de drumuri…

Iar când soarele albastru răsări asupra tărâmului recucerit, de parcă aşa ar fi făcut în fiecare zi, comandanţii se risipiră pe la unităţile lor, pentru a duce la îndeplinire ordinele.

11

În faţa cortului rămaseră doar Waldemar şi cele

două însoțitoare/paznice/consilieri.

— Mi-am îndeplinit sarcina, zise Waldemar. Urmează să predau atribuțiile şi obligațiile de conducător al armatei altcuiva, pe care-l va desemna regele… Oricum trebuie să-l întâlnesc pe rege, oftă el. Să-l informez de tot ce s-a întâmplat, să-i spun ce s-a hotărât în noaptea asta şi să cerem confirmarea acestor decizii… Tărâmul cel nou trebuie organizat, trebuie integrat în întregul tărâmului reunit. Sunt cetăți de construit, oraşe de populat, drumuri de refăcut… O mulțime de treburi care-l privesc în primul rând pe rege şi la care eu nu mă pricep.

— Într-adevăr, oftă şi Ilmohe. A sosit timpul să ne întâlnim iarăşi cu Wilwur şi Walmoth.

— Ai dreptate, soră, râse Aloonya. Deşi se pare că nu te încântă deloc lucrul acesta…

6. Din nou, planuri de viitor…

1

Plecară iarăşi la drum, treime nedespărțită… De data asta plecară singuri, pentru că nu mai aveau de ce să se teamă. Dar, mai ales, pentru că rămăseseră prea puțini luptători, iar aceştia aveau mult prea multe de făcut…

În primele două zile străbătură teritoriul nou adăugat tărâmului ielelor. Un teritoriu alcătuit din pajişti întinse, acoperite cu iarbă măruntă,

moale… Din dumbrăvi de tufărişuri joase, dese, şi de copaci subțiri, tubulari, cu mănunchiuri de frunze înguste în vârf… Din câmpuri netede, pe care nu crescuse încă nimic, deşi solul părea a fi rodnic şi părea că abia aşteaptă să hrănească semințele…

Ici, colo, rămăsese câte o grămadă de stânci albe, care luceau a safire palide, în lumina soarelui.

Un peisaj paşnic, liniştitor.

Prea liniştitor, chiar…

La început merseră fără să se grăbească prea mult, bucurându-se de pace, de soare, de iarbă şi de copaci.

Apoi, treptat, începură să grăbească pasul, fără nicio explicație, privind suspicioşi în jur.

Waldemar bănuia – fără niciun motiv temeinic, nu-şi dădea seama cum de-i apăruse în minte o asemenea idee, şi îi era ruşine să discute o asemenea fantasmagorie cu însoțitoarele sale – că sub înfățişarea aceea calmă, liniştitoare, plăcută şi relaxantă, se ascundea ceva teribil, periculos, perfid, care stătea la pândă, gata să-i sară în spate în clipa în care n-ar fi fost atent.

Simțământul acesta, al unui pericol iminent, al unei catastrofe ce se apropia inexorabil, nu-l părăsi nicio clipă, nelăsându-l să se bucure de peisajele încântătoare. Probabil că şi ielele simțeau ceva asemănător, pentru că deveniseră tăcute şi păreau dornice să părăsească regiunea

aceea oarecum bizară tocmai prin lipsa aparentă de bizarerie.

Dar în timpul călătoriei nu ieşi nimic la iveală. Dacă exista ceva ascuns, acel ceva rămăsese acolo, în vizuina lui, şi aştepta.

Ce aştepta?

2

Ajunseră în teritoriul străvechi, traversară păduri bătrâne, din copaci cu forme ciudate, contorsionate... Străbătură poieni cu flori albe strecurate în iarba înaltă...

Şi aici domnea liniştea. Dar era altă linişte, alt fel de linişte. Una adevărată.

Sau era doar impresia lui?

Când ajunseră la muntele ce înconjura palatul regal, Waldemar descoperi cu uimire că porțile erau larg deschise, iar tunelul luminat feeric de torțe argintii.

Nu mai aşteptară, ca rândul trecut. Pătrunseră în coridor şi trecură dincolo fără să le iasă nimeni în cale.

Când ajunseră la lumina zilei, Waldemar se opri o clipă, privi la ceea ce se afla în fața sa, rămase o clipă cu gura căscată, apoi izbucni în hohote de râs.

În fața lui se întindea un parc imens, cu peluze bine întreținute, cu fântâni arteziene, cu straturi de flori în toate culorile... În mijlocul parcului, se înălța un castel măreț, impresionant.

Castelul de la Versailles…

Regele ielelor îşi schimbase iar înfățişarea locuinței.

În timp ce mergeau pe aleile pietruite, auzeau, dinspre clădirea puternic luminată, acorduri de viori şi lăute. O muzică lentă, maiestuoasă, potrivită pentru un bal la curtea Regelui Soare. Cât de potrivită era muzica aceea la curtea regelui ielelor?

Abia când ajunseră în dreptul treptelor de la intrare văzură primul semn de viață: o mulțime de iele în uniforme roşii, cu pălării mari, împodobite cu pene colorate, erau aliniate de-a lungul scărilor. Imitarea gărzilor regale franceze mersese atât de departe, încât Waldemar izbucni iar în râs: ielelor le fuseseră lipite mustăți răsucite voiniceşte!

Regele ielelor nu era prea zdravăn la minte!

Trecură pe lângă soldații înțepeniți cu lăncile lungi în mâini şi pătrunseră în sala uriaşă a castelului, luminată de candelabre gigantice, sclipind a cristal şi diamante…

Sala era plină de iele în rochii largi, lungi, acoperite de volane şi dantele. Iele cu coafuri înalte, sofisticate…

Din mijlocul dansatoarelor se desprinse un omuleț într-o haină lungă, din brocart auriu, cu pantofi cu tocuri exagerat de înalte şi cu catarame din aur, împodobite cu rubine, cu o perucă lungă, albă, ce-i curgea pe umeri, şi cu un baston de

ceremonie în mână. O copie fidelă după Ludovic al XIV-lea din a doua parte a vieții, înainte însă de căderea în bigotism. Bineînțeles, de aproape se vedea că acea copie nu era exagerat de reuşită, că Walmoth nu avea nici măreția, nici maiestuozitatea monarhului francez, că reprezenta mai degrabă o caricatură decât o copie.

Waldemar îşi înghiți cu greu râsul şi, intrând în joc, făcu o plecăciune adâncă, măturând podeaua cu mâna.

Walmoth zâmbi încântat, cu gura până la urechi, şi-l salută cu glas puternic:

— Bine te-ai întors victorios, Waldemar, salvatorul nostru!

3

Înainte ca Waldemar să apuce să răspundă, lângă rege apăruse o siluetă înaltă, subțire, înveşmântată în brocart violet.

Wilwur. Un Richelieu din regatul ielelor…

Un cardinal cu figura acră, sobră, îmbufnată a celui preocupat de soarta regatului, de problemele grele şi încurcate ale acestuia, în timp ce alții se distrează…

Marele Preot îl salută discret, cu o simplă plecare a capului, apoi îl prinse de umăr cu degetele-i tari.

— Ai depăşit toate aşteptările noastre, Waldemar!

Apoi cei doi conducători ai ielelor îl încadrară, regele în dreapta, Înaltul Preot în stânga, şi-l

conduseră spre podiumul din fundul sălii. Aloonya şi Ilmohe îi urmau îndeaproape.

Menuetul încetase. Ielele se trăgeau înapoi, făcându-le loc să treacă, plecându-se până la pământ în fața lor.

Urcară treptele acoperite de un covor gros, ruginiu, şi se opriră în fața tronului înalt, din aur masiv, flancat de două jilțuri mai mici, din argint împodobit cu safire.

4

Rămânând în picioare în fața tronului, cu Waldemar în dreapta şi Wilwur în stânga, regele bătu scurt din palme.

Orice zgomot încetă.

— Ne-am adunat pentru a sărbători cum se cuvine marea victorie pe care regatul nostru a obținut-o în fața duşmanilor. Pentru a ne aminti cu respect şi regret de cei care şi-au dat viața pentru recucerirea pământului strămoşesc.

Regele făcu o pauză, plecând capul. Mulțimea din sală îi imită imediat gestul.

— Glorie lor! Slavă lor! tună Walmoth, cu vocea-i pițigăiată, iar sala-i răspunse, asurzitor:

— Slavă lor!

— Însă nimic din cele petrecute n-ar fi fost posibil fără contribuția incomensurabilă, inegalabilă, a lui Waldemar!

— Waldemar! Waldemar! Waldemar! răsună sala.

— Waldemar, salvatorul regatului! Cel căruia îi datorăm totul şi față de care nu vom fi niciodată suficient de recunoscători!

— Waldemar! Waldemar! Waldemar! tună din nou mulțimea.

Waldemar, stânjenit, privi într-o parte. Văzu, reflectată într-o oglindă imensă, ce ocupa o bună parte a peretelui, estrada pe care stăteau.

Imaginea avea ceva grotesc. Atât de grotesc, încât sfida caraghioslâcul: el, Waldemar, îmbrăcat doar în pantaloni scurți murdari, bărbos, cu părui rar încâlcit, cu sandale roase, alături de cei doi înveşmântați în brocarturi strălucitoare…

Iar mulțimea zbiera isteric:

— Waldemar! Waldemar! Waldemar!

5

Imaginea din oglindă îl zdruncinase atât de tare, încât n-a mai fost în stare să urmărească în continuare discursul bombastic al regelui. Dacă totul ar fi avut un caracter de farsă, de glumă bună, ar fi fost primul care să se amuze. Dar ceremonia mustea de seriozitate. Regele se străduia, plin de zel, să glorifice actele de eroism la care luaseră parte alții, la care el însuşi nu avusese nicio contribuție – sau, poate, una minoră. Iar curtenii săi erau cuprinşi de-un entuziasm sincer, de-o admirație neprefăcută, pornită din adâncul sufletului.

Admirație față de el, cel care stătea aproape gol

înaintea lor. Față de cele care luptaseră alături de el şi pieriseră sfârtecate, sfâşiate, zdrobite, în lupte disperate…

Şi, pentru prima oară de când se afla pe tărâmul ielelor, îşi puse întrebarea pe care şi-o pusese Napoleon după întoarcerea din Italia: cât timp o să mai câştig victorii pentru nulitățile astea?

Privi din nou în sală. Cu oarecare ură, cu oarecare dispreț.

Unde erau Babya, Balia, Coola, Maruna, Galmora şi celelalte care contribuiseră decisiv la victorie, care îşi vărsaseră sângele în lupte, care nu precupețiseră niciun efort? Ştia că Babya trăieşte. Celorlalte le pierduse urma, în vârtejul bătăliilor… Ele ar fi trebuit să fie aici, la sărbătoare, nu clica de curteni…

Strânse din dinți şi se sili să se potolească. Era în altă lume, o lume cu alte obiceiuri, poate şi cu un alt sistem de valori. N-o cunoştea prea bine, n-o cunoştea în totalitate… Nu trebuia să se grăbească s-o judece. Era mai sănătos să aştepte încă un timp, s-o cunoască mai bine, s-o înțeleagă mai bine.

Iar sala urla în delir: Waldemar! Waldemar! Waldemar!

6

Discursul regelui se sfârşise. Walmoth se înălță pe vârfurile pantofilor cu catarame împodobite şi, ținându-se cu degetele de umerii lui goi, îşi

apropiase obrazul de al său, într-un simulacru de îmbrățișare.

Din sală răsunară urale şi aplauze îndelungate.

De după draperia din spatele tronului apărură Aloonya şi Ilmohe. Erau îmbrăcate în crinoline asemănătoare celor din sala uriaşă de bal. Părul lor, aranjat în coafuri înalte ca nişte turnuri alcătuite din bucle, fusese împodobit cu cununi bătute în pietre ce sclipeau în toate culorile curcubeului.

— Să ne bucurăm! Să dansăm şi să petrecem! strigă regele, coborând de pe estradă şi amestecându-se în mulțime.

Lăutele începură să cânte, urmate curând de flaute şi violine.

Solemnitatea se terminase.

Începea petrecerea…

7

Waldemar rămase un timp pe estradă, stingher, fără să spună nimic, privind spre mulțimea care dansa, dar fără s-o vadă.

Simți căutătura grea, ca de plumb, a lui Wilwur, şi se întoarse spre el. Bătrânul se uita cercetător, întrebător, bănuitor. Vru să spună ceva, apoi se răzgândi.

Waldemar avu certitudinea că preotul ştia ce-i în sufletul lui, dar nu-şi dădea seama dacă acesta îl condamnă sau îl aprobă.

— Nu doreşti să dansezi, Waldemar? auzi

zurgălăii de de cristal ai Aloonyei.

— Să dansez?

— Da… Doar petrecerea e dată în cinstea ta… Ar trebui s-o faci măcar pentru a dovedi că apreciezi onoarea ce ți s-a făcut.

O clipă îl cuprinse o furie demențială, simți dorința de a distruge totul în jur. Apoi glasul rațiunii îi şopti, de dincolo de mânie: potoleşte-te, eşti în altă lume…

— Nu ştiu să dansez menuet. Şi cum să te prind în brațe? Ştii doar că asta nu se poate!

— Tocmai de aceea se dansează menuet, chicoti Aloonya. Va trebui doar să ne ținem de mână… Hai, şopti ea, vreau să-ți spun ceva…

Îmbufnat şi călcându-şi pe suflet, acceptă mâna întinsă şi coborâră împreună treptele. Mulțimea se desfăcu în fața lor precum Marea Roşie la trecerea lui Moise. Rămaseră împreună într-un spațiu imens, departe de ceilalți, care continuau să se amuze în colțurile sălii.

După un timp, furat de muzica lentă, maiestuoasă, şi de grija de a respecta, cât de cât, ritmul dansului necunoscut, uitase de furia de dinainte, de penibilul situației de a dansa, aproape gol, în mijlocul aglomerației de costume luxoase.

Atunci auzi şoapta Aloonyei:

— Crezi că ți-ai terminat treaba aici, Waldemar?

— Presupun că da. V-ați recâştigat teritoriile, echilibrul universurilor e asigurat… Ce-ați mai dori de la mine?

— Noi victorii.

— Împotriva cui?

— A demonilor, a pricolicilor… Poate a ştimelor…

— Crezi că vor ataca din nou? Am înțeles că, prin distrugerea zidurilor, au acceptat noua stare de lucruri.

— Ei au acceptat-o, da. Dar noi?

— Ce vrei să spui?

— I-am învins atunci când erau puternici. Acum, când sunt slăbiți, îi putem distruge cu desăvârşire!

8

Rămase, o clipă, fără replică. Propunerea i se părea ciudată. Nu reprezenta cumva o capcană? Nu încerca Aloonya să verifice dacă nu-l năpădiseră ambiții şi sete de putere? Se strădui să-şi formuleze răspunsul cât mai logic, dar şi cât mai neutru:

— Din punct de vedere militar, ai dreptate. Cunoaştem acum destul despre felul de luptă şi puterea duşmanilor. Da, îi putem distruge. Dar asta înseamnă, din câte mi-a explicat Wilwur, să punem în pericol existența universurilor. Acesta a fost motivul pentru care am luptat alături de voi: să oprim întinderea unui tărâm mai mult decât trebuie, fiindcă altfel, echilibrul mulțimii de universuri se distrugea…

— Wilwur avea dreptate. Iar ceea ce ți-a explicat

rămâne valabil. Însă nu uita că pricolicii şi demonii cuceriseră teritorii întinse din tărâmul nostru, iar balanța universurilor nu se dezechilibrase prea mult. Totul este să ştii unde să te opreşti… Iar Wilwur ştie. Am discutat cu el o dată, mai demult… Are o hartă… Şi mai există o posibilitate: după ce ne vom extinde atât cât este posibil, nu-i necesar să anexăm teritorii care ne-ar pune existența în pericol… Putem transforma celelalte tărâmuri în țări vasale, care să ne plătească tribut, să nu aibă dreptul la armată, să ne fie supuse întrutotul… Putem construi un imperiu compus din mai multe tărâmuri…

Continuară să danseze, fără să spună nimic. După un timp, Aloonya îl întrebă nerăbdătoare:

— Ce zici?

— E posibil… răspunse el, gânditor. Dar nu în acest moment.

9

— De ce? curse iute întrebarea de pe buzele de coral.

— Armata e istovită… Luptătoarele sunt puține, epuizate… Îți dai seama că pierderile vor fi imense, când vom pătrunde în tărâmuri pe care nu le cunoaştem bine? Iar duşmanii vor lupta altfel când îşi vor apăra tărâmul natal…

— Ai dreptate. Va trebui să construim o armată nouă, mai mare decât oricare a existat vreodată în tărâmul ielelor…

S-o înarmăm, s-o instruim… Să descoperim comandanți capabili… Toate astea va necesita timp…

— Mă bucur că eşti de acord cu mine. Şi armata aceea uriaşă, de unde ai s-o scoți?

— Vom trece de îndată la un program de separare a ielelor… În principal a celor din armată. Astfel, nou-născutele vor poseda memoria luptătoarelor din care au fost separate. Sigur, va fi nevoie de oarecare răgaz, pentru ca donatoarele să se refacă, iar cele noi să se obişnuiască cu independența de acțiune…

— Am înțeles că acțiunea de separare se face sub control, pentru a se păstra constanța populației…

— Operația trebuia oricum să aibă loc. Am pierdut multe dintre surorile noastre… O vom extinde doar mai mult ca de obicei…

— Mai există o problemă… Foarte importantă într-un război. Motivația. Până acum, ielele au luptat ca să-şi apere tărâmul. Crezi că vor fi dornice să se sacrifice pentru ambițiile tale? Sau ale celor ce sunt în spatele tău?

— Waldemar, nu mă crede mai proastă decât sunt! M-am gândit şi eu la lucrul ăsta. Nu constituie o problemă. În primul rând, nu cred că există cineva în tărâmul ielelor care nu te-ar urma până la capătul lumii. Iar după războiul acesta, trebuie să se petreacă unele schimbări… Luptătoarele aşteaptă… Nu-s mulțumite doar cu

serbarea lui Walmoth. Dar pentru azi ajunge... Gândeşte-te la ce ți-am spus. Putem face lucruri mari împreună...

Mai dansară un timp, în tăcere. Apoi, la sfârşitul melodiei, se întoarseră pe estradă.

10

Ilmohe îi aştepta, stând ca pe ghimpi. Fără nicio vorbă, îl apucă de mână şi-l trase în mijlocul dansatorilor.

Părea preocupată şi se vedea pe chipul ei că nu ştia dacă e cazul să vorbească. Până la urmă îți luă inima în dinți şi îndrăzni:

— Waldemar, nu ştiu ce ți-a spus sau ce ți-a propus Aloonya. O cunosc bine, îi ştiu ambițiile şi dorințele. Poate că se potrivesc cu ale tale, poate nu... Nu te întreb nimic. Îți cer doar, în amintirea vremurilor grele petrecute împreună, când am avut încredere unul în altul, în amintirea riscurilor pe care ți le-ai asumat ca să mă salvezi, să te gândeşti bine la ce vei face. Iar dacă vei avea vreo îndoială, de vei simți nevoia unui sfat, a vreunui ajutor, Făgăduieşte-mi că vei apela la mine oricând, fără nicio reținere!

Waldemar se simți emoționat. Era prima oară când Ilmohe lăsa să-i cadă masca dură, lipsită de emotivitate. Iar în spatele ei se zărea o făptură extrem de vulnerabilă... Se mulțumi să răspundă, pe un ton cât mai sincer:

— N-ai niciun motiv de îngrijorare. Iar dacă voi

avea nevoie de un prieten, fii sigură că tu vei fi acela!

Ilmohe, nu tocmai convinsă, păru a se liniști. Oricum, până la sfârşitul dansului nu-i mai spuse nimic, iar după ce se întoarseră pe estradă se făcu nevăzută în spatele draperiei şi nu mai apăru toată seara.

11

Waldemar se aşează pe unul dintre jilțurile de argint. Simțea nevoia să-şi limpezească gândurile.

Pe de o parte, propunerile Aloonyei răspundeau ambițiilor trezite subit în el. Pe de altă parte, îngrijorarea Ilmohei părea sinceră şi învățase să aibă încredere în judecata ei. Trebuia să se gândească bine, să cumpănească cu grijă lucrurile, să nu se pripească... Trăia într-o altă lume, nu?

Atunci auzi lângă el o tuse uscată, de bătrân, şi întoarse capul. În picioare, lângă jilțul lui, stătea Wilwur. Vru să se ridice, dar mâna preotului îl opri.

— Waldemar, când am discutat ultima dată ți-am ascuns, în mod conştient, anumite lucruri. Nu ştiam, atunci, dacă eşti demn să le afli. Cred că decizia pe care eşti pe cale s-o iei depinde, în mare măsură, de cele pe care ți le voi spune. Te aştept mâine dimineață în apartamentul meu din palat, după ce te vei fi odihnit după drum şi după petrecerea asta inutilă. Până atunci, noapte bună!

Noapte bună! gândi Waldemar. Ce fel de noapte va fi aceea în care va trebui să se gândească la propunerile ciudate, subite, neanunțate de nimic şi foarte ambigue, care i se făcuseră în seara asta? Toată lumea părea să aibă nevoie de el. Pentru ce? Care erau scopurile urmărite de cei trei? În care să aibă încredere?

La urma urmei, singura care-i vorbise deschis, fără ocolişuri, chiar dacă nu-i spusese totul, fusese Aloonya.

Aloonya…

Trebuia să judece cu mintea sau cu sufletul?

7. Apoteoza

1

Somnul din noaptea aceea îi fusese agitat, bântuit de vise ciudate, aflate la limita coşmarului. Învălmăşeli stranii, în care se lupta cu adversari pe care nu-i vedea; Claudia, apărând pe stâncile de la Belghar în mijlocul luptei, sfâşiind cu ghearele în jur şi şoptind printre dinți: „Îți vine şi ție rândul, Waldemar!”; învolburări de lumini bizare, strălucind a purpură şi carmin, care se potoleau într-o linişte albastră…

Se trezi cu un sentiment ciudat, de aşteptare nerăbdătoare, şi de teamă de ce-ar putea afla…

Când ieşi din cameră, văzu că lângă uşă îl aştepta unul dintre ucenicii lui Wilwur. Un tânăr

cu capul ras, într-un veşmânt siniliu, până-n pământ. Preotul îl conduse prin labirintul de coridoare şi scări, se opri în fața unei uşi, bătu în ea, apoi se dădu la o parte, făcându-i loc să între.

Wilwur stătea în picioare, lângă o masă lungă, plină cu pergamente. Unele întinse, altele răsucite în suluri legate cu panglici de-un albastru metalic.

Înaltul Preot îl privi drept în ochi, cu o căutătură încărcată de-o căință sinceră. Înainte ca Waldemar să apuce să-l salute, bătrânul zise:

— Te-am mințit, Waldemar… Pentru că nu ştiam cum vei reacționa, pentru că nu ştiam dacă trebuie să cunoşti totul de la bun început… Pentru că mi-a fost frică să nu mă înşel în privința ta. Mi-a fost teamă că nu vei răspunde speranțelor mele… Însă te-ai dovedit a fi deasupra tuturor aşteptărilor. Iar pentru ceea ce urmează a se făptui, trebuie să cunoşti întreg adevărul şi să hotărăşti în deplină cunoştință de cauză dacă vrei să te implici. Eşti singurul care poți s-o faci.

Waldemar rămase năucit sub avalanşa de cuvinte. Nu înțelegea nimic. Sigur, avusese tot timpul senzația că i se ascunseseră lucruri importante, chiar Wilwur lăsase să se înțeleagă, în discuțiile anterioare, că, atunci când va sosi momentul, îi va dezvălui secrete de-o valoare covârşitoare.

Se mulțumi deci să asculte, fără să spună nimic. Iar bătrânul continuă:

— Ți-am povestit, atunci când ai trecut prin

nişte încercări al căror rost nu l-ai înțeles, încercări care n-au fost ceea ce păreau, despre ielele cu înfățişare bărbătească. Ți-am spus că această înfățişare este rezultatul unei opțiuni, că am ales aspectul bărbătesc pentru a avea mai multă prestanță în anumite funcții. O minciună sfruntată, Waldemar. Am crezut atunci că-i mai bine aşa... Bănuiesc că n-a fost o explicație prea convingătoare, din moment ce experiența ți-a demonstrat că ielele-femei reprezintă cvasitotalitatea populației şi pot îndeplini orice sarcini... Adevărul este că ielele-bărbați n-au avut niciodată altă înfățişare. Au fost, dintotdeauna, aşa cum sunt acum: bărbați.

Waldemar tresări. Prin uluirea şi buimăceala ce-l copleşiseră îşi făcu loc o întrebare ce izbucni, nerăbdătoare:

— Înseamnă că ielele sunt de două feluri? Credeam că sunt asexuate... Că se înmulțesc prin separare...

— Fiule, ielele nu-s ca făpturile de pe pământ. Au altă structură... Cei ca mine nu sunt născuți pe tărâmul ielelor. Ci pe tărâmul din care vii tu...

— Nu înțeleg...

— Să nu mai ocolesc momentul adevărului... Waldemar, ielele cu aspect masculin sunt de fapt bărbați din tărâmul tău... şi al meu. Care au fost răpiți şi aduşi aici. Dacă au reuşit să aducă servicii importante lumii acesteia, dacă le-a plăcut aici şi au vrut să rămână, au fost schimbați astfel încât

să se încadreze în structura fizică şi biologică a acestui târam. Au devenit iele. Păstrându-şi însă înfăţişarea pe care o avuseseră iniţial. Pentru că procesul de transformare nu schimbă şi aspectul exterior.

Wilwur tăcu, iar Waldemar încercă să înţeleagă ce-i spusese preotul.

Bărbaţi ca el, răpiţi de pe pământ, transformaţi în iele?

Ideea părea nebunească. Nu cumva era supus unor alte încercări? Trebuia să fie atent la ce va spune…

Însă din străfunduri se înălţă, fierbinte, o dorinţă stăpânită mult timp, înăbuşită cu greu, şi care acum devenise mai puternică decât el. Şi întrebă, fără să-i pese de consecinţe:

— Pot fi schimbat şi eu?

2

Pe figura lui Wilwur se aşternură o bucurie nemărginită şi o uşurare de nedescris.

— Waldemar! Cât am sperat să mă întrebi lucrul ăsta! Da, fiule, poţi fi transformat! Poţi deveni unul de-ai noştri! Avem nevoie de tine, de vitejia ta, de talentul tău de conducător!

Se opri şi întrebă îngrijorat:

— Aloonya… ţi-a spus ce ghiduri avem?

— De a extinde tărâmul ielelor până la limita posibilă?

— Da… Şi despre imperiul pe care vrem să-l

clădim…

— Mi-a spus ceva, destul de vag, în timp ce dansam…

— Ce părere ai?

— E posibil. Sigur, trebuie să refacem armata, să pregătim conducători, să antrenăm luptătoarele… O muncă îndelungată, grea… Nu-i o treabă pe care s-o faci bătând din palme!

— Dar despre tine… a spus ceva?

— Nimic. M-a întrebat doar dacă sunt de acord să particip la realizarea planului. A pomenit ceva de unele schimbări care vor avea loc…

— Mai bine… Waldemar, după ce vei suferi transformarea care te va face unul de-ai noştri, te aşteaptă o soartă măreaţă! Ştim cu toţii că fără tine nu s-ar fi făcut nimic. Îţi datorăm totul. Deci totul este, de fapt, al tău. Tu vei fi stăpânul nostru! Cel puternic, slăvit, respectat, iubit!

Waldemar rămase uluit, ca izbit cu leuca. Se aşteptase la orice, numai la o asemenea propunere nu. Mintea începu să-i funcţioneze cu o viteză nebunească. Lucrurile erau prea frumoase pentru a fi adevărate! Undeva se ascundea o capcană! Trebuia s-o descopere cât mai era timp!

Întrebă direct, fără menajamente:

— Şi Walmoth? Ce se va întâmpla cu el?

— Va rămâne în continuare rege al ielelor. În regatul pe care-l conducea înainte de sosirea ta. Vasal al tău. Supus al tău. Vei face cu el ce vei dori. Dacă-ţi va plăcea, îl vei lăsa pe tron. Dacă nu,

îl vei schimba când vei avea chef. Cred însă că merită să-l păstrezi. Deşi e ţicnit complet, e un administrator bun şi nu are niciun fel de ambiţii. E încântat de ideea ca tu să devii Stăpânul. Cred că-l îngrozea gândul că va trebui să-şi schimbe modul de viaţă şi să-şi asume noi responsabilităţi. Vei avea domeniul tău propriu, compus din teritoriul pe care l-am eliberat şi cel pe care-l vom cuceri… Şi vei conduce toate tărâmurile pe care le vom supune!

Waldemar mai aruncă o întrebare. În urma căreia avea să afle cât de sincer fusese Wilwur…

— Mi s-a explicat că niciun locuitor din aceste tărâmuri nu poate mânui arme sau obiecte din fier. Ştii însă că victoria a fost obţinută, în mare parte, datorită efectului distrugător al armelor mânuite de mine. Vom renunţa la acest avantaj, în războiul care urmează?

Wilwur oftă.

— Mă bucur că ai pus această întrebare… Nu, nu cred că putem să renunţăm la armele din fier. Sigur, eşti un luptător puternic şi îndrăzneţ, dar n-ai face minunile de vitejie, pe care le-ai făcut, cu arme obişnuite. De aceea, transformarea ta nu poate avea loc decât după terminarea războiului…

Bătrânul mai oftă o dată, apoi spuse decis:

— Asta nu ne împiedică să-ţi acordăm funcţiile şi onorurile ce ţi se cuvin, chiar dacă n-ai devenit încă unul dintre noi! Sufleteşte, eşti de multă vreme de-al nostru…

Apoi Wilwur adăugă, hotărât parcă să termine cât mai repede un lucru pe care-l amânase prea mult:

— Să mergem! Sfatul regatului ne aşteaptă!

Ieşiră în coridorul luminat de torțe argintii şi, după ce străbătură labirintul culoarelor, pătrunseră pe-o uşă masivă, aurită.

În sala mare, înaltă, cu candelabre de cristal, se afla o masă întinsă, în jurul căreia se aflau o mulțime de iele. De toate vârstele, de toate înfățişările, îmbrăcate în straie diferite. Conducătoare ale oraşelor stăteau alături de doamne elegante de la curte şi de soldați cu figuri aspre. În capul mesei erau două scaune libere. La celălalt capăt stătea Walmoth, încadrat de Aloonya şi Ilmohe.

După ce se aşezară, Wilwur grăi cu vocea-i dogită, bătrânească:

— Ne-am adunat pentru a hotărî soarta regatului. Presupun că Aloonya a avut grijă să vă informeze, înainte de sosirea noastră, despre intențiile pe care le avem. Dorim a vă cunoaşte părerea, înainte de a decide drumul pe care-l vom urma.

Tăcerea încordată ce domnise la intrarea lor continuă încă un timp. Apoi una dintre curtenele înzorzonate spuse, cu o voce afectată:

— De ce să ne complicăm existența? Regatul e salvat, suntem în siguranță, nu ne amenință

nimeni… Să ne bucurăm şi să ne veselim!

Bubuitul loviturii de pumn în masă răsună ca un tunet. Toți tresăriră şi se întoarseră spre cea care făcuse gestul acela neaşteptat, necugetat. Waldemar însuşi se sperie văzând furia oarbă de pe figura acoperită cu cicatrice a luptătoarei care se ridicase în picioare.

— Da, să ne bucurăm şi să ne veselim! Să ne bucurăm şi să ne veselim noi, cele care am obținut victoria, numai noi ştim cum! Ce drept aveți la bucurie voi, care v-ați veselit şi până acum, în timp ce noi muream sfâşiate de colții pricolicilor? Propun aici, în fața sfatului, ca întreaga suită regală să fie trimisă în garnizoane, să fie supusă unei instruiri intensive şi să preia paza granițelor! Iar aici să vină şi să se odihnească luptătoarele care au supraviețuit războiului!

Aerul îngheță într-o tăcere plină de spaime şi ură.

4

Curtenii, chiar şi regele, priveau în jos. Ruşinați, speriați… Se vedea că izbucnirea veteranei îi luase prin surprindere, scoțând la iveală sentimente (şi mai ales resentimente) de care nu aveau habar. Luptătoarele priveau crunt în gol, cu chipuri schimonosite de furie.

Waldemar surprinse zâmbete ascunse, răutăcioase şi satisfăcute, pe figurile unora dintre conducătoarelor oraşelor. Provincialele, care

sprijiniseră războiul prin soldați şi materiale, n-aveau motive să simpatizeze adunătura de la curte, care se preta la extravaganțele costisitoare ale lui Walmoth.

Giulgiul tăcerii fu sfâşiat de glasul lui Wilwur:

— După cum se vede, anumite schimbări se impun. Nemulțumirea este calea cea mai sigură pentru destrămarea regatului. Iar duşmanii abia aşteaptă să ne vadă încăierându-ne… Planul pe care vi l-a prezentat Aloonya are, în primul rând, scopul de a scoate tărâmul nostru dintr-o criză gravă. Nu ambiții deşarte şi dorințe de mărire m-au făcut să-l sprijin. Tărâmul nostru are datorii uriaşe față de soldați. Cum să le satisfacă? Făcând ceea ce a propus sora noastră Beldhora? (Abia acum o recunoscuse şi Waldemar. Luptaseră alături pe valul de pământ, împotriva demonilor…) Răsturnând întreg regatul? Mulțumind pe unii şi nemulțumind pe alții? Planul nostru cere sacrificii noi, mari. Dar oferă posibilitatea răsplății. Soldații vor fi încartiruiți în garnizoane din teritoriile vasale, cu popoare întregi drept supuşi. Ofițerii vor guverna aceste teritorii, vor avea parte de onoruri şi de tot ce-şi vor dori. Walmoth şi curtea lui vor rămâne ca înainte, pentru că nu avem niciun motiv să-i pedepsim. Iar Waldemar… Waldemar va deveni Împăratul Tuturor Celorlalte Tărâmuri, Rege al regilor, Stăpânul Lumilor din afara Pământului!

Tăcerea uimită ce se aşternuse în urma declarației lui Wilwur fu întreruptă de întrebarea neîncrezătoare, plină de mirare fericită, a Aloonyei:

— Waldemar a acceptat schimbarea?

Răspunsul afirmativ al Înaltului Preot provocă o explozie de bucurie. Chiote, strigăte, urale, aplauze...

Oprită de vorbele calme ale bătrânului:

— După cum m-am înțeles cu Waldemar, schimbarea nu poate avea loc decât după terminarea războiului. Pentru ca stăpânul nostru să-şi poată folosi armele... Mai ai de aşteptat, Aloonya, până vei fi alături de el!

Din mulțime se auziră chicoteli înfundate, iar Aloonya îşi plecă fruntea, ruşinată.

Waldemar auzise vorbele, dar nu le pricepuse înțelesul. Ce trebuia să aştepte Aloonya? Ce ascundeau vorbele preotului? Ce taine ale lumii ielelor îi rămăseseră necunoscute?

Nu apucă să întrebe nimic. Veselia produsă de ştirile aduse de Wilwur îi transformase pe toți în copii puşi pe şotii, în petrecăreți fără griji. Părăsiră cu toții sala de consiliu şi se duseră în sala de bal. Soldații aspriți în bătălii se bucurau de luxul palatului regal, de distracții de care nu avuseseră parte niciodată. Provincialele uimite priveau cu ochi holbați frumusețile din castel, dansurile necunoscute, ascultau cu mirare muzica

instrumentelor nemaivăzute... O bucurie ca un vârtej îi cuprinsese pe toți, într-o nebunie plăcută, liniştită...

Waldemar se lăsase în voia ei, spunându-şi că a doua zi va rezolva toate problemele nelămurite, va afla tot ce-i rămăsese de aflat...

Dansă, până la extenuare, cu Aloonya, care era doar zâmbet... O clipă se întrebă unde dispăruse Ilmohe. Fusese singura care rămăsese calmă în timpul discuției. Apoi, furat de ritmul muzicii, uită de ea. Şi de toți. Rămăsese doar Aloonya şi ochii ei mari, verzi...

Când, după asfințit, petrecerea se sfârşi, se împletici obosit spre camera lui.

Lângă pat, pe o măsuță, fusese aşezată o tavă pe care se aflau obişnuitele turte, fructe şi un pocal cu un lichid verde ca frunza de mentă.

Ignoră mâncarea şi bău cupa până la fund, însetat.

6

Căzu într-un somn adânc, ca un străfund întunecat de abis...

Apoi întunericul fu spulberat de un vis ciudat.

Se făcea că asupra lui se aplecase o figură pe care n-o desluşea. Îi vedea doar ochii verzi, lucind în beznă... Brațe puternice îl cuprinseră şi-l ridicară din pat, cu cearşaf cu tot... Bocănit de paşi pe lespezi de piatră... Fu purtat aşa mult timp, simțind lumina blândă a lunilor verzi...

Părea paralizat, fără pic de voință… Iar mintea îi era înceţoşată… Nu se întreba deloc unde era purtat în felul acela, în miez de noapte…

E doar un vis, îşi spunea, n-ai de ce să te temi, totul va fi bine, vei fi Stăpânul Tărâmurilor şi-o vei avea pe Aloonya…

Iar razele verzi îl mângâiau blând…

Apoi se făcea că făptura care-l căra îl aşează pe o suprafață tare, aspră.

Un cântec fără cuvinte, lin la început, apoi din ce în ce mai iute, făcu întunericul să se rotească. Un întuneric străbătut de mii de sori mărunți, care sclipeau orbitor o clipă, apoi se stingeau, lăsând loc beznei… Străluciri albastre, verzi, roşii, galbene… Apoi portocalii, violet, stacojii, argintii… Totul învârtindu-se într-un ritm nebunesc, făcându-l să închidă ochii, ameţit…

7

Când îi deschise iar, se afla într-un altfel de întuneric. Luminat de o lună ce răspândea raze sidefii. Simți în nări miros de răşină…

Cântul fără cuvinte continua în acelaşi ritm nebunesc… Iar degete puternice îl țineau de mâini, rotindu-l, târându-l într-o horă diabolică, ameţitoare, de simțea că-şi pierde judecata…

Ce fel de vis era ăsta? Se sufoca, neapucând să respire în ritmul îndrăcit al dansului. Nu putea fi vis, arsura din piept era prea reală ca să fie doar vis…

Atunci era realitate? Ce fel de realitate? Unde se afla? Ce căuta în lumea asta ciudată, ce-i amintea într-un fel straniu de o lume pe care o cunoscuse cândva, demult?

Apoi degetele ce-i strângeau încheieturile îi dădură drumul brusc şi zbură prin aer, ca aruncat din praştie.

De undeva, din urmă, auzi, suprapunându-se peste notele înalte ale melodiei nebuneşti, un plâns îndelung, îndurerat... Atât de îndurerat, încât în prima clipă nu înțelese cuvintele:

— Waldemar! N-ai ştiut niciodată când să te opreşti! Waldemar, n-ai ştiut niciodată pe cine să iubeşti!

Mai apucă să gândească, uimit, că vocea îi părea cunoscută. Zâmbi, crezând că identificase glasul Ilmohei.

Apoi izbi solul şi totul se întunecă din nou...

8

Se trezi întins pe iarbă. Era amețit, dar deveni iute lucid. Vântul legăna uşor crengile brazilor, făcându-le să foşnească. Râul susura încet, furişându-se printre pietre... Un zgomot îi atrase atenția: clocotul apei din ibric.

Se ridică şi se duse la vatra de lângă cort. În ibric rămăsese doar un deget de apă. Luă bidonul şi turnă peste lichidul care fierbea.

Adormise în timp ce aştepta să se încălzească apa pentru ceai...

Ce vis ciudat… Şi cât de real… Mai că-i venea să se minuneze că se afla în lumea asta.

Se întrebă când apucase să viseze atât de multe lucruri în timpul relativ scurt, cât scăzuse apa din ibric…

Zâmbi şi-şi frecă braţele amorţite de răcoarea ierbii. Sub deget simţi o bandă de metal.

Îşi privi cotul stâng. Deasupra lui era prinsă o fâşie aurie, cu semne ciudate pe ea…

Plecă iute capul, examinându-şi pieptul. Cicatricele albe, ale scrisului Aloonyei, erau la locul pe care îl ştia.

Nu visase nimic.

Totul fusese aievea!

Adevărul acesta neaşteptat îl izbi atât de dureros, încât rămase o clipă înlemnit, zăpăcit complet, refuzând să-l accepte, apoi îi veni să urle, să urle, să urle…

9

A încerca să descrii ce-a simţit în momentul acela Waldemar ar însemna să obţii ceva inodor, incolor, insipid, în comparaţie cu realitatea. Adică apă de ploaie…

Există dureri ce nu pot fi descrise. Doar simţite.

În mintea lui se amestecau sentimente ciudate. Complementare şi contradictorii. Care se învolburau, ieşind pe rând la suprafaţă, pentru ca în secunda următoare să fie acoperite de altele…

Durerea imensă a cunoaşterii c-o pierduse pe

Aloonya. Tocmai când fusese mai aproape de ea.

Senzația de frustrare provocată de înlăturarea dintr-o funcție (sau rang, sau onoare, sau ce-o fi fost) care i se cuvenea, pe care o câştigase de drept, prin propriile-i eforturi şi sacrificii.

Impresia de ratare completă, de imposibilitate de a duce ceva până la capăt, sentimentul că o soartă nemiloasă stătea în calea împlinirii lui.

Dorul după o lume de care se îndrăgostise, pe care o simțea apropiată, pentru care luptase şi care-l acceptase. Ceea ce nu putea spune despre lumea în care se născuse…

Ura nebună împotriva Ilmohei. Pentru că doar ea fusese în stare să-l azvârle înapoi, în tărâmul de unde venise…

Şi, undeva, în adâncul sufletului, sentimentul ciudat că poate se înşelase, că n-o apreciase aşa cum trebuie pe ființa aceea serioasă cu plete negre, de-o frumusețe pe care abia acum o remarca.

Suficient cât să simtă că-i plesneşte capul. Că înnebuneşte.

Avu revelația absurdă că de aceea înnebuneau cei prinşi în hora ielelor. Nu din cauza vârtejului demențial, ci pentru că apucaseră să cunoască un tărâm pe care-l pierduseră pentru totdeauna…

Ar fi dorit să se întoarcă la vârsta la care putea să-şi ascundă fața în palme şi să plângă, până când uitarea avea să şteargă totul… Însă aşa ceva era imposibil, aşa că nu-i rămânea decât să îndure

şi să lupte din toate puterile împotriva nebuniei…

10

Rămase în poiana ielelor încă o săptămână. Pândind în fiecare noapte. Sperând că Aloonya va veni după el.

După ce luna plină trecu în alt pătrar, speranța aceasta se stinse. Cine ştie ce evenimente avuseseră loc în tărâmul cel îndepărtat, împiedecând-o pe Aloonya să-l caute. O bănuială urâtă se strecură în mintea lui zdruncinată: dacă Aloonya găsise altă cale pentru a-şi îndeplini ambițiile? aruncă la gunoiul uitării un asemenea gând. Nu pentru că n-ar fi putut fi adevărat, ci pentru că-i îndepărta orice speranță…

În timp ce rătăcea prin poiană, puterile muntelui începuseră iar să se scurgă în el. La început timide, ca şi cum nu l-ar fi recunoscut, apoi tot mai năvalnice. Şi, o dată cu ele, veni şi setea de acțiune.

Răsuci faptele pe toate fețele. Le analiză îndelung. Nu avea prea multe alternative.

Putea să rătăcească prin munți, aşteptând imposibilul. Alt nebun care-şi pierduse mințile pentru că fusese prins în dansul ielelor…

Putea să se resemneze, să accepte că legătura – dintre el şi lumea în care fusese fericit, util şi îşi găsise un rost – dispăruse. Că legătura aceea nu se va mai restabili niciodată. Că va trebui să-şi continue existența purtând regretul unei iubiri

imposibile şi al unei împliniri pe care n-o va atinge niciodată.

Putea să se întoarcă acasă, ca un câine bătut, şi să-şi lângă rănile. Iar după aceea, când se va înzdrăveni, să cerceteze lucrări puțin cunoscute, să caute prin biblioteci obscure, prin manuscrise necunoscute publicului, în speranța că va descoperi calea de trecere în alte tărâmuri... Văzuse că se putea trece într-un anumit fel, puteau trece anumite categorii de făpturi, deci poate că exista posibilitatea pătrunderii în lumile acelea şi de către pământeni, pornind din universul acestora...

Existau momente în care i se părea că avea toate şansele să reuşească.

Existau momente în care disperarea îl cuprindea în menghina sa şi avea convingerea, fermă ca un bloc de granit, că nu putea să schimbe nimic, că totul fusese doar o parabolă, un joc al divinității, menit să-i demonstreze că totul e zădărnicie, zădărnicia zădărniciilor, că omul, ființă a ratării, nu-şi putea depăşi condiția.

Existau momente în care regreta că gândeşte.

Pentru că actul gândirii devenise dureros, gânditul îl obliga să recunoască lucruri care nu-i plăceau, nu-i conveneau, pe care nu le mai putea suporta.

Se prăbuşea apoi într-un somn adânc, fără vise, un soi de leşin din care se trezea cu greu, ca şi cum s-ar fi împotrivit să revină la realitate. Se

trezea obosit, fără chef, fără vlagă, fără speranță, fără soluții.

Rătăcea toată noaptea prin poiană, cu urechile ciulite, dorindu-şi să audă din nou cântecul nepământean.

Iar în zori, după primele raze de soare, gândea din nou, făcând planuri iluzorii şi clădind castele lângă palatul lui Salvador Dali, până când bezna milostivă a leşinului se îndura de el…

11

Într-o dimineață, se trezi vesel şi odihnit. Din munte se scursese în el încredere şi sete de viață. Se decise brusc şi definitiv. Calea pe care avea de gând să meargă era grea şi îndelungată… Poate nu avea să-l ducă nicăieri…

Dar merita să încerce. Nu trebuia să renunțe la fărâma de şansă care-i rămăsese.

Îşi strânse cortul şi lucrurile, îşi încărcă rucsacul în spate şi coborî pe cărarea ce-l ducea înapoi, în lume…

Se simțea istovit şi gol, ca o cutie a Pandorei din care zeii îşi luaseră înapoi darurile, lăsându-l însă pe cel mai prețios: speranța.